

DIK

IN

MUN

HOOFF

VICTORIA FARKAS

DIK

IN

MUN

HOOFF

VICTORIA FARKAS

Victoria Farkas

Dik in mijn hoofd

moon

© 2007 Moon, Amsterdam
Tekst © 2007 Victoria Farkas
Omslagontwerp en -beeld Marlies Visser

ISBN 978 90 488 0364 4 / NUR 284

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van Dutch
Media Uitgevers bv

www.moonuitgevers.nl
www.victoriafarkas.com

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2007

Voorwoord

Dik in mijn hoofd is een non-fictief fictief boek. Huh, denk je nu misschien. Een wat?

Je kijkt vast wel eens naar politieseries als csi en Law & Order. De verhalen daarin zijn door televisiemakers bedacht, maar ze zijn vaak op ware gebeurtenissen gebaseerd. Dat is in dit boek ook zo. De personages en de verhaallijn heb ik verzonnen, maar de manier waarop Roos in het boek anorexia krijgt en de reden waarom ze het krijgt, komen helaas vaak voor.

Voor dit boek heb ik vrouwen en meiden geïnterviewd die anorexia hebben gehad of het nog altijd hebben. Ik wilde antwoord op allerlei vragen: Wat is het? Wat doet het met je? Waarom heeft iemand anorexia? Wat gebeurt er als iemand anorexia heeft? Door duizend-en-een vragen te stellen en goed naar hun verhalen te luisteren, kwam ik daar langzamerhand achter en kon ik me een beetje voorstellen hoe het zou zijn om anorexia te hebben. Een beetje, want ik heb zelf nooit anorexia gehad en weet niet écht wat het is en hoe het voelt.

Het waren vaak lange en aangrijpende gesprekken, die erg veel indruk op mij hebben gemaakt. Zoals de

uitspraak van een meisje dat op dat moment voor anorexia werd behandeld en al een aantal weken in een kliniek zat: 'Als er een nieuw meisje met anorexia binnenkomt, dan ben ik hartstikke jaloers op haar. Want zij is dunner dan ik ben.' Deze opmerking zal ik niet snel vergeten.

Zonder de openheid van de vrouwen en meiden die ik heb ge-

interviewd, had ik dit boek niet kunnen schrijven. Daarom gaat mijn dank vooral naar hen uit!

Ook wil ik graag Annemarie van Elburg, kinder- en jeugdpsychiater gespecialiseerd in anorexia, bedanken voor de tijd die ze vrijmaakte om me meer te vertellen over anorexia, en voor het lezen van mijn boek voordat het naar de drukker ging.

Achter in dit boek zijn adressen en sites opgenomen waar je terecht kunt als je meer wilt weten over anorexia.

Victoria Farkas

Juni 2007

Roos zat in haar pyjama met opgetrokken benen op de bank. Ze hing een beetje onderuitgezakt. Tussen haar buik en benen hield ze een kussen vast. Dat was lekker warm. Met samengeknepen ogen staarde ze naar het kleine televisiescherm aan de andere kant van de huiskamer. Ze kon amper de ondertiteling lezen. Niet dat het heel veel uitmaakte, want ze had Sense and Sensibility al zo'n vijf keer gezien en ze kende de film bijna uit haar hoofd.

Niet omdat het haar lievelingsfilm was. Absoluut niet. Het was de lievelingsfilm van haar beste vriendin Karlijn. Telkens als de maandelijkse filmavond bij haar thuis werd gehouden, wisten Jet, Eva en Roos dat deze film sowieso gehuurd zou worden. Volgens Karlijn de meest romantische film aller tijden. De anderen deelden die mening niet direct, hoewel ze alle drie iedere keer weer op het puntje van hun stoel zaten.

'Kun je mij de chips even geven?' fluisterde Jet net iets te hard tegen niemand in het bijzonder.

'Ssst,' zei Karlijn streng. 'Dit is juist zo'n romantisch moment!'

'Volgens mij vind jij ieder moment in deze film een

romantisch moment.' Roos giechelde zachtjes.

'Stil nou, hij gaat haar ten huwelijk vragen,' zei Karlijn.

'Prima, maar ik zou daar graag wat chips bij willen,' zei Jet op serieuze toon.

Grinnikend pakte Roos de schaal met chips van tafel, nam eerst zelf een handvol en gaf daarna de schaal aan Jet.

'Zeg, je hebt toch wel wat voor ons overgelaten?'

'Amper,' smakte Roos en ze stak demonstratief alle chips die ze in haar hand had in haar mond.

'Gatver.' Jet schoot in de lach.

'Heb je trouwens wel eens een motorongeluk in een tunnel gezien?' vroeg Roos met volle mond.

Jet schudde haar hoofd en keek Roos vragend aan. Die deed meteen haar mond open. Op haar tong lag een klef hoopje bij elkaar gesmakte chips.

'Ieeee, wat ben je toch een goor wijf,' gilde Jet. Meteen stak zij ook een paar chipjes in haar mond en deed hetzelfde. Roos en Jet kwamen niet meer bij en rolden met volle mond bijna van de bank.

'Laat er ook een paar voor mij over,' riep Eva ineens droog. 'Mijn maag knort.'

'Volgens mij knort jouw maag altijd,' proestte Jet, maar ze gaf de schaal wel door.

Vanaf de grond zuchtte Karlijn diep. Ze lag languit op

de grond over een groot zacht kussen. ‘Hoe kan ik nou in een romantische bui komen als jullie er telkens doorheen tetteren?’

‘Volgens mij hoeft jij helemaal niet in een romantische bui te komen. Je bent romantisch geboren,’ smakte Jet luidruchtig.

Roos knikte. ‘Zoek “romantisch” op in het woordenboek en dan zul je zien dat jouw naam erachter staat!’

‘Hmm, dat kan dan wel zo zijn, toch zou ik graag de film in alle rust willen afkijken,’ bromde Karlijn.

Roos grinnikte. Karlijn speelde toneel. Roos kende haar lang genoeg om te weten dat ze om zoiets niet boos werd. Sterker nog: ze had Karlijn zelfs nog nooit boos gezien.

‘Dames, dan zou ik nu graag om stilte willen verzoeken, zodat onze Koninklijke Sense and Sensibility-Hoogheid de film zonder verdere storende elementen af kan kijken,’ riep Jet met een plechtige stem.

Net op dat moment ging de huiskamerdeur open. De moeder van Karlijn kwam binnen. In haar handen hield ze een groot dienblad met daarop een pot thee, een schaal koekjes en vijf bekers.

‘Tjonge, wat is het donker hier,’ zei ze, terwijl ze voorzichtig het dienblad op het lage tafeltje neerzette.

‘Dan komt uw dochter beter in romantische sferen,’ beweerde Jet.

‘Och arme meiden, moeten jullie nou alweer naar Sense and Sensibility kijken?’ vroeg Karlijns moeder vol medelijden en ze ging tussen Roos en Jet in op de bank zitten.

‘Het is verschrikkelijk,’ zei Roos met een zielig piepstemmetje.

‘Jaha, nu weet ik het wel. Kan ik dan misschien de laatste twee minuten kijken zonder al jullie op- en aanmerkingen?’ riep Karlijn vanaf de grond.

‘Maar natuurlijk,’ zei Jet en ze draaide een denkbeeldige sleutel in haar mond om.

‘Iemand een kopje thee?’ fluisterde Karlijns moeder zo zacht mogelijk.

Roos, Jet en Eva, die bij hen op de bank was komen zitten, knikten alle drie. Het was doodstil in de huiskamer. Allemaal hielden ze hun mond dicht totdat de film was afgelopen, en zelfs tijdens de aftiteling bleven ze stil. Uit eerbied voor Karlijn.

‘Zo, dan kunnen jullie nu weer verdergaan met jullie leven,’ zei Karlijn, terwijl ze de dvd uit de speler haalde.

‘Moet je hem niet eerst even terugspoelen?’ merkte Eva op.

Beteuterd keek Karlijn van Eva naar de dvd in haar

hand. Toen schoot ze in de lach. En ook Roos, Jet en Eva moesten heel hard lachen.

‘O, is het zo laat. Wordt het zo’n avond? Dan maak ik me liever uit de voeten,’ zei Karlijns moeder. Bij de deur draaide ze zich om. ‘Wie kan ik blij maken met een tosti?’

Een overbodige vraag. Duidelijk: de tosti’s hoorden net zo bij de filmavond als Sense and Sensibility. Toch staken ze alle vier braaf hun vingers in de lucht. Daarna maakte Karlijns moeder dat ze wegkwam, want de volgende lachstuip kwam er alweer aan.

‘Zeg, hoe is het eigenlijk met die broer van jou?’ vroeg Jet toen ze eindelijk uitgelachen waren.

‘Wat is er met Arne?’ vroeg Roos, hoewel ze het antwoord wel wist. Iedereen viel op hem.

‘Hij is zo’n stuk. Zo ontzettend knap,’ zwijmelde Jet. Eva knikte.

‘Jongens, zo kan-ie wel weer. We hebben het hier wel over mijn broer, hoor,’ lachte Roos. ‘Trouwens, jij ook al?’ Verbouwereerd keek ze Eva aan. Sinds wanneer was Eva met jongens bezig?

‘Echt wel. Hij mag dan je broer zijn, maar heb je zijn ogen wel eens gezien?’ reageerde Eva.

‘Eh... nee,’ riep Roos. ‘Alsof ik in zijn ogen ga zitten kijken. Alleen het idee al!’

‘Heeft hij al een vriendin?’ vroeg Jet.

Roos schudde haar hoofd.

Jet zuchtte. 'Mooi,' mompelde ze. 'Denk je dat ik een kans maak?'

Roos moest nu heel hard lachen. 'Wat denk je zelf, Jet?'

Jet dacht even na. 'Ach, waarom ook niet?'

'Eh... omdat je pas veertien bent en hij al negentien? Omdat jij pas in de tweede zit en hij studeert? Moet ik doorgaan?'

'O, hou maar op. Zo is er geen lol aan. Ik mag toch zeker wel fantaseren?'

'Je kunt het beter bij je eigen leeftijd houden,' grinnikte Karlijn. Ze kreeg meteen een kussen naar haar hoofd geslingerd.

'Over eigen leeftijd gesproken. Volgens mij heeft Roos een bewonderaar,' zei Jet plotseling. Triomfantelijk keek ze Roos aan.

Roos was geschrokken van Jets opmerking. Zou ze het soms weten?

'Hoezo? Ik? Wie dan?' mompelde ze zachtjes. Waarom werd ze nou altijd zo snel rood? Nu leek het net alsof ze iets te verbergen had.

Jet zweeg. Aandachtig keek ze haar vriendinnen een voor een aan. De spanning was haast om te snijden. Tot Eva het ten slotte niet meer uithield.

‘Vertel nou maar gewoon!’

‘Volgens mij-hij...!’ zei Jet op een plagerige toon. Van de zenuwen hield Roos haar adem in.

‘... ziet Robert jou wel zitten!’

Eva gilde. Karlijn lachte. Roos staarde Jet stomverbaasd, maar opgelucht aan. Jet wist het niet! Gelukkig.

‘Robert! Op mij? Robert uit onze klas, bedoel je?’
Jet knikte verwoed.

‘En hoe weet je dat?’ wilde Roos weten.

‘Door hoe hij naar je kijkt. En ga me nou niet vertellen dat het je nooit is opgevallen dat hij in de pauze altijd vlak bij je in de buurt gaat zitten!’

‘Eh... nou nee, niet echt’, zei Roos naar waarheid. Haar aandacht ging in de pauze nou niet bepaald naar Robert uit, maar dat ging ze Jet niet vertellen. Robert was best oké en hij zag er goed uit, maar verliefd worden op hem... liever niet. Ze moest er niet aan denken dat ze verkering met hem zou krijgen.

‘Het is anders best een lekker ding’, plaagde Karlijn.
‘Misschien maandag toch maar even werk van maken?’

‘Maandag is niet mijn topdag om iemand te versieren. Maar ik geloof dat ik donderdag nog wel een gaatje heb’, grapte Roos.

‘Genoeg over Robert. Wat vinden jullie eigenlijk van

Constantijn uit de vierde?’ vroeg Jet.

Weer kleurde Roos rood. Gelukkig kwam net op dat moment de moeder van Karlijn binnen met de eerste lading tosti's, zodat al hun aandacht daarop gericht was, en niet op het rode hoofd van Roos.

Constantijn was nieuw op school. Na de zomervakantie, nu ruim twee weken geleden, was hij in de vierde gekomen. Binnen een dag wisten alle meiden wie Constantijn was, dat hij in de zomervakantie met zijn ouders en drie zusjes naar de grote stad was verhuisd en dat hij – het belangrijkste detail – géén vriendin had.

Al snel hoorde hij bij het groepje van de populairste jongens van de school en ieder meisje viel als een blok voor hem. Roos stiekem ook een beetje. Maar dat zou ze nooit toegeven. Zeker niet waar Jet bij was, want dan kon je ervan op aan dat binnen een halve dag de hele school op de hoogte was. En daar had Roos geen zin in. Stel je voor dat hij haar helemaal niet zag zitten? Dan zou ze hartstikke afgaan. Alleen Karlijn wist van deze verliefdheid. Maar haar vertelde ze dan ook altijd alles.

Ze hoopte dat Jet vergeten was dat ze over Constantijn begonnen was. Maar zodra Karlijns moeder naar de keuken was vertrokken voor een tweede ronde tosti's, stelde Jet de vraag opnieuw.

‘Ach, hij heeft wel wat,’ gaf Eva toe.

‘Kan ermee door,’ zei Karlijn.

‘Ach, gewoon weer een jongen,’ reageerde Roos zo koel mogelijk.

‘Hoezo, gewoon weer een jongen? En... kan ermee door? Hebben jullie soms doperwten in je ogen?’ reageerde Jet verbaasd. ‘Het is de knapste jongen die ik ooit heb gezien en ik geloof dat ik smoorverliefd op hem ben.’

Jet was een type dat niets onder stoelen of banken stak en het, bijna letterlijk, van de daken schreeuwde als ze verliefd was. En dat was nogal vaak.

‘En net vond je Arne nog helemaal te gek,’ reageerde Roos verbaasd. Ze snapte Jet niet. Hoe kon je het ene moment nou verliefd zijn op de ene jongen en nog geen twee tellen later smoorverliefd zijn op een andere? Was Jet dan nooit bang dat ze zou worden afgewezen door die jongens of dat anderen achter haar rug om zouden kletsen? Roos zuchtte. Soms zou ze zoals Jet willen zijn. Die was altijd zo lekker onbezorgd, zo vrolijk en spontaan. Het kon haar nooit iets schelen wat anderen van haar dachten of hoe ze op anderen overkwam.

‘Doe niet zo vreselijk serieus,’ reageerde Jet dan ook opgewekt.

Roos stak alleen haar tong uit en stopte een koekje in haar mond.

‘En Robin dan? Vorige week was je nog hopeloos verliefd op Robin uit 5-vwo,’ merkte Eva op.

Jet rolde met haar ogen. ‘Jeetje man, dat was vorige week. Nu ben ik op Constantijn. En ik geloof echt dat ik met hem wil trouwen.’

De vriendinnen proestten het uit. Echt weer een typische Jet-opmerking.

‘Trouwen? Je hoeveelste slachtoffer is dat nou al?’ hikte Karlijn.

‘Ik kan me nog herinneren dat je in een ver verleden met Daan, je buurjongen, wilde trouwen,’ vulde Eva het lijstje met huwelijkskandidaten verder aan.

‘O... en met Ricardo uit Italië toen je daar vorige zomer op vakantie was,’ herinnerde Roos Jet aan haar vakantieliefde. ‘Schrijf je hem nog wel eens?’

Jets gezicht betrok. ‘Ja, ja, zo kan-ie wel weer. Ik heb de hint begrepen. Kan ik er wat aan doen dat ik snel ontvlambaar ben!’

‘Jij? Snel ontvlambaar? Niets van gemerkt,’ schaterde Karlijn.

‘Volgens mij brand jij nog sneller dan een kaars,’ grapte Roos. ‘Als je “ontvlambaar” in het woordenboek...!’

‘Ja, ja, dan staat mijn naam erachter. Ik weet het. Maar jullie dan? Zijn jullie verliefd?’ vroeg Jet.

Roos zag dat Karlijn twijfelde voordat ze bekende dat

ze op Allard, een jongen op de muziekschool, verliefd was. Roos wist het al een tijdje, maar voor Eva en Jet was dit duidelijk nieuw. Karlijn had het Roos een paar weken geleden verteld. Samen waren ze naar de muziekschool gegaan, zogenaamd omdat Karlijn iets vergeten zou zijn. Roos had erg om het rode gezicht en onhandige gedrag van Karlijn moeten lachen. Maar Karlijn had wel smaak, want Allard was inderdaad een lekker ding.

‘Hoe oud is hij?’ vroeg Jet meteen nieuwsgierig.

‘Ik geloof dat hij twintig is.’

‘Heeft hij een vriendin?’

‘Dat weet ik eigenlijk niet. Ik durf het hem niet te vragen,’ bekende Karlijn.

‘Hmm, daar moet eenvoudig achter te komen zijn.’

‘Is hij knap?’ vroeg Eva.

‘Ja, natuurlijk is hij knap, anders zou ze niet op hem vallen. Niet van die domme vragen stellen,’ antwoordde Jet voor Karlijn. Eva trok een pruillip en ze gaf Jet een stomp.

‘Au, leef je agressie op dat kussen uit,’ gilte Jet. Ze pakte een kussen en sloeg Eva ermee op haar hoofd.

‘Kussengevecht!’ riep Karlijn heel hard en voor ze het wisten, deden ze alle vier mee.

Ook Roos stortte zich in de strijd en ze sloeg zo hard ze kon met het kussen op ieder willekeurig hoofd dat in

haar buurt kwam. Haar gezicht kleurde rood. Ze kreeg het er warm van. Niemand merkte dat de deur openging.

‘Ik dacht al: waar komt dat lawaai vandaan?’ riep de moeder van Karlijn toen ze binnenkwam. Ze kon net op tijd bukken. Een kussen scheerde rakelings langs haar hoofd door de open deur de gang in. Het bord met daarop de kaastosti’s balanceerde vervaarlijk op haar hand.

‘Dames, dames,’ zei Karlijns moeder, terwijl ze omhoogkwam en naar de tafel liep om het bord neer te zetten.

Karlijn plukte beschaamd aan haar pyjama. ‘Sorry mam,’ mompelde ze zachtjes. ‘We wisten niet dat je..’

‘Ja, hou maar op met je smoesjes,’ zei haar moeder verstoord en ze liep terug naar de gang.

‘Oeps, volgens mij is je moeder boos,’ zei Roos berouwvol, maar ze had het nog niet gezegd of de moeder van Karlijn kwam met het kussen in haar hand terug de huiskamer in en sloeg ermee op haar dochters hoofd. Die reageerde meteen en sloeg terug. Het kussengevecht was weer in volle hevigheid losgebarsten.

‘Jij hebt echt een gave moeder. Zo lekker spontaan en ze vindt alles goed,’ zei Jet even later, nog nahijgend van het gevecht. De moeder van Karlijn was weer naar de keuken verdwenen.

Eva knikte. ‘Geef mij ook maar zo’n moeder. De mijne wil altijd alles precies van tevoren weten. Nee, van spontaan iets doen heeft ze geloof ik nog nooit gehoord. Ze zou echt niet met zoiets meegedaan hebben.’

‘Ach, die moeder van mij heeft ook haar vervelende kanten, hoor,’ zei Karlijn.

‘Daar geloof ik niets van,’ zei Jet en ze nam slurpend een slok van haar koud geworden thee. Soms had ze de manieren van een brulaap, die rechtstreeks uit het oerwoud was overgevlogen.

‘Af en toe heeft ze een ochtendhumeur van hier tot Tokio. Op zulke momenten kun je maar beter uit haar buurt blijven. En het is ook erg vervelend als ze weer eens in mijn kast heeft lopen struinen, omdat we toevallig dezelfde maat hebben.’

‘Dat bedoel ik. Jouw moeder draagt tenminste fatsoenlijke kleren. De mijne kleedt zich net als mijn

oma. Niet om aan te zien,' zei Eva. Ze nam een hap van haar tosti.

'Jij hebt trouwens ook een leuke moeder,' zei Jet tegen Roos.

'Ik?' vroeg Roos verbaasd.

'Jij ja, jouw moeder is ook cool. Ze heeft haar eigen sieradenwinkel, kleedt zich net als de moeder van Karlijn tenminste volgens de laatste mode, en ze neemt altijd van die leuke dingen mee als ze op reis is geweest.'

Roos haalde haar schouders op. Zo had ze het nooit bekeken. Voor haar was haar moeder iemand die er haast nooit was. Ze was vaak op reis om inkopen in het buitenland te doen voor haar winkel. Of een beurs bezoeken om te kijken wat de nieuwste trend zou worden op sieradengebied. Roos' kasten hingen en stonden vol met sieraden, sjaaltjes, doosjes en potjes uit verschillende landen. En als haar moeder er wel was, was ze moe, had ze het druk met de administratie of had ze gewoon geen tijd voor haar. Ze kon zich in ieder geval niet herinneren wanneer ze voor het laatst iets alleen met haar moeder had gedaan.

'Zullen we de volgende film gaan kijken?' vroeg Karlijn ongeduldig.

'Welke hebben we ook alweer gehuurd?' wilde Eva weten.

Karlijn boog zich naar voren om de twee overgebleven dvd's te pakken. 'We hebben nog The Princess Diaries 2: Royal Engagement en Bridget Jones: The Edge of Reason. Wat gaat het worden, dames?'

'The Princess Diaries,' gilde Jet meteen.

'Bridget Jones,' mompelde Eva onduidelijk, terwijl ze de volgende tosti van het bord pakte.

'Nou, mij maakt het helemaal niets uit, dus Roos mag beslissen welke film we gaan kijken,' zei Karlijn.

'Eh... Bridget Jones dan maar?'

'Bridget Jones wordt het. Prima keus!' Karlijn stopte de dvd in de speler.

Op dat moment stak Karlijns moeder haar hoofd om de deur van de huiskamer. 'Eva, je moeder aan de telefoon.'

Eva zuchtte diep. 'Wat nu weer?' mopperde ze zachtjes.

'We wachten tot je terug bent,' riep Karlijn haar achterna.

'Je zult maar zo'n moeder hebben,' fluisterde Jet zachtjes toen Eva de huiskamer uit was. 'Ze belt haar altijd.'

'Om te controleren,' wist Karlijn te vertellen.

'Wat een vertrouwen in je eigen dochter heb je dan,' zei Jet. 'Ik zou er knettergek van worden. Dat zou ze bij

mij niet eens moeten proberen.'

'Waarom is haar moeder eigenlijk zo vreselijk bezorgd?'

Karlijn haalde haar schouders op. 'Geen idee. Eva praat er nooit over. Ze wil Eva vast alleen maar beschermen.'

'Waartegen? Tegen buitenaardse wezentjes die haar willen ontvoeren?' lachte Jet.

Roos voelde zich vreselijk opgelaten om zo achter Eva's rug over haar moeder te praten. 'Eva komt eraan,' kuchte ze zachtjes.

'Alles goed?' vroeg Karlijn toen hun vriendin de kamer in kwam.

Eva haalde haar schouders op. 'Ach, mijn moeder wilde graag weten hoe het vandaag op school was.'

'Ze wilde natuurlijk controleren of je wel echt bij Karlijn was,' flapte Jet er plompverloren uit. Roos zag dat Eva's gezicht verstarde en ze schonk Jet een venijnige blik. Die sloeg meteen haar hand voor haar mond. 'Sorry, dat had ik niet moeten zeggen.'

'Mijn moeder bedoelt het goed. Maar genoeg hierover. Laten we nu die film gaan kijken,' bromde Eva en ze pakte een tosti van het bord.

'Volgens mij heb jij een lintworm,' merkte Jet op de enige echte Jet-manier op.

Eva draaide zich om en keek Jet verward aan.
'Sorry?'

'Jij kunt eten wat je wilt, maar je wordt geen millimeter dikker. Daarom heb je volgens mij een lintworm.'

Eva grijnsde. 'Eén? Ik heb er twee. Mo en Do.'

Jet moest heel hard lachen. 'Mo en Do. Passende namen. En steek nu Bridget Jones maar eens in die dvd-speler.' Ook zij pakte een tosti van het bord en ze zette haar tanden erin. 'Mmm, lekker.'

Halverwege de film stak de vader van Karlijn zijn hoofd even om de deur. Hij was net uit zijn werk thuisgekomen en kwam zijn dochter en haar vriendinnen nog even gedag zeggen.

'Hé pap, nu pas thuis?' Karlijn stopte de film.

'Het was druk op de zaak, maar daar zal ik mijn lieve dochter en haar nog lievere vriendinnen niet mee vervelen,' antwoordde hij en hij knuffelde Karlijn, die bij hem was komen staan. Roos keek ernaar. Knuffelen, dat deed ze vroeger ook met haar vader. Maar sinds de zomervakantie was hij daar ineens mee gestopt, omdat ze daar te groot voor was geworden, zoals hij had gezegd.

Roos wist heus wel dat het kwam doordat haar vader zich geen houding wist te geven ten opzichte van haar en haar borsten, die inmiddels tot twee kleine

pingpongballetjes waren uitgegroeid. Zelf wist ze ook niet zo goed wat ze ermee aan moest. Om heel eerlijk te zijn vond ze ze maar lelijk. In tegenstelling tot haar vriendinnen, die er juist trots op waren en zelfs al een bh'tje hadden gekocht.

'Dag meneer De Bree,' groetten Eva, Jet en Roos bijna in koor.

'Dag dames. Alles goed hier?'

'We worden gek van uw dochter,' antwoordde Jet vrolijk. Natuurlijk had zij het hoogste woord.

'Dat kan ik me voorstellen. Ik ben blij dat jullie haar vanavond even onder jullie hoede nemen. Haar moeder en ik zijn jullie daar zeer dankbaar voor. Hebben we eindelijk eens een avond voor onszelf,' knipoogde Karlijns vader naar Jet, die keihard begon te lachen.

'Pa-hap!' riep Karlijn uit. Ze gaf haar vader een stomp tegen zijn borst.

'Zie je waarmee ik al dertien jaar te maken heb?' lachte hij, waardoor hij twee kuiltjes in zijn wangen kreeg. 'Oudermishandeling. Pure oudermishandeling!'

'We rekenen straks wel af, meneer De Bree,' reageerde Eva zo droog dat iedereen, ook Karlijn, keihard moest lachen.

'Nou, ik zie het al. Ik trek me terug. Jullie hebben zeker al een lading tosti's gehad?'

‘Drie ladingen.’

‘Dan ga ik maar snel eens in de keuken kijken of ik nog iets lekkers bij elkaar kan ritselen. Ik zal jullie verder niet meer storen. Daaag!’

‘En je hebt ook een fantastische vader,’ meldde Jet nog even vlak voordat ze de andere helft van Bridget Jones gingen kijken.

‘Ja, ik geloof dat ik het wel getroffen heb met die ouders van me,’ zei Karlijn afwezig. Ze zat alweer met haar neus bijna tegen het televisiescherm geplakt om maar geen enkele scène te missen.

Drie kwartier later was de film afgelopen.

‘Ik geloof dat ik het eerste deel van Bridget Jones toch leuker vond,’ gaf Jet na afloop van de film als commentaar. ‘Ik vond dit maar een zeikfilm. Alsof je de hele tijd naar je slapende vriend gaat zitten kijken!’

Roos vond dat Jet gelijk had.

‘Dat is juist romantisch,’ vond Karlijn.

Roos zag dat ze van deze film genoten had. Dat kon haast niet anders, want ook deze was weer lekker romantisch. Karlijn kwam behoorlijk aan haar trekken vanavond.

Jet haalde haar schouders op. ‘Nou, als een man dat bij mij zou doen, zou ik iedere keer gillend wakker worden.’

‘Een man naast jou? In jouw bed?’ schaterde Karlijn.
‘En welke van de honderdtwintig jongens op wie je momenteel verliefd bent, komt daar dan te liggen?’

‘Ha, ha. Wat ben je weer lollik. Nogmaals: ik ben licht ontvlambaar geboren.’

‘Wisten jullie trouwens dat Renée Zellweger voor haar rol heel wat kilo’s moest aankomen?’ ging Karlijn op een ander onderwerp over.

‘Poeh, maar ze kreeg er wel een paar miljoen extra voor,’ zei Jet.

‘Ja, maar dan nog. Zou jij zo dik willen worden voor een filmrolletje?’ vroeg Karlijn.

‘Ja, waarom niet?’

‘Nou, zo makkelijk word je niet weer dun,’ antwoordde Karlijn.

‘Ja, wij misschien niet. Maar zij wel. Ze heeft echt wel een personal trainer die er na de opnames voor zorgt dat ze binnen no time afvalt,’ zei Jet. ‘Ze is vast alweer hartstikke dun.’

‘Zeg, vinden jullie mij eigenlijk dik?’ vroeg Karlijn.

‘Jij? Dik? Echt niet,’ reageerde Eva.

‘Jij bent net als Eva. Je bent ook zo’n type dat kan eten wat ze wil zonder ook maar een grammetje aan te komen,’ riep Jet jaloers.

Karlijn bloosde.

‘Weet je wie pas dik is?’ vroeg Jet op een geheimzinnig toontje.

‘Nou?’ wilde Roos weten. Misschien bedoelde Jet haar wel.

‘Marscha uit de derde. Dat is net een nijlpaard,’ beschreef Jet Marscha vakkundig. ‘Volgens mij weegt ze meer dan honderd kilo.’

Opgelucht haalde Roos adem. Marscha was inderdaad erg dik. ‘Dat kan toch door een ziekte komen?’ opperde ze voorzichtig.

‘Ach, welnee. Het is haar eigen schuld. Ze eet gewoon te veel. Iedere keer als ik naar haar kijk, steekt ze iets in haar mond,’ wimpelde Jet meteen de verklaring van Roos weg. Roos zweeg.

‘Wat maakt het nou eigenlijk uit hoe dik je bent? Alsof gewicht alles is in het leven,’ merkte Eva op.

‘Nou, nou, nou, Van Vliet toch, wat een volwassen onzinnige uitspraak,’ zei Jet spottend. ‘Typisch een opmerking voor jou, Eva. Het maakt echt uit of je dik of dun bent. Daar draait het wel zo’n beetje om. Denk je nou heus dat een bedrijf jou aanneemt als je megadik bent?’

Verbaasd keek Eva haar vriendin aan. ‘Ik wist niet dat jij zo oppervlakkig was.’

‘Ho, ho, ik ben niet oppervlakkig. De maatschappij is oppervlakkig. Ik heb het niet bedacht,’ verdedigde Jet

zich.

‘Ik vrees dat ze gelijk heeft,’ mengde Karlijn zich in het gesprek. ‘Wel eens een te dikke receptioniste gezien? Of een dikke stewardess?’

‘Nee, niet direct. Maar..’ mompelde Eva.

‘Jij bent toch zeker ook liever dun dan dik?’ vroeg Jet.

Eva dacht even over de vraag na, maar moest Jet toen wel gelijk geven. ‘Het zal wel.’

‘Dun zijn betekent succesvol zijn,’ zei Jet.

‘Dun zijn mét hersens betekent succesvol zijn,’ verbeterde Eva haar vriendin.

Stilletjes pakte Roos een koekje.

‘Weet je zeker dat je dat koekje wilt?’ vroeg Jet ineens.

‘Hoezo?’ vroeg Roos geschrokken. Ze liet het koekje bijna vallen.

‘Nou, jij zou ook wel een beetje mogen afvallen.’

‘Doe even normaal! Kijk naar jezelf. Roos heeft nergens vet. Die is hartstikke dun,’ reageerde Karlijn geërgerd.

‘Tjonge jonge, ik maakte maar een grapje. Roos weet heus wel dat ik er niets van meen. Toch, Roos?’

Roos grijnsde. ‘Natuurlijk! Maar vanbinnen woelde het in haar hoofd. Wás het wel een grapje of had Jet gelijk en was ze echt te dik? Zonder dat de anderen het merkten,

legde ze het koekje toch maar terug op de schaal.

‘Zullen we de laatste film kijken?’ vroeg Jet. Daarmee was het gesprek afgelopen.

‘Als we nou onze matrassen alvast neerleggen, kunnen we vanuit bed de film kijken,’ stelde Roos voor.

Binnen tien minuten was het tafeltje uit het midden van de huiskamer aan de kant geschoven en lag de vloer bezaaid met matrassen, kleurige slaapzakken en hoofdkussens. Toen iedereen in z'n slaapzak lag, werd de dvd aanzet. De ouders van Karlijn waren allang naar bed gegaan. Ze hadden alleen gevraagd of de dames zachtjes zouden kunnen praten, zodat in ieder geval zij van hun nachtrust zouden kunnen genieten. Na de film werd er nog wat nagekletst en tegen drie uur sliepen ze.

Roos gaapte eens flink. Ze zat met een al niet minder slaperige Jet en Karlijn aan tafel. Eva was in de hal met haar moeder aan het bellen. Roos voelde zich alsof ze helemaal niet had geslapen. De klok aan de keukenmuur wees aan dat het halfelf was. Toch nog bijna zevenenhalf uur geslapen. Maar had ze laatst niet ergens gelezen dat juist tieners, en dan vooral meisjes, heel veel slaap nodig hadden?

‘Hé, ik heb het tegen jou,’ riep Jet en ze gaf Roos een por.

Geschrokken staarde Roos van de een na de ander.

‘Zo, en waar zat jij met je gedachten? Toch een lover?’ Jet lachte triomfantelijk van oor tot oor.

Roos schudde haar hoofd. ‘Ik... eh..’

‘Whatever! Ik vroeg je dus al drie keer of je zo meteen mee de stad in gaat. Kleren kopen voor het Grote Herfstfeest op school!’

‘Hè, maar dat is toch pas over een maand?’ vroeg Roos.

Jet haalde haar schouders op. ‘Nou en?’

‘Nou, dan hebben we toch nog genoeg tijd om kleren

te kopen?’

‘Nou en? Het is toch gewoon leuk om de stad in te gaan?’ bracht Jet ertegen in.

‘Volgens mij is het uitverkoop,’ hielp Eva Jet. Ze had de laatste opmerking gehoord, terwijl ze aan de ontbijttafel ging zitten.

Roos dacht even na. Ze moest al weken nieuwe kleren hebben, maar ze had nooit zin om te gaan. Ze had inmiddels genoeg geld op haar bankrekening staan. Gespaard van het geld dat ze af en toe van haar opa en oma kreeg. Daar kon ze wel eens wat van uitgeven.

‘Uiteraard ga ik mee,’ zei ze daarom. ‘Maar ik moet wel om vier uur thuis zijn, want mijn ouders moeten vanavond naar een afspraak en dan moet ik op mijn zusje passen.’

‘Joh, tegen die tijd zijn we allang klaar. Ik wil graag een nieuwe broek kopen,’ zei Jet.

Karlijn knikte enthousiast, terwijl ze een hap van haar met roomboter en aardbeienjam besmeerde croissant nam. ‘En een nieuw hemdje voor boven die nieuwe broek,’ zei ze met haar mond vol.

‘Zie je, dat bedoelde ik gisteravond nou,’ zei Jet verongelikt en ze wees naar het croissantje van Karlijn. ‘Een vette roombotercroissant met echte roomboter en jam eten en dan geen grammetje aankomen.’

‘Mmm,’ was het antwoord van Karlijn, en voor iedereen het wist had ze een tweede croissant op haar bord liggen.

‘Zeg, wij gaan ons vast omkleden. Roep jij even als je denkt klaar te zijn met je ontbijt?’ zei Jet half lachend, half spottend. Karlijn twijfelde even, legde de tweede croissant terug op de schaal en sjokte achter Roos, Jet en Eva aan.

‘Die ouders van jou zijn ook slaapkoppen,’ zei Jet toen ze allemaal waren aangekleed en klaarstonden om de deur uit te gaan.

Karlijn lachte. ‘Die zijn al uren weg. Ze zijn naar mijn oma. Het is vandaag marktdag, maar mijn oma loopt niet meer zo goed en dus gaan ze vaak samen op stap.’

‘Ah, vandaar. Nou ja, dan moet jij je ouders maar even hartelijk bedanken voor de gastvrijheid,’ zei Jet en ze liep de deur uit.

‘Laten we naar H&M gaan. Ik ben echt in een Hennes-bui,’ stelde Roos voor.

‘Een Hennes-bui? Wat is dat nou weer?’ vroeg Eva.

‘Nou gewoon, maffe kleding kopen die ik kan betalen.’

‘Een Hennes-bui. Die ga ik onthouden,’ lachte Jet.

Twee aan twee fietsten ze naar de stad. Jet en Eva voorop, gevolgd door een druk kletsende Roos en Karlijn. Nou ja, Karlijn kletste en Roos luisterde. Zoals altijd als ze

met z'n tweeën waren, ging het gesprek al snel alleen nog maar over Karlijns laatste vlam. Ze raakte niet over Allard uitgepraat.

Roos hoorde het allemaal glimlachend aan. Die was echt tot over haar oren verliefd. Zij had het bijna nooit over Constantijn. Zou ze wel echt verliefd op hem zijn?

Het was druk in de stad. En ook bij H&M krioelde het van de mensen. Het kon hun niet zoveel schelen. Er hing een nieuwe collectie, waardoor ze alles stuk voor stuk wilden bekijken. Ze konden amper kiezen wat ze wilden kopen. Daarom gingen ze alle vier met meer dan de zes toegestane stukken kleding naar de kleedhokjes.

Het was er zoals altijd ontzettend druk en ze moesten lang wachten tot ze eindelijk aan de beurt waren. Roos was als laatste aan de beurt. Eva, Karlijn en Jet hadden zich intussen al in een pashokje gewurmd. Op gezette tijden kwamen ze naar buiten om elkaar hun nieuwste outfit te laten zien. De grote spiegel in de centrale ruimte van de paskamer was ook veel handiger dan die kleine rotspiegels in de pashokjes zelf. Geduldig wachtte Roos met een stapel hangertjes over haar arm op haar beurt. Af en toe gaf ze commentaar op de kleding van haar vriendinnen.

'Zullen we hierna iets gaan drinken? Ik heb me toch een dorst,' mompelde Jet, terwijl ze zich met een rood

hoofd in een spijkerbroek stond te persen.

‘Goed plan,’ reageerde Roos meteen. Ze had het benauwd. Het was ontzettend warm in de paskamer.

‘Waar gaan we wat drinken dan?’ vroeg Eva. Haar haar stond statisch alle kanten op, want ze had net een coltrui over haar hoofd heen uitgetrokken.

‘Bij de Mac?’ stelde Karlijn voor, terwijl ze kieskeurig in de spiegel naar het knalroze T-shirt keek dat ze aanhad.

‘Geven ze daar gratis zonnebrillen bij? Jeetje, wat een kleur.’ Met toegeknepen ogen draaide Jet zich demonstratief om. ‘Zo, dat is beter,’ lachte ze.

‘Hé, ik geloof dat ik eindelijk een manier gevonden heb om niet telkens naar dat smoelwerk van je te hoeven kijken,’ zei Karlijn met een heel grote glimlach rond haar mond. ‘Dit shirt moet ik hebben.’

Karlijn knipoogde naar Roos, die eindelijk aan de beurt was en lachend naar het pashokje liep dat net was vrijgekomen. Eerst probeerde ze een aantal shirts, een blauwe jurk die ze in een vlag van verstandsverbijstering had meegenomen, want ze droeg nooit jurken of rokken, en als laatste een broek. Een echte Hennes-broek, waar ze meteen verliefd op was geworden: donkerpaars met aan de zijkant grote zakken die waren afgewerkt met grove kruissteken van groene wol.

Eerst stak ze haar rechterbeen en toen haar linkerbeen in de wijde broekspijpen. Ze trok de broek tot haar middel omhoog en probeerde de knoop en de rits dicht te maken. Maar dat was niet zo makkelijk. Het kostte haar behoorlijk wat moeite en ze hield zelfs haar adem even in op het moment dat ze de knoop dicht probeerde te krijgen. Maar... uiteindelijk was het gelukt.

Met een rood hoofd stond Roos voor de langwerpige spiegel in het pashokje. Peinzend bekeek ze zichzelf nauwkeurig van alle kanten. Geen stukje van haar lichaam sloeg ze daarbij over.

De broek zat zo strak dat ze bijna geen adem kreeg. Of stelde ze zich alleen maar aan? Want voor de rest was die broek fantastisch. Echt ontzettend hip. Hiermee zou ze niet bepaald uit de toon vallen.

Ze zuchtte diep. Maakte die spiegel haar nou zo dik of wás ze dat gewoon? Het grapje dat Jet gisteravond had gemaakt, schoot door haar hoofd. Had ze toch gelijk? De broek zat net iets te krap. Daar, bij haar dijen. Tjonge jonge, wat een blubberbuik. Waarom was haar dat niet eerder opgevallen?

Was dit eigenlijk wel de goede maat? Misschien had ze zich vergist en per ongeluk een veel te kleine broek uit het rek getrokken. Ze draaide zich om en probeerde het labeltje aan de binnenkant te lezen. Ja, het was de goede

maat. Tenminste, deze maat had ze al een tijdje. Was ze gegroeid of zo? Ze keek naar de broekspijpen, maar die waren precies op de juiste lengte. Dus was ze toch te dik. Helaas zat een maatje groter er niet in, want deze broek was de enige die er had gehangen.

‘Die blouse staat je echt ontzettend goed. Wauw,’ hoorde ze Eva uitbundig roepen. Aan de reactie te horen begreep Roos dat die opmerking voor Karlijn was bedoeld. De anderen hadden hun krappe hokjes voor de ruimte met de grote spiegel verruild.

‘Tada, wat vinden jullie van deze broek?’ vroeg Jet toen ze haar pashokje uit kwam. Eva en Karlijn reageerden allebei zo enthousiast dat Roos nieuwsgierig werd. Maar moest ze nou met haar net iets te krappe, maar o zo hippe broek naar buiten komen? Met al die wachtende mensen die haar uit verveling van top tot teen zouden bekijken en beoordelen?

‘Roos, leef je nog?’ hoorde ze Karlijn lachend vragen, zodat Roos er niet meer onderuit kwam en naar buiten moest. Ze wist haast wel zeker dat ze haar zouden uitlachen. En zeggen dat die broek toch echt te klein was. Voordat ze het hokje uit ging, trok ze haar trui nog wat extra naar beneden.

‘Cool, man,’ reageerde Karlijn als eerste. ‘Staat je goed.’

‘Waar heb je die vandaan? Ik heb hem helemaal niet gezien,’ wilde Eva weten. Vol bewondering keek ze naar de broek van Roos.

Roos durfde amper naar zichzelf in de grote spiegel te kijken. Haar gedachten gingen razendsnel: ze doen net alsof. Ze zien zelf toch ook wel dat dat ding net iets te klein is voor mijn overdadige billen en blubberende buik, die er aan alle kanten overheen puilt?

‘Zit-ie niet een beetje te krap? Daar bij je dijen?’ vroeg Jet.

‘Doe normaal, mens. Je bent gewoon jaloers,’ reageerde Karlijn meteen fel.

‘Jaloers? Ik?’

‘Hij zit fantastisch, man. Jij zou willen dat je zo dun was,’ zei Karlijn.

Roos zei niets. Verbeeldde ze het zich nou of grinnikten daar een paar meiden die nog in de rij stonden? Ze kon wel door de grond zakken. O nee, niet weer. Alsjeblieft niet weer zo’n spontane huilbui!

Hoe kwam het toch dat ze de laatste tijd zo ontzettend snel huilde? Alsof ze er sinds een aantal weken ineens een huilknopje bij had gekregen. Belachelijk! Voorheen huilde ze nooit zo snel. Karlijn wel; die behoefde je maar een romantische scène te laten zien of een vorm van dierenleed, en er biggel-

den meteen dikke tranen over haar wangen. Vorig jaar was alles veel makkelijker. Althans, zo had het geleken. Nu, in de tweede klas, was alles een stuk moeilijker. Roos haalde diep adem. Het ging wel weer. De naderende huilbui was verdwenen, maar ze voelde zich rot. Zie je wel dat de broek te strak zat! Ze was gewoon te dik.

‘En nog afgeprijsd ook,’ zei Eva toen ze het prijskaartje had gezien. ‘Ik wil er ook een.’

Het liefst had Roos nu meteen de broek van haar lijf willen trekken, boos willen worden en de winkel uit willen benen om naar huis te gaan. Naar haar kamer. Op haar bed ploffen om na te denken. Ze wilde die rotbroek niet meer. Ze was dik. Vet. Jet had het toch zeker gezegd? Voor de tweede keer.

Maar ze zei er niets over. Alleen maar: ‘Eh... er hing er maar eentje van.’

‘Hallo, we zijn hier bij Hennes, hoor. Waarschijnlijk heeft iemand hem zomaar ergens teruggehangen en hangt er ergens anders in de winkel een rek vol mee. Kom, laten we het meteen aan de verkoopster vragen,’ zei Jet vriendelijk. Ook zij was duidelijk weg van de broek. Roos hoopte maar dat Jet gelijk had, zodat ze toch een maatje... of drie groter kon kopen.

‘Vraag dan meteen even of ze mijn maat ook hebben.

Ik vind het echt een toffe broek,' riep Eva achter hen aan en ze verdween weer in haar pashokje om een ander kledingstuk te passen.

Jet had zich al omgedraaid en liep met Roos achter zich aan naar de eerste de beste verkoopster die ze in de winkel tegenkwam. Met haar hoofd strak naar beneden gericht liep Roos langs de rij wachtende meiden, hopend dat niemand een opmerking maakte of moest grinniken. Maar het bleef stil in de rij.

'Kunt u ons misschien vertellen in welk rek deze broeken hangen, want mijn vriendin vond er maar één en eigenlijk willen we allemaal wel zo'n broek. Hij is namelijk fantastisch,' vroeg Jet.

'Eh... eens even kijken. Volgens mij moet hij hier in het rek vooraan hangen. En anders zijn ze helemaal uitverkocht. Wacht maar, dan zal ik even voor jullie kijken.'

Voor ze het wisten, was de verkoopster vertrokken en weer terug.

'Helaas, ze zijn helemaal uitverkocht'

'Hmm, wanneer komen ze dan weer binnen?' vroeg Jet meteen. Kijk, dat was het goeie aan Jet: die dacht na over dat soort dingen. Zijzelf zou de verkoopster allang hebben bedankt en terug zijn gegaan naar het pashokje.

De verkoopster keek even in de computer.

‘Sorry, maar ze worden niet meer bijbesteld. Die jij aanhebt, is echt de allerlaatste.’

‘Shit,’ floepte Roos eruit voordat ze het wist. Vond ze eindelijk eens een gave broek, was het de allerlaatste.

‘Nou ja, zo erg is het nou ook weer niet,’ merkte Jet op.

‘Jullie zouden het nog bij de andere Hennes-filialen kunnen proberen, maar veel kans geef ik je niet. Hij staat je trouwens wel goed,’ zei de verkoopster.

Roos frummelde aan de broek. Die vrouw had duidelijk stront in haar ogen. Hoe kon ze die bubbelende heuvels alias buik en billen nou níét zien? Roos zuchtte diep. Ze had buikpijn. Dat kwam vast door die broek. Nou ja, dan had ze gisteravond maar niet al die chips en tosti’s moeten eten. Ze moest sowieso maar eens stoppen met zoveel te eten. O, ze had heus wel al eens geprobeerd te lijnen, maar ze had het nooit langer dan een paar dagen weten vol te houden. Nu had ze tenminste een heel goede reden: de nieuwe broek. Deze keer zou ze het volhouden. Ze wist het zeker. Het moest. Ze wilde per se deze broek naar het Herfstfeest aan. Een paar kilo’s eraf zou al heel wat schelen. Ze zou die broek gewoon kopen.

‘En? Hebben ze ze nog?’ vroeg Eva nieuwsgierig toen Roos en Jet terug waren in de paskamer.

‘Helaas. Dit is toch echt de laatste,’ zei Roos iets

vrolijker, waarna ook zij verdween in haar pashokje. Haar besluit voelde goed.

Fluitend kwam ze het pashokje uit. 'Ik ga vast mijn kleren terughangen en dan mijn broek betalen,' riep Roos tegen de dichte deuren van de pashokjes waarachter Jet, Eva en Karlijn stonden.

'Ik kom zo,' riep Karlijn meteen.

'Ik ook,' mompelde Jet onduidelijk. Ze trok kennelijk net een trui over haar hoofd.

'Ben bijna klaar,' riep Eva en ze gooide een broek over de deur van haar pashokje heen.

Er stond een lange rij voor de kassa. De caissière was duidelijk nieuw. Ze werd door een collega ingewerkt. Roos stond halverwege de rij toen Jet, Eva en Karlijn met rode hoofden de pashokjes uit kwamen.

'Kun je dit even vasthouden?' vroeg Jet. Ze gaf Roos twee T-shirts. Haar plan om een broek te kopen was helaas mislukt.

'En dit dan ook maar even,' zei Karlijn en ze gaf Roos het knalroze T-shirt en een broek.

Eva gaf Roos een lichtgekleurd hesje.

'We zijn zo terug. Dan krijg je geld van me,' riep Jet vrolijk en ze verdween de winkel in om de kleren die ze niet wilde terug te hangen.

'Nou, dat is lekker dan,' mompelde een vrouw achter

Roos. 'Interessante manier van voordringen.'

Roos werd rood. Ze wist dat de vrouw gelijk had, maar ze deed alsof ze de opmerking niet had gehoord. Jet zou allang iets tegen de vrouw hebben gezegd, maar Roos niet. Dat durfde ze niet. Er stond nog maar één meisje voor Roos toen Karlijn, Eva en Jet naast haar kwamen staan. Achter hen kuchte de vrouw geïrriteerd, maar niemand lette daarop.

'Eh... ik wil graag alles apart afrekenen. Kan dat?' vroeg Roos zachtjes aan de caissière toen ze aan de beurt was.

'Ook dat nog,' kreunde de vrouw achter Roos.

Jet draaide zich naar haar om en glimlachte. 'U bent hierna meteen aan de beurt. Nog heel even geduld.'

'Ja, dat kan wel wezen, maar jullie zijn wel voorgedrongen,' mopperde de vrouw.

'Ja mevrouw, ik weet het. Dat komt doordat we van school een onderzoek moeten doen over hoe mensen reageren op voordringen. Uw reactie wordt absoluut genoteerd en meegenomen in ons verslag,' zei Jet zonder blikken of blozen.

Roos, Eva en Karlijn durfden zich niet om te draaien. Ze moesten ontzettend hun best doen om niet in de lach te schieten. Waar haalde Jet die onzin vandaan? De vrouw staarde Jet met grote ogen aan. Ze wist nou niet of ze in

de maling werd genomen of dat het echt zo was. Daarom zei ze maar niets meer en wachtte gewoon haar beurt af.

Nadat Eva als laatste had betaald, bedankte Jet de vrouw voor haar geduld en medewerking aan het grote voordringonderzoek en slenterde nonchalant de winkel uit. Eva, Jet en Roos liepen zo snel mogelijk achter haar aan. Ze konden hun lach echt niet meer inhouden en eenmaal buiten schaterden ze het uit.

‘Het grote voordringonderzoek?’ zei Roos grinnikend. ‘Waar haal je dat nou weer vandaan?’

‘Ach, mensen zijn altijd zo chagrijnig. Ik wilde haar dag een beetje opfleuren,’ zei Jet.

‘Kom, dan gaan we naar de Mac. Ik heb wel zin in een Big Mac. Van kleren passen krijg je honger,’ riep Karlijn met een serieus gezicht.

‘Van kleren passen krijg je honger,’ reageerde Jet.

Roos nam als enige alleen een cola light. De net iets te krappe broek brandde in de plastic zak die ze onder de tafel had gezet.

Van onder haar dikke donzen dekbed bedacht Roos welke dag het vandaag was. Zondag. Een zonnige zondag, aan de zonnestraal te zien die door de kier tussen de gordijnen naar binnen glipte. Goedgehumeurd rekte Roos zich een keer flink uit. Heerlijk. Het was nog steeds weekend. Nog een hele dag geen school. Geen slaapverwekkende lessen van oersaai leraren. Geen zeurende klasgenoten. Geen geroddel. Geen tussenuren waar de verveling vaak al snel toesloeg en de jongens begonnen te klieren. En geen onverwachte proefwerken omdat de leraar daar toevallig zin in had.

Roos bedacht zich geen moment en kwam onder haar warme en zachte dekbed vandaan om deze dag te beginnen. Een blik op haar wekkerradio verried dat het pas halftien was. Normaal gesproken een tijdstip om je nog drie keer om te draaien. Maar vandaag vond Roos het prima. Dan had ze nog de hele dag voor zich. Vandaag was de eerste dag van de rest van haar leven. Vandaag begon ze met lijnen. Nou ja, ze zou stoppen met snoepen. Geen drop meer, repen chocolade, zuurtjes van oma, koek, taart en andere dikmakers. Als ze dat vol zou houden, dan zou

ze haar nieuwe broek met gemak naar het Grote Herfstfeest aan kunnen trekken. Wat zou ze erboven dragen? Ze zou het aan Karlijn vragen. Die had meer verstand van dat soort dingen dan zij.

Maar eerst eens haar huiswerk maken, dan was ze daar vast mee klaar. Roos pakte haar agenda om te kijken wat ze voor maandag hadden opgekregen. Het slagveld was te overzien: een paar opdrachten voor biologie, wat ingewikkelde rekensommen voor wiskunde en een so voor Engels, maar dat was een kwestie van domweg een paar bladzijden Engelse woordjes in je kop stampen. Dat zou ze vanavond wel doen. Eerst biologie maar eens maken. Uit haar rugzak haalde ze haar biologieboek en zocht de juiste pagina.

Ze wilde net gaan beginnen toen er zachtjes op haar deur werd geklopt. Roos glimlachte. Ze wist zeker dat het Floortje was, haar zusje van vijf. Die had vast gehoord dat Roos al wakker was en was daar erg blij mee. Normaal gesproken was Roos nooit zo vroeg wakker. En Roos had Floortje verboden om zomaar haar kamer binnen te komen stormen. Ze moest wachten tot ze geluid uit Roos' kamer zou horen komen.

‘Kom maar binnen, hoor.’

Langzaam ging de deur open en kwam er een vrolijke Floortje de kamer binnen, haar knuffelschaap dicht tegen

zich aan gedrukt en met een duim in haar mond.

‘Ook goedemorgen. Lekker geslapen?’ vroeg Roos en ze trok haar zusje op schoot. ‘Volgens mij heb jij nog een beetje slaap nodig.’

‘Nietes, ik ben wakker. Kijk maar.’ Floortje sperde haar ogen wagenwijd open.

‘Je hebt gelijk, je hebt me overtuigd,’ lachte Roos en ze knuffelde haar zusje eens flink.

‘Ik wil kjompoeteren?’ Het lukte Floortje maar niet om het woord goed uit te spreken.

‘Ah, je wilt computeren. Prima, ik heb hem nu toch niet nodig. Welk spelletje wil je spelen?’

‘Sesamstraat.’

‘Dacht ik al,’ zei Roos. Het was het lievelingsspelletje van Floortje. Snel zette ze de computer aan en deed de cd-rom erin, die Floortje had meegenomen en demonstratief op Roos’ bureau had gelegd. ‘Ga jij maar op deze stoel zitten.’

Al snel was Floortje helemaal verdiept in het spel. Haar knuffelschaap, dat ze overal mee naartoe nam, lag naast het toetsenbord, zodat hij mee kon kijken. Roos pakte haar boeken en ging op haar bed zitten. De opdrachten vielen erg mee. Roos was binnen een halfuur klaar. Het was dan ook wel absurd weinig huiswerk geweest. Roos klaagde niet. Ze ging nog even naast

Floortje zitten, die haar vakkundig liet zien hoe goed ze was in het spel.

‘Wauw, jij bent echt een kanjer. Kom, dan gaan we naar beneden. Papa en mama zitten vast al aan de ontbijttafel.’

‘Ik heb honger.’

‘Trek, honger hebben ze in Afrika,’ zei Roos automatisch. Verschrikt sloeg ze een hand voor haar mond. Wauw, nu moet ik echt gaan oppassen, dacht ze. Zo lijkt ik wel erg op mam.

‘Honger,’ lachte Floortje. Ze pakte haar schaaap en stak haar armpjes omhoog.

‘Zeg, je bent vijf, bijna zes. Het lijkt me dat je zelf die trap wel af kunt lopen,’ zei Roos verontwaardigd, maar ze tilde haar zusje toch op. ‘Oef, wat word jij zwaar.’

‘Nietes, je bent zelf zwaar,’ zei Floortje.

Je moest eens weten hoe gelijk je hebt, dacht Roos treurig en ze liep op haar blote voeten naar beneden. Regelrecht naar de keuken, waar het grootste gedeelte van het familieleven van de familie Bruinsma zich afspeelde. Ontbijt, lunch, avondeten, tussendoortjes, kopjes thee, praatjes – alles werd in de keuken gedaan. Natuurlijk hadden ze wel een huiskamer, maar die was lang niet zo gezellig als de keuken.

‘Goedemorgen,’ groette Roos haar ouders, die ieder

achter een stuk krant verscholen zaten. Ze zette Floortje op haar eigen stoel en ging bij hen aan de keukentafel zitten. Zonder op te kijken mompelden haar ouders iets onverstaanbaars terug. Haar vader en moeder kennende was dat een goedemorgengroet.

‘Altijd gezellig, die zondagochtenden met de hele familie,’ zei Roos grinnikend, terwijl ze een beker melk inschonk en een boterham uit de broodmand viste.

‘Ja schat, het is vandaag inderdaad mooi weer,’ antwoordde haar vader van achter het financiële gedeelte van de krant, waarna zijn hand onder de krant uit kwam en op de tast naar zijn beker koffie zocht. Het was een grappig gezicht en Roos moest zo lachen dat ze zich bijna in een slok melk verslikte. Verstrooid keken haar vader en moeder op uit hun krant en staarden hun dochter verward aan.

‘Ah, goedemorgen dames. Jullie zijn al beneden,’ groette haar vader vrolijk, alsof het nu pas tot hem doordrong dat Roos en Floortje aan tafel zaten. ‘Lekker geslapen?’

‘Kon niet beter,’ antwoordde Roos en ze besmeerde haar boterham met een laagje boter. Een dun laagje, denkend aan haar nieuwe broek. En maar één plakje kaas.

‘Heb jij ook lekker geslapen, Floortje?’

Floortje knikte alleen maar en bedelde bij haar vader om een ochtendknuffel. Hij stond glimlachend op en woelde door de bos krullen van zijn jongste dochter. Daarna gaf hij haar een dikke knuffel. Om het niet langer te hoeven zien, wendde Roos haar hoofd af.

‘Jullie ook lekker geslapen?’ vroeg ze met haar mond vol.

‘Hè, Roos. Praten doe je niet met een volle mond,’ zuchtte haar moeder.

‘Wel eens een motorongeluk in een tunnel gezien?’ vroeg Roos, die zich de grap van vrijdagavond herinnerde.

Haar vader die net een hap van zijn ontbijtkoek had genomen, deed zijn mond open en stak zijn tong met een hoopje ontbijtkoek erop uit zijn mond. Roos proestte het uit, waardoor stukjes boterham uit haar mond spatten. ‘Een motor die uit de bocht is gevlogen,’ hinnikte ze, wijzend op de stukjes brood die op tafel terechtgekomen waren.

‘Nou, Roos,’ lachte haar vader. ‘Je moet wel een goed voorbeeld zijn voor je zusje.’

‘Daar is het al te laat voor,’ zei hun moeder met een afkeurende ondertoon. Roos en haar vader draaiden hun hoofden om naar Floortje. Die zat met haar mond open. Op haar tong lag een hoopje chocoladevlokken.

‘Een driewielerongeluk in de speeltuin,’ lachte Roos hard. Haar vader en zelfs haar moeder schoten in de lach.

‘Oké, hou maar op voordat er nog meer ongelukken gebeuren. Wie wil er een glas verse jus?’

‘Ikke, ikke,’ riep Floortje meteen en ook Roos wilde wel een glas persoonlijk door haar vader geperst sinaasappelsap.

‘Jij ook, schat?’ vroeg hij zijn vrouw.

Roos zag dat haar moeder er moe uitzag. Door die donkere wallen onder haar ogen leek ze net een pandabeertje.

‘Moe?’ vroeg Roos’ vader, zelf een flinke gaap onderdrukkend.

‘Ach, je weet wel, ik heb een drukke week op het werk ge-

had. Niets bijzonders,’ antwoordde haar moeder.

‘Over werk gesproken...’ Zonder haar zin af te maken, sprong ze op van haar stoel en liep naar haar tas om er een pakketje uit te halen. ‘Hier, voor jou,’ zei ze en ze gaf Roos een klein doosje. ‘Dat heb ik op de beurs van vorige week gevonden. Volgens mij wordt het helemaal de laatste mode.’

Snel opende Roos het doosje. Er zaten twee knalpaarse oorbelletjes in.

‘Mooi mam, dank je wel,’ zei Roos. Die passen precies

bij mijn nieuwe broek, dacht ze.

‘Ze zullen je mooi staan.’

‘Ik wil ook,’ riep Floortje meteen, wijzend op de Roos’ oorbellen.

‘Nee, kleine mop van me. Jij hebt nog helemaal geen gaatjes. De volgende keer neem ik een cadeautje voor jou mee. Afgesproken?’

Aan de pruillip van Floortje te zien, vond ze het niet zo’n goed idee. ‘Ik wil ook een cadeautje,’ zeurde ze.

‘Een andere keer. Hier, drink je jus op. Daar zitten allemaal vitamientjes in. Kijk, papa heeft het speciaal voor jou gemaakt!’ Mama hielp Floortje met haar glas vers sinaasappelsap. Roos keek naar haar oorbellen. Ze waren mooi. Dat kon je wel aan mama overlaten. Jet had gelijk: ze had een lieve moeder. Jammer dat ze het altijd zo druk had, anders konden ze misschien eens wat vaker samen leuke dingen doen. Ze dronk in één teug haar glas jus d’orange leeg.

‘Ik weet niet wat jullie gaan doen, maar ik ga eens lekker lang in bad liggen. Muziekje erbij, gezichtsmaskertje en daarna de hometrainer weer eens gebruiken. Ik geloof dat ik wat dikker aan het worden ben,’ zuchtte Roos’ moeder en ze stond op. ‘Roos, ruim jij af en zou je voor één keer Floortje even willen helpen met aankleden?’ Roos’ moeder glimlachte en liep de

keuken uit.

‘Laat die keuken maar aan mij over,’ zei haar vader.

‘Dan help jij Floortje. Oké?’

‘Deal!’ zei Roos.

Ze voelde zich goed, want ze had maar één boterham gegeten. Met maar één plakje kaas. Alle zoetigheid had ze laten staan. Iets wat ze normaal gesproken nooit gedaan zou hebben. Haar nieuwe leven was definitief begonnen.

‘Kom Floor, we gaan naar boven, en deze keer loop je zelf de trap op!’

Ongemerkt ging er een week voorbij. Het was alweer zondag. Verveeld staarde Roos uit het raam. Het was elf uur en het was stil in huis. Floortje zat in de huiskamer een tekenfilm te kijken. Arne lag nog te slapen. Haar moeder was naar een of andere zeer belangrijke sieradenbeurs in het buitenland en zou morgenavond pas thuiskomen, en haar vader lag op bed een voetbalwedstrijd te kijken.

Roos had met Karlijn afgesproken, maar die zou pas om drie uur komen. Wat zou ze tot die tijd eens gaan doen? Tv-kijken? Nee, daar had ze geen zin in. Een boek lezen? Bleh! Huiswerk maken? Hè nee, daar had ze al helemaal geen zin in. Dat zou ze vanavond wel doen.

Vandaag was het precies een week geleden dat ze met haar nieuwe leven was begonnen. Een leven zonder snoep. Maar veel was ze door één snoeploze week niet afgevallen, vond ze. Als ze in dit tempo door zou gaan, zou ze die broek over drie weken nog steeds niet passen. Misschien kon ze een stukje gaan hardlopen. Dat was nog niet eens zo'n slecht idee. Ze zou er vast en zeker sneller van afvallen.

Meteen dook ze haar kledingkast in op zoek naar gympen. Als het goed was had ze nog een paar spiksplinternieuwe liggen. Van de zomer van haar ouders gekregen voor de gymlessen, maar Roos gebruikte daar nog altijd haar oude gympen voor.

Het was even zoeken, want sporten was nou niet bepaald haar favoriete bezigheid. Naast de twee verplichte gymuurtjes op school kon niemand haar ooit betrappen op een sportieve activiteit. Ze ging met de bus naar school. Als ze thuis was, plofte ze het liefst op de bank neer, voordat ze zich naar haar bureaustoel in haar kamer verplaatste. Nee, sporten was iets voor anderen.

Iets waar ze vanaf vandaag verandering in ging brengen. 'Ah, hier zijn ze. Ik wist wel dat ze hier ergens lagen,' mompelde Roos. 'Nu nog een joggingbroek. Shit, die hangt nog aan een kapstok op school. Vergeten mee naar huis te nemen.'

Misschien kon ze Karlijn bellen. Die had vast nog wel ergens een extra joggingbroek liggen. Roos sprong op en liep naar de telefoon beneden in de gang. Ze liet de telefoon een paar keer overgaan, maar er werd niet opgenomen. Stom, ze waren naar Karlijns grootouders. Dat was ook de reden dat Karlijn pas om drie uur langs kon komen.

Hoe kwam ze nou aan een broek? Ze kon moeilijk in

haar spijkerbroek gaan rennen. Roos slenterde terug naar boven, langs de kamer van Arne. Maar natuurlijk, Arne deed wel aan sport. Die had wel twintig trainingsbroeken.

Omdat hij waarschijnlijk toch nog lag te slapen, klopte Roos niet eerst op zijn deur, maar ging meteen naar binnen. Een walm van zweet en alcohol dampen kwam haar tegemoet.

Gatver, die heeft weer flink lopen tanken, dacht Roos en ze kneep haar neus dicht. Voorzichtig liep ze de kamer van Arne verder binnen. Het was er donker, maar ze kende zijn kamer net zo goed als die van haarzelf. Hoe vaak had ze al niet bij haar grote broer uitgeuild, geklaagd over leraren en getierd op hun ouders omdat ze straf had gekregen die ze helemaal niet verdiend had? Vanaf dat ze klein was, kon ze altijd bij hem terecht. Met al haar problemen of gewoon om samen te lachen, een filmpje te kijken of hun ouders af te zeiken. Maar sinds hij economie studeerde, had hij amper meer tijd voor haar. Hij ging met zijn vrienden uit of hij studeerde voor een tentamen en dan mocht niemand, ook Roos niet, hem storen.

Roos glimlachte toen ze haar broer met een open mond kwijlend op zijn kussen zag liggen. Daar kon ze hem vast nog eens mee pesten. Op haar tenen sloop ze naar zijn kledingkast en trok de eerste de beste

trainingsbroek uit de stapel.

Toen ze even later de deur achter zich dichttrok en in de gang stond, zag ze pas welke broek ze had gepakt. Natuurlijk de lelijkste. Een knalgele, die hij ooit eens uit protest had gekocht, omdat al zijn studiegenoten alleen maar in zwarte trainingsbroeken rondliepen.

Oei, die was wel erg lelijk. En veel te groot, dacht Roos lachend toen ze de broek in haar slaapkamer aantrok. Nou ja, het was maar voor deze ene keer. De volgende keer zou ze er wel voor zorgen dat ze haar eigen trendy joggingbroek aan zou kunnen trekken. Ach, en vandaag kwam ze toch vast niemand van school tegen, alleen wat oude mensen uit de buurt die een zondagochtendwandelingetje maakten.

Wel zocht ze een riem, zodat de kanariegele broek niet tot haar enkels af zou kunnen glijden. Dat zou wel erg gênant zijn. Trouwens, dat zouden die oudjes helemaal niet aankunnen. Hup, gymmen aan, trui aan en sjaal om. Het renavontuur kon beginnen.

Vrolijk liep ze naar beneden. 'Ben zo terug,' gilte ze door het huis en ze ging naar buiten. Voor de deur bleef ze staan. Ze zoog de herfstlucht een paar keer diep naar binnen en blies hem weer naar buiten. Een klein wolkje adem dreef weg. Snel deed ze een paar rek- en strekoefeningen, die ze tijdens de gymles op school had

geleerd. Dat scheelde morgen spierpijn, ook op plekken waarvan ze niet wist dat ze daar spieren had zitten.

In een drafje liep ze het voortuinpad af en ze begon te rennen. Eerst langzaam, toen steeds sneller. De ene voet na de andere. De ene arm volgde de andere arm. De wind woei door haar haren. Haar wangen kleurden rood. Knalrood. Dit was best lekker.

Wel merkte ze dat ze een conditie van een paperclip had, want ze had pas één blokje gerend toen ze uitgeput moest stoppen. Het ademen deed zeer. Zwaar hijgend boog ze naar voren en met haar hoofd naar beneden, haar armen steunend op haar bovenbenen, bleef ze staan. Inademen. Uitademen.

Haar hoofd bezweet en knalrood, nog steeds hijgend, kwam ze langzaam weer overeind... en keek recht in het gezicht van... NEE... Constantijn. Haar hart schoot in haar keel. Haar adem stakte. Haar ogen werden groot. Haar gezicht kleurde nog roder dan het al was. Misschien wel paars. Waarom? Waarom liep hij nou net precies op dit moment door deze straat, terwijl zij eruitzag als een oververhitte kanariepiet? Waarom was het leven zo gruwelijk? Het liefst had ze een paar tegels uit de stoep getrokken en een diepe kuil gegraven om voor de rest van haar leven in het gat te verdwijnen.

‘Hé!’ groette Constantijn en hij knikte met zijn hoofd

alsof hij iedere dag een schoolgenoot in zo'n outfit tegenkwam. Roos wist niets uit te brengen. Ze stond daar maar, als een standbeeld, met een buik die zojuist ontploft leek te zijn. Tegen de tijd dat ze weer bij haar positieven kwam en hem terug wilde groeten, was hij al om de hoek van de straat verdwenen.

Dit kon gewoon niet waar zijn. Hij had haar herkend. Haar gedag gezegd. Vlinders fladderden als bezeten door haar buik. Logisch nadenken kon ze niet. Hij had haar gedag gezegd. Dat was het enige wat ze wist. Hij had haar gezien. Haar gedag gezegd... Shit... Hij had haar gezien... in een knalgele, haast fluorescerende trainingsbroek van haar broer. En daarmee zwegen de vlinders. Shit, shit. shit. Wat een afgang!

Hij heeft me in die broek gezien. Gezien dat ik rende. Gezien dat ik te dik ben. Een dikke kont heb. En daarom rende. Roos' gedachten gingen van de hak op de tak. Razendsnel. Natuurlijk vindt hij me niet leuk. Wie zou er nou verliefd worden op zo'n dikke drol? Maar hij zei me wel gedag. Dus hij kent me. Waarom zei hij me gedag?

Verward rende ze terug naar huis. Voor vandaag was ze uitgerend. Chagrijnig kwam ze thuis. Ze besloot meteen Karlijn te bellen. Ze hoopte dat ze al terug was van haar grootouders. Ze moest Karlijn nú spreken. Dit kon echt niet tot drie uur vanmiddag wachten. Dat was pas over

drie uur. De telefoon ging over. Gespannen wachtte Roos af.

‘Met Karlijn de Bree’

‘O, Karlijn. Gelukkig, je bent thuis. Ik heb hem net gezien,’ hijgde Roos.

‘Wie? Robert?’

‘Nee, niet Robert. Constantijn,’ zei ze zo zacht mogelijk, want de muren hadden oren in dit huis. Ze had beter met haar mobieltje kunnen bellen, maar omdat Roos zelf haar abonnement moest betalen, maakte ze zo veel mogelijk van de huistelefoon gebruik.

‘Nee, waar? Wanneer? Hoezo?’ gilte Karlijn door de hoorn.

‘Ssst, niet zo hard. Hij zei me gedag.’

‘Wat? Dat meen je niet!’ Roos hoorde dat Karlijn behoorlijk onder de indruk was. Snel vertelde Roos wat er precies gebeurd was. Toen ze klaar was, bleef het een aantal seconden stil aan de andere kant van de lijn.

‘Tjonge,’ zei Karlijn na een tijdje met gesmoorde stem. Roos wist dat Karlijn nu heel veel moeite stond te doen om haar lachen in te houden.

‘Is dat alles wat je kunt zeggen?’

‘Eh... tja. Ik ben nog even aan het bijkomen van de informatie die je me net gaf: jij en rennen?’

‘Karlijn, zo help je me natuurlijk niet. Wat moet ik

hier nou mee? Denk je dat hij me leuk vindt? Of heb ik het voorgoed verpest met die knalgele broek?"

'Nou ja, hij kon niet echt om je heen,' antwoordde Karlijn zo serieus mogelijk.

'Hoezo?'

'Nou, zo'n kanariegele broek valt zelfs op tien kilometer afstand nog op.' Toen hield ze het niet meer en begon keihard te lachen.

'Karlij-hijn, dit is niet om te lachen! Hoe denk je dat jij je zou voelen als je Allard in zo'n broek zou tegenkomen?' En daarmee had ze Karlijn.

'Sorry,' hikte haar vriendin nog even na. 'Je hebt gelijk. Zo help ik je natuurlijk niet. Wacht, ik eet even mijn boterham op en dan kom ik naar je toe. Tot zo.'

'Tot zo,' zei Roos en ze legde de hoorn op de haak, rende naar boven en sprong snel onder douche.

Nog geen twintig minuten later werd er aangebeld. Roos racete haar kamer uit. In de gang botste ze bijna tegen Arne op, die min of meer terug was in het land der levenden. 'Het was zeker erg gezellig gisteravond?' grinnikte Roos, maar ze kreeg geen antwoord. Gapend slenterde hij achter haar aan naar beneden en verdween in de huiskamer.

'Kom binnen, kom binnen,' nodigde Roos haar vriendin uit. 'Wil je wat drinken?'

‘Cola?’

Roos ging haar voor naar de keuken. Haar vader zat daar ook. Floortje keek nog altijd naar tekenfilms in de huiskamer. En Arne... lag waarschijnlijk languit op de bank met Floortje mee te kijken.

‘Dag meneer Bruinsma.’

Roos’ vader keek op uit de krant. ‘Ha, die Karlijn. Wat leuk om jou weer te zien. Hoe gaat het ermee?’

‘Goed hoor,’ antwoordde Karlijn zachtjes.

‘Volgens mij hebben we nog wat soesjes in de koelkast. Wacht, dan pak ik ze even,’ zei Roos’ vader en hij stond op. Op dat moment kwam Floortje de keuken in gerend. Ze klauterde bij Karlijn op schoot.

‘Hé, Karlijn is geen klimrek,’ zei haar vader.

‘O, dat geeft niets, hoor. Ik vind het alleen maar leuk als Floortje bij me komt zitten. Toch, Floor?’ zei Karlijn snel. Floortje knikte en ze gaf Karlijn een kletsnatte zoen. ‘Ik heb me vanmorgen al gewassen, hoor,’ lachte Karlijn en ze veegde de natte zoen met de mouw van haar blouse af. Roos’ vader zette een schaal met soesjes op tafel.

‘Pak maar,’ zei hij en hij ging weer zitten. Floortje graaide er meteen een soesje uit en stak het in de mond van Karlijn. Roos keek naar de soesjes. Mmm, die zagen er lekker uit. Ze had er best zin in en bijna had ze er één gepakt toen ze zich haar voornemen om niet meer te

snoepen herinnerde. Dus zeker geen soesjes met room erin, sprak Roos zichzelf streng toe, hoe lekker ze ook zijn. Tevreden keek ze hoe de anderen de ene na de andere soes in hun mond staken, tot de schaal leeg was. Dit voelde best goed. Ze had de zoveelste snoepverleiding goed weten te weerstaan. Als ze dit zou blijven volhouden, kon ze die broek over drie weken echt wel aan. Ze glimlachte van oor tot oor. Zeker als ik vanaf nu ook iedere dag ga rennen, dacht ze. In mijn eigen trainingsbroek. Meteen herinnerde ze zich de ontmoeting met Constantijn weer en haar glimlach verdween als sneeuw voor de zon.

‘Kom, we gaan,’ zei ze tegen Karlijn.

‘Waar gaan jullie heen?’ vroeg Floortje.

‘We gaan even een nieuwe cd op mijn kamer luisteren,’ bedacht Roos en ze trok Karlijn mee de keuken uit.

‘Mag ik mee? Ik wil ook luisteren,’ bedelde Floortje.

‘Straks gaan we met z’n drieën naar de speeltuin,’ beloofde Roos.

‘Nee nu,’ zei Floortje.

‘En ik dan? Dan ben ik helemaal alleen in de keuken,’ zei hun vader.

Floortje staarde bedenkelijk van Roos naar haar vader en besloot in de keuken te blijven. Haar vader

knipoogde naar Roos, die dankbaar samen met Karlijn naar boven verdween. Roos zette een cd op. Daar vertelde Roos nog een keer haar verhaal. Precies, zonder een stukje over te slaan. Karlijn had zich op Roos' bed genesteld en zat aandachtig te luisteren.

‘Hoe zei hij precies gedag?’ wilde ze weten.

Roos dacht even na. ‘Hij keek me aan, zei “Hé” en knikte volgens mij met zijn hoofd. Daarna liep hij door.’

Karlijn keek Roos met een schuin hoofd aan.

‘Wat nou?’ wilde Roos weten.

‘Zo’n populaire jongen gaat natuurlijk niet de hele school gedag zeggen,’ begon Karlijn.

‘Dus?’

‘Nou, dan kan het toch zijn dat hij je leuk vindt?’

‘Denk je dat echt?’ vroeg Roos. Ze had een kleur gekregen. De vlinders in haar buik waren terug. En hoe! Ze maakten driedubbele salto's.

‘Maar waarom zou hij nou uitgerekend mij gedag hebben gezegd?’

‘Eh... omdat je leuk bent?’

‘Ikke? Echt niet! Ik zag er niet uit. En op school heeft hij zelfs nog nooit mijn kant op gekeken. Wat moet ik morgen doen als ik hem tegenkom op het schoolplein?’

Karlijn lachte. ‘Nou, gewoon, gedag zeggen!’

‘Ja, maar als hij me dan niet meer herkent? En niets

terugzegt?’

‘Nou en? Ik zie het probleem niet echt!’

‘Maar dan ga ik hartstikke af!’

‘Ach welnee, je kunt toch wel een medescholier gedag zeggen?’

‘Maar dan weten Jet en Eva ook gelijk dat ik hem leuk vind, en als Jet dat weet, dan weet ’s middags de rest van de school het!’

‘Tja, dat zou wel eens kunnen kloppen. Je vindt hem echt leuk, hè?’

Roos keek Karlijn aan. ‘Ik geloof het wel!’ Ze frunnikte aan haar T-shirt. ‘Maar ik weet het niet zeker. Ik bedoel... wat zou hij nou in mij zien? Zo knap ben ik toch helemaal niet? De meisjes bij hem in de klas zijn veel knapper!’

‘Ja, en een stuk leger dan jij. Hoe ze in de vierde terechtgekomen zijn, is mij tot op de dag van vandaag een raadsel!’

Even was het stil. Roos staarde naar buiten. En ook Karlijn zei even niets.

‘Zullen we naar de speeltuin gaan?’

Karlijn knikte. ‘Goed idee!’

‘Floortje, jas aan, we gaan naar de speeltuin,’ riep Roos naar beneden.

Er gingen twee weken voorbij. Roos hield zich nog altijd keurig aan de lijn. Geen snoep meer. Eén keer had ze toch bijna een stuk taart gegeten, maar ze bedacht zich op het allerlaatste moment. Oma had haar wel raar aangekeken, want Roos sloeg nooit zomaar een stuk zelfgebakken appeltaart over. En ook de snoeppot, de glazen pot op de bovenste plank in de gangkast, raakte ze niet aan.

Roos voelde zich goed. Iedere keer dat ze geen snoep in haar mond stak, voelde ze zich goed. En sterk. Ze had niet gedacht dat dit haar zou lukken en stiekem was ze best trots op zichzelf. Zeker omdat ze ook iedere dag na schooltijd ging rennen. In haar eigen hippe trainingsbroek. Voor het geval ze een bepaalde schoolgenoot tegen het lijf zou lopen.

Maar ze was Constantijn buiten school nooit meer tegengekomen. Hij had haar nog één keer gedag geknikt. Na school. Zij stond bij de bushalte en hij liep langs haar naar een vriend die even verderop met een brommer op hem stond te wachten. Karlijn was er heilig van overtuigd dat hij haar niet zomaar gedag had gezegd.

‘Hij vindt je leuk,’ zei ze telkens als ze hem zagen.

Roos hoopte dat Karlijn gelijk had, want iedere keer als ze hem zag – op het schoolplein, in de gang, in het hol, zoals iedereen de kelderruimte noemde die voor de pauze werd gebruikt, of in de aula – ging haar hart ergens ter hoogte van haar keel als een idioot tekeer. Haar handen werden nat van het zweet. Ze had zichzelf niet meer onder controle, ze hapte naar adem en ze werd misselijk. Dit was dus verliefd zijn. Walgelijk! Wat moet je ermee als het toch niet wederzijds is, dacht Roos vaak als ze 's avonds niet kon slapen. Is dit nou wat ze bedoelen in al die liefdesliedjes?

Sinds haar voornemen om serieus af te vallen, ging Roos iedere zondag op de weegschaal staan. Vandaag was het de derde keer dat ze erop stond. Roos mopperde: ze was in totaal pas twee kilo afgevallen. Ze vond dat het veel te langzaam ging. In dit tempo zou ze die broek vrijdag natuurlijk nooit aan kunnen. Ze moest maatregelen nemen.

Daarom besloot ze de komende week echt minder te gaan eten. Niet meer alleen stoppen met snoepen, maar echt minder eten. Die vier boterhammen tussen de middag konden best zonder boter. Ze zou het haar vader morgen meteen vragen.

Roos zuchtte. 'Eerst maar eens mijn huiswerk maken. Morgen een repetitie aardrijkskunde!' Maar zodra ze haar

boek openklapte en de eerste zinnen begon te lezen, dwaalden haar gedachten af naar Constantijn.

De wekker ging. Maandag! Wat een ellende. Roos sloeg haar wekker uit. Het irritante gezoem hield op. Met een half oog loerde Roos diep van onder haar warme dekbed naar de wekker. Halfacht. Tijd om op te staan, anders zou ze de bus nooit meer halen. Sloom stond Roos op. School!

Slaperig bekeek ze al haar kleren in haar kledingkast. Er hing helemaal niets tussen waar ze zin in had. Haar favoriete shirt en spijkerbroek lagen vast en zeker nog steeds in de wasmand, geduldig te wachten totdat ze eindelijk eens gewassen zouden worden. Snapte haar moeder dan echt niet dat ze zich alleen in dié broek goed voelde? Waarom had ze niet gewoon een moeder die iedere week de was deed, in plaats van een moeder met een eigen winkel die nooit ergens tijd voor had?

Chagrijnig haalde ze een andere spijkerbroek van de stapel. Deze broek zat wel niet zo goed als haar favoriete spijkerbroek, maar ach... het kon ermee door. Snel bekeek ze zichzelf in de spiegel die aan haar kastdeur hing. Gatver, wat ben ik hier dik in, dacht Roos somber, waarna ze een lange trui uit de kast trok om die over haar billen heen te kunnen trekken. Weer bekeek ze zichzelf. Kritisch ging haar blik van boven tot onder en weer terug. Bij haar

billen bleven haar ogen wat langer hangen. Jesses, wat een stomme outfit. Misschien kan ik beter...

‘Roos, Floortje, het ontbijt staat klaar,’ hoorde ze haar vader onder aan de trap naar boven roepen. Haar moeder was al weg. Naar de winkel, waar ze voor openingstijd de boekhouding ging doen. Roos keek op de klok. Het was al kwart voor acht. Over een kwartier moest ze de deur uit om de bus van vijf over acht te kunnen halen. Er was geen tijd meer om zich om te kleden. Snel kwakte ze wat boeken in haar schooltas en liep de kamer uit. In het voorbijgaan trok ze een sjaal van de kapstok. Die kon ze mooi om haar nek hangen. De sjaal was zo lang dat-ie tot over haar billen zou vallen.

Floortje zat al beneden. Arne was nergens te bekennen. Haar vader stond boterhammen voor zijn dochters te smeren, terwijl Floortje honderduit praatte.

‘Wat wil jij op je brood?’ vroeg hij Roos zodra ze de keuken binnenstapte.

‘Eh... doe maar kaas. En geen boter. Dag Floortje!’

‘Ik ga lekker naar school,’ riep Floortje vrolijk. ‘Naar juf Petra!’

Roos knikte, terwijl ze snel haar bakje met cornflakes leegat.

‘Dan gaan we in de kring zitten en praten over wat we gedaan hebben!’

‘En wat heb jij allemaal gedaan dit weekend?’ wilde hun vader weten. Floortje begon van alles op te sommen. Roos had geen tijd om ernaar te luisteren. Snel griste ze het plastic zakje met boterhammen van het aanrecht, gaf haar vader een kus en Floortje een knuffel en racete de deur uit.

Hijgend kwam ze bij de bushalte. De bus stond er al. Snel stapte ze in, liet haar abonnement zien en zocht een plekje bij het raam. Poeh, weer gered. Morgen misschien toch iets eerder de deur uit.

Tegen de tijd dat de bus vlak bij haar school stopte, was ze bijgekomen van de sprint die ze had moeten trekken om de bus nog te halen. Langzaam liep ze naar school. Ze voelde zich somber. De schoolweek was weer begonnen.

‘Is je hamster soms overleden?’ hoorde ze ineens de hoge stem van Jet, die naast haar kwam lopen. Verward keek Roos haar aan. ‘Huh? Hamster? Ik heb helemaal geen hamster.’

‘Vanwaar dan die grafstemming?’ wilde Jet weten.

‘Maandag,’ zei Roos alleen maar, en dat was een goede verklaring. Jet knikte tevreden.

Maandag was de vreselijkste dag van de week. Dat vond iedereen! Maar Roos kon helemaal maar moeilijk op gang komen. Ze miste het weekend, waarin er geen

gedoe was. Althans geen schoolgedoe.

Roos keek om zich heen. In één oogopslag zag ze dat Constantijn er nog niet was. Balen! Wel zag ze Robert een eindje verderop tegen een muurtje staan. Roos zag dat hij naar haar keek en naar haar glimlachte. Snel draaide ze haar hoofd om, zodat hij geen excuus had om naar haar toe te komen. Wat zag hij toch in haar? Waarom hij en niet Constantijn? Bah, het leven was oneerlijk!

‘Hé dooie, ik had het tegen jou. Waar zit je toch telkens met je gedachten?’ wilde Jet weten.

Glazig keek Roos naar Jet, die haar aanstaarde. ‘O... niets bijzonders. Ik vroeg me net af of ik het wiskundehuiswerk wel had gemaakt!’

‘Mijn hemel! Dat zijn toch geen gedachten op maandagmorgen? Geen wonder dat je zo somber bent!’

‘Wat zei je dan?’

‘Daar staat die nieuwe. Kom, dan gaan we een praatje maken. Dat kan nog net voordat de eerste bel gaat!’ Jet was al weggelopen.

‘Ik ga naar Karlijn en Eva. Zie je zo wel,’ riep Roos haar na. Ze had helemaal geen zin om met het nieuwe meisje te praten. Vanuit haar ooghoek had ze allang gezien dat ze knap was: lang blond haar, lange benen met natuurlijk een kort rokje om ze te accentueren, een getailleerd jasje erboven en enorm dun. Alsof ze zin had

om daar eens gezellig mee te praten!

Met een steen in haar maag slenterde ze langs een groepje klasgenoten, dat zich rond de stenen banken op het schoolplein had verzameld. Karlijn en Eva stonden een stukje verderop. Roos ging naast hen staan.

‘Zo, ook goedemorgen. En met welk been ben jij je bed uitgestapt?’ lachte Karlijn.

‘Met mijn goede,’ gromde Roos.

‘Aha, ben je in zo’n bui. Nou dat wordt weer een gezellige maandagmorgen,’ zei Karlijn en ze ging demonstratief een eindje van Roos af staan.

‘Het is echt niet besmettelijk, hoor,’ reageerde die gepikeerd.

‘Ja, ja. Met wie staat Jet nou te praten?’ vroeg Karlijn.

‘Dat is onze nieuwe klasgenoot. Zullen we er ook even heen gaan?’ vroeg Eva, die totaal niet onder de indruk was van het ochtendhumeur van Roos.

Roos haalde haar schouders op. ‘Ga jij maar. Ik blijf hier.’

‘Jij?’ vroeg Eva aan Karlijn.

‘Ik maak in de pauze wel kennis met haar. Een van ons moet toch dat ochtendhumeur van onze Roos in de gaten houden?’

‘Prima.’ En weg was Eva. Roos volgde haar met haar ogen. Nog geen twee tellen later stond Eva naast Jet en

het nieuwe meisje aanstellerig te lachen. Net als Jet.

‘Ze lijkt me best aardig,’ zei Karlijn, die net als Roos naar het drietal keek.

Roos haalde haar schouders op. Wat was er toch met haar aan de hand? Ze had nu al een gruwelijke hekel aan het nieuwe meisje, terwijl ze haar nog helemaal niet kende. Belachelijk om zo te denken, maar het waren gedachten die ze niet kon stoppen. Alles in haar lichaam zei dat het nieuwe meisje stom was. Vervelend, irritant.

Het liefst wilde Roos de andere kant op kijken, maar op een of andere manier bleef ze naar het meisje staren. Ze was echt supermooi. En zo vreselijk slank. Vergeleken bij haar voelde Roos zich net een nijlpaard dat zwanger was van een vijfling, in haar broek die haar billen, zwembanden en dijen extra accentueerde. Onwillekeurig trok ze haar trui iets meer naar beneden en ze drapeerde haar sjaal op de goede plaats, precies over haar billen.

Tegen de tijd dat de eerste bel ging, was Roos' humeur tot onder het nulpunt gezakt. De dag was goed begonnen. Kon het nog erger worden vandaag?

De eerste drie lesuren gingen volledig langs Roos heen. Ze zat met haar gedachten bij Noa, het nieuwe meisje. Ze had zich in het eerste uur bij Frans in het Frans voorgesteld. Roos vond het een uitsloofster, maar de rest

van de klas was behoorlijk onder de indruk. Inclusief de docent, die haar bijna met een verliefde blik had aangekeken.

‘Mijn complimenten voor je duidelijke uitspraak. Daar kan menig klasgenoot nog een puntje aan zuigen. Enfin. Jullie moeten jezelf in de pauze maar even persoonlijk aan Noa voorstellen,’ zei Brandemeijer. ‘We hebben dit uur hard nodig. Volgende week heb ik een repetitie gepland.’

‘Ah, nee hè, dat kunt u toch zeker niet menen?’ bromde Mark. ‘Vorige week hadden we ook al een proefwerk.’

‘Klachten kunnen jullie indienen bij de rector. En dan nu pagina 67 voor je nemen, s’il vous plaît, et vite! Eh... ga jij voorlopig daar maar even zitten.’ Brandemeijer wees naar een lege plek achter in de klas. Noa knikte en liep naar achteren. Bijna alle jongens keken haar kwijlend en met grote ogen na.

‘Nu alleen nog hun tong buitenboord en het zijn net puppy’s,’ zei Roos zachtjes tegen Karlijn. Die schoot in de lach. ‘Mag ik een teiltje?’

‘Goed, als De Bree ook uitgelachen is, dan zou ik graag met de les willen beginnen.’ Boos keek Brandemeijer naar Karlijn.

‘Sorry, het gaat alweer,’ hikte ze. ‘U kunt beginnen.’

‘Merci beaucoup,’ zei Brandemeijer cynisch.

‘En de groeten van Joep,’ fluisterde Roos erachteraan.
Weer schoot Karlijn in de lach.

‘Nou, blijkbaar ben je toch nog niet uitgelachen. Ga jij maar even naar de rector. Misschien krijg je hem ook aan het lachen,’ riep Brandemeijer geërgerd.

‘Ja maar..’ protesteerde Karlijn met een rood hoofd.

‘Eruit, maintenant!’

Boos gooide Karlijn haar boeken in haar tas en schoof zo hard haar stoel naar achteren dat-ie omviel. Roos stak haar vinger op.

‘Wat is er?’

‘Het was mijn schuld, meneer. Ik maakte een opmerking waardoor Karlijn moest lachen.’

‘Dus?’

‘Nou... Het is oneerlijk dat zij nu de klas uit wordt gestuurd!’

‘Het leven is nu eenmaal niet eerlijk, mevrouw Bruinsma. Misschien moet je dat zelf ook maar even aan de rector uitleggen.’

‘Wat? Maar ik deed helemaal...!’

‘Graag vandaag nog, dames!’

Verontwaardigd keek Roos van Karlijn naar Brandemeijer, die met een gezicht van zeven dagen onweer voor de klas stond, zijn vinger op de deur gericht.

Snel pakte Roos al haar spullen in en liep met gebogen hoofd de klas uit. Het was de eerste keer in haar leven dat ze eruit werd gestuurd.

In de gang proestte Karlijn het uit. 'Trut! Je gaat toch niet zeggen dat het jouw schuld is?'

Roos grijnsde. 'Ach, voor je vriendinnen moet je wat overhebben.'

'Je had wel gelijk, hoor. Het waren net puppy's. En zo knap is ze nou toch ook weer niet?'

'Echt wel. Heb je die taille gezien?'

'Ach, jij bent bijna net zo slank als zij,' merkte Karlijn op. 'Kom, laten we maar naar de rector gaan.'

Roos slenterde naast Karlijn naar de kamer van de rector. Karlijn praatte honderduit, maar Roos hoorde niet wat ze zei. Ze dacht na over wat Karlijn gezegd had: bijna net zo slank als zij! Pfff, dat betekent niets anders dan dat ik dik ben, dacht Roos. Te dik.

Haar gedachten bleven hangen. Telkens en telkens dacht ze na over de woorden van Karlijn. Jij bent bijna net zo slank als zij. DIK, DIK, DIK! Ze slikte een paar keer om een naderende huilbui te onderdrukken, maar het lukte niet. Haar keel voelde gezwollen. Vlak voor de kamer van de rector dook ze de knalroze meisjestoiletten in en sloot ze zich op in een van de wc's. Ze wilde naar huis. Nu! Zo rustig mogelijk ademde ze in en weer uit. Ze

werd al iets kalmer. Snel veegde ze haar tranen van haar wangen en trok ze de wc door toen ze de deur hoorde opengaan.

‘Ben je hier?’ hoorde ze Karlijn vragen. Roos ademde diep in en zuchtte alles weer uit voordat ze de wc uit kwam.

‘Ja sorry, ik moest ineens echt heel nodig,’ lachte ze krampachtig. Ze hoopte maar dat Karlijn erin zou trappen, want ze had nu helemaal geen zin in een gesprek. ‘Ik kon het echt niet langer ophouden en met een natte broek voor de rector staan leek me niet zo’n goed idee.’

‘Weet je zeker dat je alleen moest plassen?’

Roos draaide met haar ogen. ‘Eh... ja? Wat dacht je dan dat ik op de wc aan het doen was?’

‘Je keek zo verdrietig, alsof je moest huilen. En toen rende je ineens de wc in.’

‘O nou, sorry hoor, de volgende keer zal ik in drievoud aankondigen als ik naar de wc moet,’ reageerde Roos geërgerd. Ze voelde zich betrapt.

‘Het is al goed. Kom, dan gaan we naar de rector voordat Braakmeijer denkt dat we eronder uit probeerden te komen.’

Met een rot gevoel liep Roos achter Karlijn de wc uit. Ze voelde zich slecht. Ze was niet helemaal eerlijk geweest

tegen haar beste vriendin. Ze had iets voor haar verzwegen, iets wat ze nog nooit had gedaan. Maar ze kon haar toch zeker niet vertellen dat ze zich de laatste tijd vaak zo... zo... wanhopig voelde? Alsof ze de hele wereld op haar schouders droeg? Met stroop en wolken in haar hoofd? Karlijn zou het niet begrijpen. En waarom ook? Roos begreep er zelf niets van.

‘Kom, gaan we lekker in het zonnetje zitten,’ zei Karlijn nadat ze bij de rector waren geweest. Ze waren er goed mee weggekomen, want het was voor hen allebei pas de eerste keer dat ze eruit waren gestuurd. Karlijn trok Roos mee het schoolplein op naar de stenen banken die speciaal voor de leerlingen waren neergezet om in de pauzes even te kunnen uitpuffen. De rest van het uur hadden ze het alleen nog over koetjes, kalfjes en Allard. Over de plotselinge wc-stop van Roos werd niet meer gesproken.

Zodra even later de bel van de pauze was gegaan, stroomde het schoolplein vol. Her en der vormden zich groepjes leerlingen op het plein. Sommigen staken een sigaret op, anderen liepen naar de bakker op de hoek voor een amandelbroodje en weer anderen liepen het hol binnen om daar een broodje kroket, een tosti of een reep chocolade te scoren. Jet, Eva en Noa kwamen als

allerlaatsten naar buiten.

‘Tjonge jonge, Braakmeijer had beter niet kunnen zeggen dat iedereen in de pauze maar even persoonlijk kennis moest maken met Noa. Ze werd bijna onder de voet gelopen. Als ik er niet bij was geweest, hadden we nu een platte klasgenoot gehad,’ riep Jet verontwaardigd.

‘Ik voelde me anders net een koningin,’ lachte Noa. Ze had blosjes op haar wangen. ‘Maar een beetje zuurstof is best lekker. Hoi, ik ben Noa.’

‘Dit zijn Karlijn en Roos,’ stelde Jet hen voor. ‘Dames, dit is Noa.’

‘Je-het, dat hadden we al begrepen... van Noa zelf. Ook wij hebben een mond waarmee we kunnen praten...’ zei Roos tegen Jet.

En tegen Noa: ‘Hoi, ik ben dus Roos.’ Koeltjes gaf ze Noa een hand.

‘Hoi, ik ben Karlijn. Jet moet je af en toe gewoon lekker negeren, hoor, anders word je gek.’

Verongelijkt keek Jet Karlijn aan. ‘Nou zeg!’

‘Zo, nu ken je de hele bende,’ kwam Eva ertussen.

‘Leuk kennis met jullie te maken,’ zei Noa.

‘Zeg, weet je eigenlijk al dat we vrijdag een feest hebben? Kom je ook?’ vroeg Jet.

Noa knikte. ‘Ja, ik zag de posters al hangen. Ik denk wel dat ik kom. Altijd leuk om naar een feest te gaan.’

‘Cool. Misschien kunnen we van tevoren ergens afspreken. Dan gaan we er samen heen,’ zei Jet.

Roos voelde een steek in haar buik. Er samen heen gaan? Nou, lekker dan!

‘Hé, kijk eens wie we daar hebben?’ lachte Jet en toen gebaarde ze met haar hoofd naar Robert. Hij stond een eindje bij hen vandaan, samen met twee van zijn vrienden.

‘Je lover,’ giechelde Eva zacht.

Roos keek zo vals mogelijk naar Eva.

‘Ben jij verliefd op Robert?’ wilde Noa weten.

‘Echt niet,’ kreunde Roos.

‘Over jongens gesproken – zitten hier op school nog een paar leuke exemplaren?’

IJverig knikte Jet. ‘Constantijn uit de vierde.’

Roos kreeg het warm. Waarom begon Jet nou over Constantijn?

‘Als je het over de duivel hebt..’ zei Eva.

Alle vier draaiden ze hun hoofd in de richting waarin Eva keek.

‘Wat een ongelooflijk stuk. Heeft hij al een vriendin?’ Noa straalde.

Roos schudde haar hoofd, terwijl haar maag ineenkromp. NEE, NEE, NEE, je mag niet op hem verliefd worden. Eén blik op jou en hij is verkocht, dacht ze.

‘Hij is echt superknap. Daar zou ik wel eens een ontbijtje mee willen eten,’ zei Noa.

Jet schoot in de lach. ‘Welkom bij de ontbijtclub!’

‘Maar hebben jullie geen oogje op hem?’ wilde Noa weten.

‘Nou ja, Jet wel, maar die is altijd op alles en iedereen verliefd, dus daar zou ik me niets van aantrekken. Karlijn is op iemand anders verliefd. Roos is... geloof ik helemaal niet verliefd en ik vind Constantijn niet echt knap,’ somde Eva al hun verliefdheden op.

‘Mooi, dan is-ie voor mij,’ zei Noa lachend.

Schaapachtig lachte Roos met haar mee. Deze dag was zojuist officieel nog erger geworden.

Het was stil in huis. Roos' ouders zouden zo van hun werk thuiskomen, Floortje was bij opa en oma en Arne zat waarschijnlijk met zijn vrienden ergens in een café te vieren dat het weekend was. Vanavond was het Grote Herfstfeest. Met haar nieuwe broek in haar hand liep Roos naar de slaapkamer van haar ouders. Zou hij passen?

Zenuwachtig trok ze hem aan. Eerst de ene pijp, toen de andere, tot slot de rits en de knoop dicht. De broek paste! Zonder dat ze haar adem in hoefde te houden, zoals ze dat wel had moeten doen toen ze de broek ging passen. Ze glimlachte tevreden naar zichzelf.

Een maand niet snoepen, iedere dag hardlopen en de laatste week wat minder boterhammen eten hadden geloond. Haar beloning was dat ze drieënhalve kilo was afgevallen. En dat zonder al te veel moeite. Af en toe miste ze het snoepen best wel en had ze verschrikkelijk veel zin in een stuk chocolade, een zak zuurtjes of muntdrop, maar ze had zich steeds in weten te houden.

Kwestie van doorzettingsvermogen, zei Roos telkens tegen zichzelf, en ze voelde zich trots.

Goedgehumeurd liep ze terug naar haar eigen kamer

om zich verder klaar te maken voor het feest. Karlijn en haar moeder zouden om acht uur voor de deur staan. Roos zag dat ze nog anderhalf uur de tijd had om zich te douchen, op te maken, aan te kleden en haar avondeten naar binnen te werken.

‘Dag pap,’ begroette Roos een halfuur later haar vaders rug.

Hij stond voorovergebogen in de koelkast te staren.

‘Dag lieverd. Zin in vanavond?’ mompelde hij, terwijl hij een stronk broccoli en een zak aardappelen tevoorschijn haalde.

Roos knikte. ‘Absoluut!’

‘Je ziet er mooi uit. Nieuwe broek?’

Weer knikte Roos. ‘Een tijdje geleden in de uitverkoop gekocht!’

‘Hij staat je goed!’

Roos glunderde. Ze vond het fijn dat ze een compliment kreeg. Van haar vader nog wel. Toch maar goed dat ze was gaan lijnen.

‘Brengt de moeder van Karlijn jullie niet?’ vroeg haar vader.

‘Ja, en jij komt ons weer ophalen, toch?’

Haar vader knikte. ‘Uurtje of elf?’

‘Ja hoor, pap... elf uur! Ik ben geen baby!’

Hij knipoogde. ‘Geintje. Uurtje of een?’

Roos knikte. Haar vader ging met het eten aan de slag. Roos zag dat hij grote hoeveelheden bakboter voor het vlees gebruikte. Geen wonder dat ze zo dik was, dacht ze droevig. Ze kon wel stoppen met snoepen, maar tegen al dat vet kon geen snoeploze maand op. Wat smerig!

‘Dek jij de tafel even? We kunnen zo eten,’ vroeg haar vader een halfuur later.

Roos schepte vooral veel groente en aardappelen op haar bord, zodat het niet opviel dat ze geen stukje vlees uit de pan nam. Ook de jus liet ze staan.

Na het eten klonk er precies om acht uur getoeter. Nog eenmaal inspecteerde Roos zichzelf in de spiegel in de gang.

‘Dag schat. Veel plezier vanavond,’ riep haar moeder.

‘Denk eraan: één uur. Geen minuut later,’ riep haar vader erachteraan.

Roos pakte haar jas van de kapstok en liep naar buiten, waar Karlijn al ongeduldig in de auto op haar zat te wachten.

‘Coole broek,’ zei ze glimlachend toen Roos naast haar op de achterbank schoof. ‘Hij staat je goed!’

Een kwartier later liepen Roos en Karlijn naast elkaar naar de ingang van het hol. Jet, Eva en Noa stonden er al. Jet kwam meteen op hen afgevlogen.

‘Wauw, wat zie jij er goed uit!’ riep ze zodra ze Roos aan zag komen.

‘Ben je soms afgevallen?’ vroeg Eva onder de indruk.

Roos’ buik ging vreselijk tekeer. Alsof er duizenden mieren tegelijk doorheen marcheerden. Ze glimlachte. ‘Geen idee... Ik hou me daar niet echt mee bezig’

‘Volgens mij ben je echt wel afgevallen,’ zei Jet en ze stak haar duim op.

‘Die broek staat je fantastisch,’ complimenteerde Noa. Ze bekeek Roos van top tot teen. Roos voelde zich blij, maar tegelijkertijd ook opgelaten. Ze had het idee dat Noa er niets van meende. Bovendien voelde ze zich naast Noa net een zak aardappelen, ondanks haar mooie nieuwe broek. Noa zag er natuurlijk weer uit alsof ze zojuist uit een modern sprookje was gestapt: laatste model spijkerbroek, donkerblauw en strak, maar niet te strak rond de billen, een glimmend zilveren topje met korte mouwen en aan haar voeten had ze hippe hakjes.

‘Dank je. Zullen we naar binnen gaan?’ zei Roos snel.

Met z’n allen liepen ze naar binnen, waar het nog redelijk stil was. De oudere leerlingen kwamen meestal pas na negenen. De muziek knalde door de ruimte. Een paar brugklassers stonden bij elkaar. Onzeker keken ze de donkere ruimte rond, vol ontzag voor de paar leraren die er vanavond bij waren. Voor hen was dit het eerste

schoolfeest. Roos keek ernaar. Zo stonden wij er vorig jaar ook bij, dacht ze. Ze zuchtte en dacht erover na: het jaar dat ze voor het eerst naar de middelbare school was gegaan. Hoewel toen alles nieuw was geweest, vond ze het nu moeilijker dan de eerste klas. Alles was anders: meer huiswerk, andere leraren, minder tijd om leuke dingen te doen, haar lijf dat aan het groeien was... Ineens had ze allerlei rondingen op plekken zitten die eerst nog zo plat als een dubbeltje waren geweest, en jongens keken ineens op een andere manier naar haar, behalve natuurlijk Constantijn.

Vaak kon ze haar gedachten niet meer op een rijtje krijgen, juist op een moment dat ze overal hard over na moest den-

ken. Niets ging meer vanzelf. Zelfs een simpele beslissing nemen was vaak al een heel gevecht in haar hoofd. Vroeger was alles anders. Beter, makkelijker. Kon ze maar klein blijven. Niet volwassen worden in ieder geval, want daar was niets aan.

‘Psst, kijk eens wie daar binnenkomt?’ riep Karlijn hard in Roos’ oor om boven de muziek uit te komen. Ze stootte Roos zachtjes met haar elleboog aan. Die was zo in gedachten geweest dat ze schrok van Karlijns arm.

‘Wie dan?’ vroeg Roos.

‘Constantijn.’

Roos keek naar de deur. En daar stond hij: Constantijn. In de deuropening, met zijn handen nonchalant in zijn zakken. Hij keek de zaal rond. Roos hapte naar adem. Het leek net alsof hij haar een paar seconden had aangekeken, voordat hij naar een paar vrienden liep die tegen de bar aangeleund stonden. Roos keek hem na, net als Jet, Noa, Eva, Karlijn en nog een stuk of wat meisjes.

‘Ongelooflijk, wat een lekker ding is dat,’ riep Noa hard. ‘Ik geloof dat ik verliefd op hem ben.’

Roos’ maag kromp ineen.

‘Jullie zouden een leuk koppel zijn,’ riep Jet terug.

Roos kon wel door de grond zakken. Ze voelde dat ze gloeide. Gelukkig was het vrij donker in de ruimte.

‘Zullen we iets te drinken halen?’ Jet knipoogde naar Noa, die knikte.

‘Wie wil wat drinken?’

Allemaal staken ze hun vingers op.

‘Zal ik anders even met je meelopen? Ik denk niet dat je in je eentje alle drankjes kunt vasthouden,’ bood Roos uit eigenbelang aan. Ze wilde Constantijn wel eens van dichtbij zien.

‘Niet nodig, ik loop wel met haar mee. Blijf jij maar lekker zitten. Kom, Noa, we gaan een beschuitje voor je regelen,’ lachte Jet en ze trok Noa met zich mee.

Roos kon wel door de grond zakken. Ze voelde Karlijns blik op haar gericht en probeerde te lachen, om maar niet te hoeven laten zien hoe ze zich voelde. En dat ze Noa haatte, omdat ze er zo perfect uitzag. In tegenstelling tot haarzelf.

Net als Eva en Karlijn keek Roos Noa na. Ze keek naar haar lichaam, dat bijna als een vlinder naar de bar fladderde. Ze zag dat Jet haar 'per ongeluk' een duw gaf, waardoor ze tegen Constantijn aan knalde en met hem in gesprek raakte. Roos voelde dat ze misselijk werd.

'Hij vindt haar heus niet leuk,' riep Karlijn sussend in Roos' oor.

Ze knikte automatisch, maar ze wist wel beter. De wereld draaide om haar heen. De lichten van de discobal tolden om haar hoofd. De muziek deed pijn aan haar oren. Noa stak haar hand uit naar Constantijn. Hij lachte en gaf haar een hand terug. Jet pakte de drankjes van de barman aan en zette ze op een dienblaadje. Ze fluisterde iets in Noa's oor en liep naar hun groepje terug. Ze liet Noa achter, bij Constantijn.

'Als dat niets wordt vanavond,' riep Jet lachend en ze zette het dienblad hard op het lage tafeltje.

Roos kon wel gillen. Brullen. Huilen. Krabben en schreeuwen. Ze voelde zich afschuwelijk. Waarschijnlijk had Karlijn dat aan haar gezien, want plotseling voelde ze

een arm om haar heen.

‘Joh, ze maakt alleen maar even een praatje met hem,’ zei Karlijn.

Het was lief bedoeld, maar Roos zou willen dat ze haar arm weghaalde, voordat ze in janken uit zou barsten.

Het was maar een jongen, hield ze zichzelf voor. Niets aan de hand. Er waren ergere dingen in de wereld dan een verliefdheid die niet wederzijds was, bedacht ze. Een tsunami bijvoorbeeld, kindjes die doodgingen omdat ze geen eten hadden, aidswezen... Maar waarom voelde ze zich dan zo klote? Gelukkig haalde Karlijn op dat moment haar arm weg, waardoor de naderende huilbui zakte.

‘Heb je zin om te dansen?’ vroeg ineens een bekende stem. Het duurde even voordat Roos wist waar die vandaan kwam en van wie hij was. Naast haar stond Robert geduldig te wachten op antwoord. Verward keek Roos van Constantijn naar Robert.

‘Eh... nee liever niet,’ antwoordde ze nors, maar ze toverde net op tijd nog wel een glimlach tevoorschijn.

Teleurgesteld droop Robert af. Roos draaide haar hoofd terug naar de bar, maar Noa en Constantijn stonden er niet meer. Wanhopig keek ze de zaal rond. Waar waren ze nou?

Ze keek naar links en naar rechts, maar nergens een spoor van Noa of Constantijn.

Even kreeg ze hoop. Misschien was het inderdaad alleen maar een praatje geweest en was Noa nu naar de wc voordat ze weer bij hen zou komen zitten. En Constantijn...

Haar hoop vervloog na één blik op de dansvloer. Daar, midden tussen de kleffe paartjes uit de hogere klassen, stonden Noa en Constantijn, innig met elkaar te schuifelen.

‘Volgens mij heeft ze beet,’ concludeerde Eva droog.

‘Het is dan ook wel een héél mooi paar samen,’ deed Jet er een schepje bovenop.

Voor Roos stond de wereld stil. Doodstil. ‘Ik ga even naar de wc,’ zei ze zachtjes. Niemand hoorde haar. Allemaal keken ze naar Noa en Constantijn. Misselijk liep Roos naar de toiletten. Het was er druk. Voor de spiegel stond het vol meiden die hun make-up bijwerkten. De wc’s waren allemaal bezet.

Roos ging naar buiten, waar een koude oktoberwind haar verkoeling gaf. Het voelde lekker, ze kreeg weer zuurstof. Heerlijk. Ze ademende in en weer uit. Haar hoofd werd minder zwaar.

Roos keek op haar horloge. Het was pas halftien. Haar vader zou hen pas om één uur ophalen. Nog drieënhalf uur. Dat hield ze niet vol. Ze wilde nu naar huis.

‘O, ben je hier,’ hoorde ze ineens de stem van Karlijn

achter zich.

‘Ik moest even een luchtje scheppen.’

‘Geefst niets, hoor. Dat zou ik ook doen als ik Allard ineens midden op de dansvloer zou zien schuifelen.’

‘Ik wil naar huis,’ zei Roos alleen maar.

‘Maar je vader komt toch pas om één uur?’

Roos haalde haar schouders op. ‘Ik kan hem toch bellen of hij me nu komt halen?’

‘En ik dan? Ik rijd met jullie mee, maar ik heb nog helemaal geen zin om naar huis te gaan,’ zei Karlijn. ‘Kom nou maar gewoon mee naar binnen. Wij kunnen toch nog wel lol met elkaar maken? En bovendien, ze schuifelen alleen maar. Dat betekent niet dat ze met elkaar gaan.’

Roos had er helemaal geen zin in, maar ze besepte ook wel dat ze de pret voor Karlijn niet kon bederven. Ze stemde toe.

‘Goed zo. Hiermee heb je ook zojuist alle volgende feesten gered, want hoe laat denk je dat je dán thuis mag komen als je nu al naar huis zou willen?’

Roos moest lachen. ‘Ja, je hebt gelijk.’

Gearmd liepen ze naar binnen.

De rest van de avond probeerde Roos zo min mogelijk op Noa en Constantijn te letten, maar af en toe werd haar blik toch naar hen toe getrokken en dan zag ze hen samen lachen, praten of dansen. Iedere keer kreeg ze

een steek in haar buik.

Tegen het einde van de avond kwam Noa naar hun groepje terug. Ze plofte tussen Roos en Jet neer op de bank. 'Hé, stelletje zitzakken, ik dacht dat jullie zin hadden om te dansen.'

'Maar we vinden het leuker om naar jou en je lover te kijken,' riep Jet luid om boven de muziek uit te komen.

'Hij is écht leuk,' lachte Noa breeduit. 'Wat jij?' Ze klopte een paar keer met haar platte hand op Roos' bovenbeen. Roos hapte naar adem.

'Is-ie niet om op te vreten?' ging Noa verder en daarbij keek ze Roos veelbetekend aan.

'Echt wel. Maar zeg eens: danst-ie een beetje goed?' bemoeide Jet zich er gelukkig weer mee, zodat Roos geen antwoord hoefde te geven.

Noa knikte. 'En hij ruikt lekker! Niet van dat goedkope puberparfum. Hij heeft een echt mannelijk luchtje op.'

'Volgens mij wordt het wel wat tussen jullie twee,' zei Jet.

'Ja, zou je denken?'

Verbaasd keek Roos Noa aan. Was ze nou echt onzeker of speelde ze het alleen maar? Zelfs een blinde zag nog dat Constantijn haar leuk vond.

'Natuurlijk, zie je dan niet hoe hij straalt als hij naar je

kijkt? Niet meteen kijken, maar hij houdt je de hele tijd in de gaten,' reageerde Jet.

Voorzichtig draaide Noa haar hoofd om. Roos draaide met Noa mee en zag inderdaad dat Constantijn stralend naar haar glimlachte, terwijl hij een biertje in zijn hand hield.

Wat een ellende. De wereld is oneerlijk, dacht Roos alleen maar.

'Ik denk dat ik nog even naar hem terugga. Of vinden jullie dat ik hier moet blijven?'

'Hoezo?' vroeg Eva.

Roos keek Noa aan alsof ze zojuist een oneerbaar voorstel had gedaan. Ze begreep niets van Noa's gedrag. Zat ze de boel nou in de maling te nemen?

'Nou, dat hij niet zo meteen denkt dat ik achter hem aan loop,' legde Noa uit. Ze knipperde met haar ogen.

Zo, die kan echt goed toneelspelen, bedacht Roos tandenknarsend.

'Welnee,' zei Jet. 'Bovendien is het feest bijna afgelopen. Je moet hem toch op een gepaste manier gedag zeggen, nietwaar?'

Eva knikte. Roos en Karlijn niet. Die zwegen.

'Je zult wel gelijk hebben,' zei Noa twijfelend.

'En dan nu het allerlaatste nummer van de avond: een schuifelnummer,' klonk de stem van de dj door de

microfoon.

‘Nu moet je wel,’ zei Jet. ‘Hup, dansen jij!’

Even later stonden Noa en Constantijn op de dansvloer.

‘Gatver, wat een klef gedoe,’ merkte Roos op.

‘En waar is jouw gevoel voor romantiek gebleven?’ vroeg Jet.

‘Dat heb ik thuis laten liggen,’ antwoordde Roos. Ze was boos.

‘Waarom ben jij nou ineens zo chagrijnig?’ wilde Eva weten. ‘Jaloers?’

‘Ik? Jaloers? Welnee,’ bromde Roos, maar ze wendde wel snel haar hoofd af. Eva hoefde niet te zien hoe moeilijk ze het had.

‘Zullen we gaan?’ vroeg Karlijn aan Roos. ‘Je vader zal er zo wel zijn!’

Roos knikte en draaide zich om om Jet en Eva gedag te zeggen. Voor de laatste keer keek ze naar de dansvloer. Die ene blik was voldoende om meteen naar buiten te rennen. Noa en Constantijn stonden te zoenen! De herfstvakantie begon goed.

Roos lag op haar bed naar het plafond te staren. Het was een wit geverfd plafond met hier en daar vlekken van doodgemepte muggen. Naast haar op het nachtkastje stond een doos tissues. Ze had gehuild. Geluidloos, zodat niemand het kon horen. Ze dacht na over gisteravond. Het Grote Gruwelijke Herfstfeest.

De wereld was verschrikkelijk oneerlijk! Ze voelde zich zielig en ontzettend eenzaam. Het liefst was ze nu naar de slaapkamer van haar ouders gerend om zich door hen te laten knuffelen en troosten. Maar ze was niet langer het kleine meisje dat op de schoot van haar vader mocht kruipen als ze verdrietig was. Ze was niet langer het kleine meisje dat de onbegrijpelijke wereld van de volwassenen op veilige afstand hield. Nee, ze was een meisje van veertien, al twee keer ongesteld geweest, met vrouwelijke rondingen, dat volwassen werd. Een meisje dat midden in die volwassen wereld terechtgekomen was, zonder te weten hoe ze ermee om moest gaan.

Roos pakte een tissue... De vijfde sinds ze die morgen wakker was geworden. Waarom kon je nou niet gewoon

bepalen dat liefde altijd wederzijds moest zijn? Wat moest je met al die gevoelens? ROTgevoelens? Als dit je volwassen maakte, dan hoefde het van haar niet! Roos snoot haar neus. Rot-Constantijn, rot-verliefdheid! Rot-Noa!

Roos begon weer te huilen. Ze snapte het niet. Waarom was het leven nou zo ingewikkeld? School was ineens zo moeilijk geworden. Vooral buiten de lessen. Roos vond het onbegrijpelijk dat niemand het zag, of misschien wilde niemand het zien. Maar iedere keer dat ze een voet op het schoolplein zette, voelde ze een enorme strijd. Iedereen lette op iedereen. Niemand ontging iets. Nauwkeurig werd in de gaten gehouden wie met wie omging, wie met wie praatte en wat je allemaal deed of... niet deed. Ineens was het belangrijk om populair te zijn. Ineens was het belangrijk hoe je je kleepte, met wie je omging en of je dik of dun was.

Ze raakte ervan in de war en al die verwarrende gedachten zorgden voor chaos in haar hoofd. Chaos, duisternis en onbegrip. Wat was hier leuk aan?

De chaos was er niet altijd geweest. Ze kon zich in ieder geval niet herinneren dat ze zich altijd zo gevoeld had. Zo lamlendig, zo chaotisch, zo negatief. Tot nu toe was alles heel makkelijk gegaan op school. Vriendinnen genoeg. Ze werd voor ieder feestje uitgenodigd, ging met

vriendinnen naar de film en soms ergens een pizzaatje eten. Maar sinds een tijdje voelde ze zich anders. Het leek net alsof ze stroop in haar hoofd had, die haar belemmerde te denken. Ze snapte niets meer van zichzelf.

Roos ging rechtop in bed zitten. Het liefst wilde ze om aandacht en hulp roepen – nee, schreeuwen, maar haar mond bleef dicht. Potdicht. Ze wilde vluchten. Vluchten voor zichzelf. Vluchten voor al die volwassen rotgevoelens, waarvan ze niet wist hoe ze ermee om moest gaan. Vluchten voor de leegte en de chaos in haar hoofd. Er moest toch een manier zijn om al die verwarrende gevoelens onder controle te krijgen?

Maar hoe Roos ook nadacht, een antwoord wist ze niet. Het enige waar ze controle over leek te hebben, was haar eigen lichaam. Of eigenlijk het eten. Het niet-eten. Nou ja, het niet-snoepen dan. In de afgelopen maand was ze ruim drie kilo afgevallen. Prima! Fantastisch! Maar ze woog nog altijd net iets boven de vijftig kilo. Als ze nu iets zou eten, dan zat er zo weer een kilo aan. Minstens. Misschien was het beter om minder dan vijftig kilo te wegen. Als ze er gewoon onder ging zitten, had ze meer speling. Nee, ze moest nog minstens twee kilo afvallen, dan woog ze achtenveertig kilo. Dat klonk als een mooi gewicht. Als ze dan een keertje iets te veel at, was ze nog

steeds onder de vijftig kilo.

Roos merkte dat ze zich ontspande. Nadenken over eten maakte haar rustig. Ze ging rechtop in bed zitten. De huilbui was over. Om nog beter af te kunnen vallen, moest ze weten hoeveel calorieën overal in zaten. Dat had ze ooit eens ergens gelezen. Dan wist ze gelijk wat ze wel en wat ze niet mocht eten. Eigenlijk wist ze er veel te weinig van.

Vrolijker dan ze zich voelde sinds ze die morgen wakker was geworden, stapte Roos uit bed en ging achter haar bureau zitten. Ze klikte haar computer aan. Het felle blauwe computerlicht verlichtte een deel van haar kamer. Het was de oude computer van haar vader, zodat het opstarten een eeuwigheid leek te duren. Roos was het gewend, maar nu kon de computer haar niet snel genoeg gaan en ze ergerde zich aan de traagheid. Eindelijk was-ie aan. Hup, wachtwoord intoetsen... wachten... ratel... wachten... Ah, daar was het bureaublad. Hup, snel het icoontje voor internet aanklikken. Wachten! Hè, hè. Meteen maar even op Google kijken.

Ze tikte het woord 'calorieën' in, wachtte een halve minuut voordat er een hele lijst met gevonden sites tevoorschijn kwam en klikte meteen de eerste de beste site aan. Aandachtig las ze de tekst, alsof ze daar morgen een belangrijk tentamen voor zou moeten doen.

Er ging een heel nieuwe wereld voor haar open. Ze schrok van de hoeveelheid calorieën die ze als actief meisje van veertien per dag binnen zou moeten krijgen. Veel te veel! Ze schrok van de hoeveelheid calorieën die in het eten zat dat ze iedere dag zonder erbij na te denken at. Geen wonder dat ze zo dik was met alles wat haar ouders haar toestopten, dacht ze boos. Ze had veel eerder op internet moeten zoeken. Dan hoefde ze nu niet te lijnen.

Hardhandig trok ze haar bureaula open, rommelde erin en vond uiteindelijk een leeg schrift. Plechtig legde ze het voor zich en opende het. Met de zijkant van haar hand duwde ze de kaft plat, zodat die later niet omhoog zou wippen. Dit werd haar calorieënschrift. Haar dagboek. Haar bijbel!

Ze maakte een lijst van etenswaren die ze dagelijks tegen zou komen. Om een goede keuze te kunnen maken, moest ze gewoon alle calorieën uit haar hoofd kennen. Als ze ooit zou moeten kiezen tussen een bruine of een witte boterham, dan zou ze weten dat ze voor een bruine boterham moest kiezen omdat daar minder calorieën in zaten. Liever natuurlijk helemaal geen boterhammen, want vooral witbrood zorgde voor verstopping in het damstelsel. Daarna maakte ze een lijst met goed eten en een lijst met slecht eten. De 'slechte' lijst was een flink

stuk langer dan de 'goede' lijst.

Ze ging zo in haar lijstjes op dat ze helemaal niet hoorde dat er iemand haar kamer binnenkwam. Pas toen degene vlak achter haar stond, merkte ze het op. Ze schrok. Snel klikte ze de calorieënpagina op de computer weg. Tot haar opluchting was het haar zusje.

'Floortje, hoe vaak moet ik je nu nog vragen om niet zomaar mijn kamer binnen te lopen?' zei Roos boos.

Floortje sloeg geschrokken haar hand voor haar mond. 'Sorry, helemaal vergeten dat ik moest kloppen,' zei ze zachtjes. Met een trillende lip plukte ze aan de staart van haar knuffelschaap.

'Ja, ja, het is al goed. Je liet me gewoon schrikken. Dat is alles,' zei Roos al minder boos. Snel gaf ze haar zusje een knuffel. 'Kom, dan gaan we naar beneden, want volgens mij is het ontbijt klaar.'

Voordat ze haar kamer uitging, bekeek ze zichzelf in het kleine spiegeltje dat op haar bureau lag. Ze wilde er eerst zeker van zijn dat ze geen rood omrande ogen had. Het viel mee. Roos zocht haar pantoffels, trok haar badjas aan, die achter op haar deur hing, en sjokte naar beneden voor het onvermijdelijke ontbijt, want haar ouders stonden erop dat iedereen (die thuis was) in het weekend bij iedere maaltijd aan tafel verscheen.

'Hoe was het feest?' vroeg haar moeder meteen toen

ze de keuken binnenkwam.

Roos' maag kromp ineen. 'O, leuk hoor'

'Alleen maar leuk?'

Roos rolde met haar ogen. 'Ja mam, alleen maar leuk.'

Haar moeder wilde nog iets zeggen, maar gelukkig ging precies op dat moment de telefoon.

'Ik ga wel,' zei Roos snel en ze liep opgelucht de keuken uit.

'Met Roos Bruinsma.'

'Met Karlijn. Hé, hoe gaat het? Heb je een beetje kunnen slapen?'

'Goed hoor,' antwoordde Roos zo luchtig mogelijk.

'Ik vind het echt rot voor je,' zei Karlijn met een zachte stem.

Roos haalde diep adem. 'Wat vind je rot voor me?'

'Nou ja, je weet wel. Van gisteravond,' zei Karlijn voorzichtig.

'Ah joh, kan gebeuren. Geeft niets. Zo knap is-ie nou ook weer niet, hoor. Ik ben alweer over hem heen.'

'Weet je het zeker?' vroeg Karlijn onzeker.

'Tuurlijk. Noa en Constantijn passen perfect bij elkaar.'

'Grapjas. Je mag het heus wel vervelend vinden, hoor. Je hoeft je echt niet groot te houden, zeker niet voor mij'

‘Dat doe ik helemaal niet. Ik zie het gewoon praktisch. En de volgende populaire jongen is voor mij,’ grapte Roos.

Karlijn lachte. ‘Echt wel! Wedden dat die veel knapper is dan Constantijn? Jouw beurt komt nog wel!’

‘Absoluut. En als dat zo is, ben jij de eerste die het weet. Maar ik moet nu ophangen, want we zitten te ontbijten!’

‘Oké. Da-hag!’

Karlijn had opgehangen. Roos bleef nog even staan, met de hoorn in haar hand. Haar goede humeur van vanmorgen was op slag verdwenen. Een donkere wolk hing laag boven haar hoofd, zo niet in haar hoofd. Ze kon niet helder nadenken. Daar was die chaos weer. Waarom liet Karlijn haar niet gewoon met rust? Ze had toch gezegd dat het haar niets kon schelen? Waarom bleef ze dan zo doordrammen? Roos voelde een huilbui aankomen, de zoveelste. Nijdig hing ze op. Daarna liep ze terug naar de keuken.

‘Wie was dat?’ wilde haar vader weten.

‘Karlijn,’ antwoordde Roos nors. ‘Waarom wilde iedereen altijd alles weten?’

‘Heb je soms ruzie met haar?’

‘Hoezo dat nou weer?’

‘Net was je nog vrolijk en nu kijk je boos.’

‘Nou, als je het per se wilt weten: er is niets aan de hand en ik heb geen ruzie met Karlijn. Mag ik dan nu gewoon eten zonder dat iedereen de hele tijd aan mijn hoofd zeurt?’

‘Zo, volgens mij heeft iemand hier een behoorlijk ochtendhumeurtje,’ gaapte Arne, die op dat moment binnenkwam.

‘Bemoei je er niet mee,’ snauwde Roos. Laat me met rust, dacht ze. Laat me allemaal met rust.

‘Roos, wat heb jij?’ vroeg haar moeder.

‘Niets.’

‘Laat haar maar. Die is lekker aan het puberen,’ suste haar vader.

‘Niks ervan. Ze kan toch wel normaal doen? Als mevrouw niet tegen laat naar bed gaan kan, dan had ze niet naar het feest moeten gaan,’ reageerde haar moeder.

Roos zuchtte diep. Ze begrepen niets van haar, helemaal niets. Vooral haar moeder niet.

‘Nou, dat wordt weer gezellig vandaag,’ mopperde haar moeder nog even, maar ze hield toen verder haar mond. Zwijgend aten ze. Alleen Floortje tetterde er vrolijk op los. Roos pakte een boterham uit de mand. Denkend aan alle calorieën nam ze een bruine boterham en besmeerde die met een flinterdun laagje appelstroop. Dat voelde goed. Gecontroleerd eten had ze in de hand.

Zo langzaam mogelijk at ze haar boterham op, zodat het niemand opviel dat ze er eigenlijk maar één at. De boterham spoelde ze weg met een kopje thee, waarvan ze wist dat ze daar niet van aan zou komen. Langzaam verdween de chaos. Ze kreeg weer controle over zichzelf.

Roos keek op haar wekker. Het was halfelf. Een irritante pieptoon had haar wakker gemaakt. Ze kreunde. Welke gek stuurde nou midden in de herfstvakantie een sms'je om halfelf's ochtends? Het is nog midden in de nacht, dacht Roos slaperig. Op de tast pakte ze haar mobieltje, dat op het nachtkastje lag.

Het was Karlijn. ZIN IN DATE MET J&E? stond er in het blauwe venster.

Roos zette haar kussen tegen de muur. Ze ging er schuin tegenaan liggen.

1 UUR BIJ MIJ? tikte ze in.

= OK TOT ZO! verscheen er een paar tellen later in haar schermpje.

Mooi, dacht ze. Gezellig. Ze had toch geen plannen voor vandaag en eigenlijk had ze wel zin om haar vriendinnen weer te zien.

Roos bleef nog even liggen. Buiten regende het, en ze had allesbehalve zin om haar warme bed te moeten verlaten. Roos probeerde te bedenken wat voor dag het vandaag ook alweer was. O ja, woensdag. Nog een halve week vakantie. Floortje logeerde de hele week bij opa en

oma, haar ouders werkten allebei de hele dag en waren alleen 's avonds thuis en Arne was er vaker niet dan wel.

Het fijne van alleen thuis zijn was dat niemand op haar lette tijdens het eten. Daarom ontbeet ze 's ochtends alleen met een piepklein beetje yoghurt met een of twee afgestreken lepels muesli erin en lunchte ze met een paar crackers die ze met plakjes tomaat en komkommer belegde, maar 's avonds at ze 'gewoon' mee aan tafel. Tussendoor at ze nog wel eens een stukje fruit of een cracker.

Vanavond hoefde ze niet 'gewoon' mee aan tafel te eten, want haar ouders zouden meteen na hun werk naar de opening van een nieuwe expositie van vrienden gaan. Ze bleven daar ook eten. Dan kon zij lekker haar eigen gang gaan. Heerlijk!

Met een goed gevoel stapte ze op het zeil. Ah, dat was koud. Snel naar de badkamer rennen. Er was toch niemand thuis. In haar slaapshirt liep ze haar slaapkamer uit de nog koudere gang op.

Maar halverwege de gang en de badkamerdeur kwam ineens Arne zijn kamer uit gestrompeld. Roos gilde. Automatisch trok ze haar slaapshirt naar beneden, over haar blote benen. Die hoefde Arne echt niet te zien. Geschrokken staarden ze elkaar een paar tellen aan, waarna Arne naar beneden liep en Roos naar de

badkamer snelde. Met een klap gooide ze de deur achter zich dicht. Ze hoopte maar dat hij haar dikke benen niet had gezien. Wat deed hij trouwens thuis?

Een halfuur later vond Roos haar broer achter de krant verstoppt in de keuken. Voor hem stonden een beker dampende koffie en een vuil bord, waaraan duidelijk te zien was dat hij zojuist gebakken eieren had zitten eten. Afkeurend keek Roos ernaar. Als hij eens wist hoeveel calorieën er in een gebak-

ken ei zaten. En Arne kennende had hij zijn boterhammen dik met mayonaise besmeerd voordat hij de eieren erop had gelegd.

‘Hoe krijg je dat op je nuchtere maag naar binnen?’ vroeg Roos gruwend. Uit de koelkast pakte ze een pak magere yoghurt.

‘Kwestie van niet nadenken wat je binnen krijgt,’ grijnsde Arne. ‘Ook goedemorgen trouwens.’

‘Gatver, heb je enig idee hoeveel vet en calorieën daarin zitten?’ Ze moest op haar tenen staan om bij het pak muesli te komen, dat boven op de keukenkast stond.

‘Vast een heleboel. Nou en?’

‘Nou en? Daar word je alleen maar dik van.’ Een kom pakte ze uit het afdruiptrek van het aanrecht. Daarna ging ze zitten, tegenover Arne.

‘Sinds wanneer houd jij je bezig met vetten en

calorieën? Ben jij trouwens afgevallen?’

‘Hoezo?’ vroeg Roos en ze keek even op van haar schaalpje dat voor de helft gevuld was met yoghurt. Dus toch!

Arne haalde zijn schouders op. ‘Ik dacht boven in de gang zoiets gezien te hebben. Je zag er nogal... dun uit.’

Roos rolde met haar ogen. ‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’

‘Niets, alleen dat je niet moet doorslaan.’

‘Doorslaan? Waarnaartoe?’ Ze strooide één afgestreken lepel muesli in de yoghurt. Ze had bedacht dat een afgestreken lepel muesli altijd beter was dan uit de losse hand muesli in haar kom te gooien.

Arne haalde zijn schouders op. ‘Nou ja, je kent ze toch wel, van die meiden die zichzelf uithongeren, omdat ze zichzelf altijd maar te dik vinden?’

‘Tjonge Arne, wat kun jij overdrijven. Je denkt toch niet dat ik zo’n meisje ben? Ik vind mezelf helemaal niet te dik. Hoe kom je daar nou bij?’ Toch kon ze een glimlach niet onderdrukken. Hij vond dat ze was afgevallen!

‘Ik ken zo’n meisje. Ze eet bijna nooit iets. Ze is ontzettend mager.’

‘Dat is dan knap stom van haar’, zuchtte Roos.
‘Iedereen weet toch dat je gewoon moet eten?’

Voor de zekerheid gooide ze nog een paar scheppen muesli bij haar yoghurt. 'Ik ben alleen maar gestopt met snoepen. Maar dat is tijdelijk, hoor. Kan ik dan nu mijn rijkelijk gevulde kom yoghurt in stilte opeten of heb je daar ook opmerkingen over?'

'Eet smakelijk,' zei hij alleen maar. Daarna verstopte hij zich weer achter zijn krant.

Met een rood hoofd at Roos haar kom leeg. Wat een bemoeial! Alsof zij zo stom zou zijn om zichzelf uit te hongeren. Daarvoor moest je toch echt hersenloos zijn. Demonstratief vulde ze haar schaaltje nog een keer tot aan de rand.

'Kijk Arne, als ik mezelf echt te dik zou vinden, dan zou ik nu niet twee kommen met yoghurt en muesli zitten eten,' zei ze uitdagend en ze nam een hap.

'Wat jij wilt,' klonk Arnes stem van achter de krant.

Roos hoorde dat hij boos was. Nou, eigen schuld, dacht ze opstandig. Moet je je maar niet met mij bemoeien. En om er nog een schepje bovenop te gooien, pakte ze na het tweede kommetje yoghurt een boterham en at zelfs die op.

Maar zodra ze de laatste hap binnen had, had ze vreselijk spijt. Hoe kon ze zo stom zijn? Arne had niet eens gekeken toen ze de boterham at. Nu had ze voor niets zoveel gegeten. Ze voelde zich dik. Zonder dat ze het

wilde, biggelden de eerste tranen over haar wangen. Ook dat nog! Verwoed veegde ze haar wangen droog. Zonder iets tegen Arne te zeggen ging ze van tafel en boos en verward stampte ze de trap op. Daar begon ze geluidloos te huilen. Ze kon niet meer stoppen.

Ze voelde zich rot. In haar mond proefde ze die vreselijke boterham. Bah! Waarom had ze zich nou zo op laten jutten? Nu zaten er een boterham én twee schaalpjes met yoghurt met muesli in haar maag. Hoeveel zou ze daarvan zijn aangekomen?

Ze mocht dan ruim drie kilo zijn afgevallen, maar daar was nu met al dat eten vast en zeker wel weer een kilo bij gekomen. Minstens! Ze wist het zeker. Wat was nou eigenlijk drieënhalve kilo? Wás het wel drieënhalve kilo geweest of had ze verkeerd gekeken?

Haar handen begonnen te zweten. Haar buik kriebelde. Haar gedachten vlogen met de snelheid van het licht heen en weer tussen drieënhalve kilo afgevallen en drieënhalve kilo aangekomen. Ze moest zich wegen. Nu! Met eigen ogen zien dat ze nog steeds ruim drie kilo was afgevallen. Ineens was dat heel erg belangrijk.

Trillend over haar hele lichaam liep Roos naar de slaapka-

mer van haar ouders. Waar hadden ze die rotweegschaal nu weer neergezet? Ze kon niet meer

nadenken en begon te zoeken. Onder het bed, in de kast, onder het dressoirkastje van haar moeder. Maar ze vond hem niet. Konden haar ouders dan nooit eens iets op dezelfde plek terugzetten? Roos raakte in paniek. Drieënhalve kilo erbij! Waar was die weegschaal? Drieënhalve kilo erbij! De badkamer van haar ouders. Daar hadden ze hem vast neergezet. Snel ademend liep ze ernaartoe. En daar stond de weegschaal, naast het bad.

Voorzichtig liep ze erheen, alsof het een bom was die bij een verkeerde beweging zou ontploffen. Wel of niet? Wel? Niet? Ze twijfelde. Durfde niet. Wat nou als ze toch weer was aangekomen? Ze ademende diep in en ging toen snel op de weegschaal staan. Gespannen keek ze naar beneden. Het duurde even voordat de digitale wijzers het juiste gewicht aangaven, maar toen verschenen de rode cijfers. Ze spatten bijna van de weegschaal af. Als keihard bewijs staarden ze Roos aan. Roos geloofde haar ogen niet. Van de drieënhalve kilo die ze een paar dagen geleden was afgevallen, was nog maar drie kilo over! Ze stapte van de weegschaal af, wachtte even en stapte er toen nog eens op. Waarschijnlijk had de weegschaal niet goed gewerkt. Roos keek nog eens, maar de cijfers logen niet. Het stond er echt: ze was een halve kilo aangekomen. Dat ze nog altijd drie kilo was afgevallen, maakte niets uit. Ze was AANGEKOMEN!

Als door een wesp gestoken sprong ze van de weegschaal en liep terug naar de slaapkamer van haar ouders. Bij de deur luisterde ze of ze Arne niet toevallig boven hoorde komen, maar aan het geritsel van de krant te horen bleef die nog wel even beneden.

Voor de spiegel kleepte ze zich uit, terwijl de tranen over haar wangen naar beneden gleden. Ze hield alleen haar onderbroek aan. Ze keek naar zichzelf in de spiegel – naar haar armen, haar benen, buik, billen, dijen, enkels. Ze keek naar alles en ze schrok. Voor de spiegel stond een dik meisje. Gewoon een dik meisje. Met uitgedijde dijen, meerdere zwembanden rond haar middel, een dikke, vadsige buik en stevige, nee, vette bovenbenen. Was zij dit?

Hoe kon ze vrijdag nou nog zo blij zijn geweest? Hoe kon ze denken dat ze ooit net zo slank en mooi als Noa zou kunnen worden? Was ze soms blind geweest?

Ze walgde van zichzelf. Van haar lichaam, dat met de minuut dikker en dikker leek te worden.

Het liefst wilde ze haar kleren weer aandoen, maar ze bleef staan. Ze moest naar zichzelf blijven kijken. Ieder stukje vet, ieder stukje dikke huid moest ze in zich opnemen. In haar hoofd prenten. Om nooit meer te vergeten. Om haar eraan te herinneren dat ze een dikke tiener was met een dik lijf. Als ze er niet snel iets aan zou

doen, kon ze zich net zo goed meteen aanmelden voor een fatcamp. Geen wonder dat Constantijn haar niet zag staan!

Ze was stom geweest door te denken dat ze alleen met niet meer snoepen en vier boterloze boterhammen slank zou worden. Stom! Stom! Stom!

Boos rende Roos naar haar kamer. Ze trok haar sportkleren aan om te gaan hardlopen. Daar zou ze zich vast beter door gaan voelen.

Ze rende naar buiten, de koude herfstlucht in. Ze rende en rende. De paniek in haar hoofd nam af. Er was niets aan de hand. Ze moest gewoon veel minder gaan eten en nog meer trainen. Rennen en fietsen. Ja, fietsen. Ze zou haar fiets in de schuur zoeken en voortaan met de fiets naar school gaan in plaats van met de bus.

Haar vriendinnen mailde ze dat ze toch niet kon komen. Hen kon ze er nu echt niet bij hebben.

Die avond at Roos niets. Het bord met restjes van de avond ervoor dat haar vader in de koelkast had gezet, kieperde ze in één keer in de vuilnisbak. Ze gooide er een oude verfrommelde krant overheen, zodat het niet zou opvallen.

Voor het eerst in haar leven ging Roos die avond met honger naar bed. Ze had vandaag alleen ontbeten. Haar maag voelde leeg. Af en toe borrelde het flink. Het lege

gevoel ging door naar boven, naar haar borst. Het leek alsof ze haar eigen slokdarm voelde zitten. Het was een gek, bijna opgeblazen gevoel.

Roos draaide van links naar rechts en weer terug. Het hongergevoel hield haar wakker. Ze ging op haar buik liggen, zodat het matras tegen haar buik drukte in de hoop dat ze daardoor de honger weg kon duwen. Maar het hielp niets, haar buik bleef knorren. Toen Roos klein was dacht ze altijd dat iedereen die honger had een varkentje in zijn buik had zitten. Nu wist ze wel beter. Ze gaf haar maag een paar stompen, maar dat hielp helemaal niets en ze hield ermee op.

Na meer dan een uur draaien en woelen hield Roos het niet langer en stond ze op. Ze dronk een paar slokken water. Het hielp. Voor even was ze het hongergevoel kwijt. Maar al snel begon ze het weer te voelen.

Misschien moest ze toch maar een droge cracker eten, dacht Roos na een tijdje. Dan hield haar maag zich wel koest. En hoeveel kwam je nou eigenlijk aan van een cracker? Ze twijfelde. Het zou wel heel zwak zijn om nu een cracker te gaan eten. En dus kroop ze weer terug in bed. Ze viel pas in slaap toen ze haar ouders om twee uur lachend thuis hoorde komen.

Het eerste wat Roos de volgende morgen voelde toen ze

wakker werd, was een lege borrelende maag. Ze glimlachte. Ze had het gered. De hele dag met alleen ontbijt in haar buik. Oké, het was waar: ze had gruwelijke honger. Maar dat had ze er graag voor over. Want pas als ze dun was, zou haar hele wereld er anders uitzien. Beter!

Roos was zo geschrokken van die halve kilo dat ze besloot om nog strenger te letten op wat ze at. Dus minder eten en haar 'goede' en 'slechte' lijstjes bijwerken, wat betekende dat haar 'slechte' lijst steeds langer werd en er steeds meer eten van het 'goede' lijstje werd geschrapt.

Toen ze zich anderhalve week later weer ging wegen, zag ze tot haar grote opluchting dat ze ietsje ónder de vijftig kilo woog, het magische getal. Ze was dolblij. Want als je eenmaal onder de vijftig kilo woog, ging het afvallen vast sneller.

Ze woog nu 49,8 kilo. Ze was die halve kilo, en zelfs nog iets meer, kwijt! Maar ze was er nog lang niet. Ze wilde per se haar voorgenomen achtenveertig kilo wegen. Dan pas was ze tevreden. Om dat streefgewicht te kunnen bereiken, moesten er dus nog wat kilo's vanaf. Ze zou nog meer gaan bewegen. Niet alleen hardlopen, maar ook buikspieroefeningen doen, de trap vaker op en af rennen en met de fiets naar school.

Vlug gooide Roos het dekbed van zich af en stond op. Wauw! Ze was iets te snel opgestaan. Haar hoofd draaide en het werd helemaal zwart voor haar ogen. Dat duurde

een paar seconden. Daarna trokken zowel het zwart voor haar ogen als de duizelingen weg.

Misschien moest ze toch maar even iets eten, dacht ze. Gewoon een crackertje of een boterham. Dat kon toch zeker geen kwaad? Ze was nou eenmaal een mens, en mensen moesten eten. Anders gingen ze dood. Roos wilde niet dood. Ze wilde alleen maar afvallen. En inmiddels wist ze dat ze van een cracker niet heel erg aankwam!

Eenmaal aan tafel merkte Roos ineens hoeveel honger ze had. Ze kon zich amper beheersen en at twee boterhammen in plaats van haar voorgenoemen cracker. De boterhammen klokte ze weg met grote hoeveelheden thee.

Maar ze had de laatste hap nog niet genomen of ze voelde zich schuldig. Zwak en schuldig dat ze zich zo had laten gaan. Nu zaten er twee boterhammen met boter en een laagje aardbeienjam in haar maag. En daar zou ze dus dik van worden. Ze moest oppassen. Zichzelf beter in de hand houden en zich niet iedere keer zo laten gaan, want voor ze het wist, zou er weer een halve kilo bij zitten.

Na het ontbijt ging haar moeder naar haar werkkamer met de mededeling dat ze in de diepte ging werken. Iedereen wist dat dat betekende dat ze niet gestoord wilde worden, omdat ze met de boekhouding van de winkel aan de slag ging.

Roos ging haar fiets zoeken in de schuur. Tot haar grote schrik zag ze dat die tot aan het dak stond volgestouwd met dozen, kisten, kasten en allerlei troep.

‘Pap, waar staat mijn fiets?’ riep ze vanuit de schuur naar het woonhuis, in de hoop dat haar vader het zou horen.

‘Wat zoek je?’ hoorde ze even later de stem van haar vader, terwijl hij zijn hoofd om de hoek van de schuur stak.

‘Mijn fiets,’ antwoordde Roos.

‘Waarom wil je ineens je fiets hebben? Je hebt er al jaren niet naar omgekeken,’ wilde haar vader weten.

‘O, nou, zomaar. Ik vind het een beetje saai om in mijn eentje met de bus te gaan. Al mijn vriendinnen fietsen naar school. Ik vind het wel leuk om met ze mee te fietsen,’ bedacht Roos snel. Uit schaamte keek ze haar vader niet aan. Ze vond het niet leuk om oneerlijk tegen hem te zijn.

‘Ah, vandaar. Volgens mij staat jouw fiets achter die stapel kisten van je moeder’

Roos’ vader begon de kisten een voor een weg te halen. Roos hielp mee. Dat viel helemaal niet mee. De kisten waren best zwaar. ‘Wat zit daar allemaal in? Stenen?’

Haar vader lachte. ‘Je zou het wel denken. Nee,

volgens mij zitten er sieraden en andere dingen voor je moeders winkel in.'

'Arme oren,' zei Roos alleen maar. Haar vader keek haar warrig aan, maar snapte ineens wat ze bedoelde en moest lachen.

'Ik hoop maar niet dat je moeder piercings verkoopt,' knipoogde hij en hij tilde de volgende doos alweer van de stapel. Zoals haar vader al had gedacht, stond Roos' fiets inderdaad achter de kisten, samen met het kinderfietsje van Floortje.

'Laten we dat er ook maar even achter vandaan halen,' zei hij. 'Je weet dat als jij iets hebt, je zusje dat ook wil.'

Roos glimlachte. Dat was waar. Floortje wilde alles wat zij had en ze deed haar in bijna alles na. Laatst nog had ze nieuwe laarzen gekregen, van die stoere lange bruine laarzen met een riempje aan de zijkant. Floortje was er meteen verliefd op geworden en wilde ze per se ook hebben. Ze zeurde net zo lang totdat haar ouders er gek van werden en Floortje mee naar de winkel namen om precies dezelfde laarsjes voor haar te kopen. En als Roos haar spruiten niet hoefde op te eten, omdat ze die gewoon echt niet zonder braakneigingen door haar keel kreeg, dan weigerde ook Floortje haar spruiten op te eten.

'Wanneer komt ze eigenlijk thuis?' vroeg Roos.

‘Wie?’ kreunde haar vader. Hij hing half over een paar kisten gebogen en trok er met moeite de grote fiets achter vandaan.

‘Floortje.’

‘Die ga ik zo meteen bij opa en oma ophalen. Zin om mee te gaan?’

Roos dacht even aan de berg huiswerk die op haar bureau op haar lag te wachten. Nou ja, dat kon ze altijd vanavond doen. Ze had wel zin om mee te gaan. Ze had haar opa en oma al een tijdje niet gezien. ‘Gezellig.’

‘Nou hè, hè,’ zuchtte haar vader. ‘Kún je eigenlijk nog wel fietsen?’

‘Dat verleer je toch nooit?’

‘Nee, maar volgens mij heb jij sinds dat wij het je geleerd hebben, nooit meer een fiets aangeraakt,’ lachte haar vader. ‘Wacht even, dan ga ik de camera halen.’

‘Pa-hap.’

‘Ja, hoor eens, zo’n bijzonder moment moet ik toch even vastleggen. Mijn middelste kind doet aan beweging buiten de gymles om!’

‘Overdrijf niet zo,’ mopperde Roos. Haar vader hoorde haar niet meer en was al naar binnen gerend. Roos gromde. Echt iets voor hem om zo te reageren. Snel pompte ze de banden op, stapte op de fiets en reed de tuin uit. Ze ging even een rondje fietsen om te kijken of haar

fiets het nog wel aankon na zoveel jaar in de schuur te hebben gestaan.

Roos fietste de straat uit en ging rechtsaf. Ze fietste zo hard ze kon. Tegen de wind in, die haar lange bruine haren alle kanten op liet springen. Ze fietste tot ze bijna geen adem meer kon krijgen en tot haar hoofd de kleur had van een overrijpe tomaat. Tot ze nat was van het zweet en tot haar benen en billen te veel pijn deden om verder te fietsen. Het kon haar niets schelen. Het voelde goed. Dit was lekker! Ze vond het heerlijk om haar spieren te voelen, om te voelen dat langzaam het vet van haar lichaam wegebde. Dit ging ze vaker doen, nam ze zich voor.

Alleen aan haar conditie moest nog gewerkt worden. Hijgend als een oude vrouw fietste ze even later de tuin weer in. Ze zette de fiets tegen de stenen muur van de schuur en ging naar binnen.

‘Waar was je nou?’ vroeg haar vader vanaf de bank. Hij zat naast Arne zondagmiddagvoetbal te kijken. ‘Ik stond al helemaal klaar met mijn camera.’

‘Ik moest echt toch eerst even de fiets testen. Daar kunnen niet zomaar ongestraft opnames van worden gemaakt. Denk aan het gevoel van de fiets!’

‘Zo te zien doet hij het nog?’ vroeg haar vader.

‘Yep. En nu ga ik even douchen.’

‘Over tien minuten gaan we ervandoor.’

‘Dan ben ik allang klaar.’

Het was waar: binnen tien minuten stond Roos alweer beneden. Ze moest zelfs op haar vader wachten, die nog even de samenvatting van de wedstrijd Ajax-PSV wilde zien.

Het was stil in de auto. Somber staarde Roos naar buiten. Van haar opgewekte humeur van die morgen was ineens niets meer over. Ze voelde zich moe en compleet uitgeteld. Dat ritje met de fiets had behoorlijk wat energie gekost. Ze was zelfs een beetje duizelig.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg haar vader ineens bezorgd. Verbaasd draaide Roos haar hoofd naar hem toe.

‘Eh... ja hoor. Hoezo?’

‘Nou, je bent zo stil de laatste tijd. Zo anders!’

‘Hoe dan?’

‘Afwezig, niet meer tevreden, snel op je tenen getrapt.’

Roos voelde zich betrappt, maar ze liet niets merken. Even overwoog ze haar vader te vertellen over die chaos in haar hoofd. De chaos en duisternis. De paniek die haar steeds vaker zomaar, zonder aanleiding, overviel. Misschien wist hij wat er met haar aan de hand was. Maar ze zei niets. Zwijgend keek ze voor zich uit, hopen dat haar vader niet door zou vragen. Maar hij deed het toch.

‘Gaaf het goed op school?’

Roos knikte. ‘Ja, prima. Pa-hap, er is echt niets met me aan de hand. Wat zit je je nou druk te maken?’

Haar vader glimlachte. ‘Ach, je weet toch hoe vaders zijn. Het is hun taak om zich continu druk te maken, zeker als ze zien dat er iets met hun puberende dochter aan de hand is’

Roos’ hart klopte in haar keel. ‘Pap, er is niets aan de hand. Ik ben de laatste tijd alleen een beetje moe. We krijgen gewoon heel veel huiswerk mee. Dat is alles.’ Voorzichtig draaide ze haar gezicht naar haar vader toe. Zou hij haar geloven? Haar vader zuchtte, maar zei verder niets. Geconcentreerd staarde hij naar de weg voor hem en reed even later de straat van opa en oma in. Daar parkeerde hij de auto op een plekje precies voor de deur van opa en oma.

‘Oké, als je maar weet dat je altijd naar me toe kunt komen als er iets is,’ zei hij nog snel voordat hij de auto uit stapte. Roos slikte en stapte daarna ook uit. Waarom was hij nou zo lief?

‘Roosie!’ gilde Floortje van tweehoog uit het raam naar beneden. Roos keek omhoog en lachte. Oma stond naast haar en hield haar stevig vast. Floortje stond uitgebreid handkusjes te geven en te zwaaien alsof ze de koningin zelf was. Maf kind, dacht Roos. Maar wel een lief

maf kind.

‘Kom boven,’ riep oma. ‘Opa is al koffie aan het zetten.’ Daarna trok ze Floortje mee naar binnen en schoof ze het raam met een klap dicht. Papa en Roos klommen de twee trappen op naar de etagewoning van opa en oma. Het was een piepklein huisje, waar ze toen papa nog klein was met z’n drieën hadden gewoond.

Meteen bij binnenkomst sprong Floortje in Roos’ armen. Roos kon zich nog net schrap zetten om niet samen met haar zusje achterover te vallen.

‘Heb je me gemist of zo?’ lachte Roos en ze gaf Floortje een dikke knuffel.

‘Jááá!’ riep Floortje. Ze gaf smakkend een dikke zoen op Roos’ wang.

‘In dat geval is het tijd voor het Grote Zoenenmonster,’ riep Roos vrolijk. Floortje begon meteen te gillen. Ze wist wat er ging komen. Snel wurmde ze zich uit Roos’ stevige greep en rende de kamer uit naar de achterkamer. Roos rende er meteen achteraan, terwijl oma vertwijfeld riep dat ze moesten oppassen voor het porselein.

‘Hier komt het Grote Zoenenmonster. Ik zat al een paar dagen in jouw kamertje te wachten, want ik wist niet dat je bij opa en oma logeerde. Niemand vertelt mij ooit iets,’ riep Roos met een lage, monsterachtige stem.

Floortje gilde van onder de grote ronde tafel in de achterkamer. 'Ga weg, Groot Zoenenmonster! Ga weg!'

'Helaas gaat dat niet. Ik kom mijn Zoenloze Dagen inhalen. Bereid je maar voor op een paar dikke Zoenen.' Roos had er plezier in. En terwijl hun vader met zijn ouders in de voorkamer koffie aan het drinken was, pakte Roos Floortje en gaf haar overal grote, dikke, natte en stevige zoenen, terwijl ze haar zusje overal kietelde. Floortje lachte, gilde en schreeuwde.

'Zeg dames!' klonk ineens de stem van opa. 'Oma heeft verse groentesoep gemaakt. Wie heeft er zin in een bakje?'

'Ikke, ikke!' joelde Floortje meteen. Heel even dacht Roos na. Tot nu toe had ze weinig gegeten. Alleen vanmorgen twee boterhammen bij het ontbijt. Haar maag knorde. Ze had erg veel honger en had eigenlijk best wel zin in een bakje legendarische zelfgemaakte groentesoep van oma. Erg veel vet kon daar niet in zitten. Als ik de gehaktballen nou gewoon aan Floortje geef, dan kan het best, bedacht ze en ze riep met Floortje mee dat ze ook een kommetje soep wilde.

Hijgend kwamen Roos en Floortje onder de tafel vandaan en liepen met rode hoofden achter opa mee de keuken in. Daar stond oma al achter het fornuis om de soep op te warmen.

‘Ik wil alle gehaktballen,’ liet Floortje luidkeels weten.

Oma lachte. ‘Er zitten meer gehaktballenmonsters aan tafel! Aandachtig schonk ze vijf kommetjes met soep in. Ze probeerde de ballen zo eerlijk mogelijk te verdelen. Roos roerde in haar kommetje om ze te tellen. Gelukkig zaten er niet zoveel in haar schaalpje. Het waren er vijf. De rest was groenten. Hier word ik niet dik van, hield ze zichzelf voor en ze nam een hapje. De soep gleed door haar keel naar haar maag. Mmm, dat was echt lekker.

Zonder dat de anderen het zagen, gaf ze haar gehaktballen aan Floortje. Ze hield haar vinger op haar mond ten teken dat die niets mocht zeggen. Haar zusje was allang blij met haar extra gehaktballetjes en liet niets blijken.

‘Wie nog een kom soep?’ vroeg oma na de eerste bak. Iedereen wilde nog wel een kom. Alleen Roos niet. Een paar tellen kruiste haar blik die van oma. Doordringend keek oma haar aan. ‘Echt niet? Van soep kom je niet aan,’ zei ze scherp.

Wauw! Dat was een rake opmerking. Roos’ hart begaf het bijna. Had oma door dat ze wilde afvallen? Nee toch? Zo dun was ze toch nog helemaal niet? En had ze niet voorzorgsmaatregelen genomen door een dikke trui en een wijde broek aan te trekken?

Roos schudde de gedachte van zich af en slaagde erin

om te glimlachen. 'Ach, u hebt gelijk. Kom maar op met uw soep.' Maar vanbinnen kolkte het. Wat had ze nou gedaan? Nóg een kom soep gevraagd? Terwijl ze vanavond thuis nog moest eten? Stom, stom, stom! Dat was al de tweede keer vandaag dat ze zich zo liet gaan. Maar oma lachte tevreden en schepte een flinke hoeveelheid soep in de kom van Roos. Roos gaf haar gehaktballen weer aan Floortje.

De monden van Roos' vriendinnen stonden wagenwijd open toen Roos de volgende dag op de fiets over het schoolplein naar de stalling achter in de hoek reed. Een paar van haar klasgenoten applaudisseerden zelfs toen ze langsreed. Ieder-

een wist dat Roos een ontzettende hekel had aan sport, bewegen en gym. Een paar jongens joelden luid: 'Go, Roosie, go, Roosie!' Roos glimlachte.

Verbaasd kwamen Jet, Eva en Karlijn aangelopen.

'De wonderen zijn toch de wereld nog niet uit,' constateerde Eva droog.

'Ik wist helemaal niet dat je kón fietsen,' geinde Jet. 'Of dat je zelfs maar een fiets had.'

Roos maakte het slot om haar voorwiel aan het fietsenrek vast.

'Sta me niet zo stom aan te staren. Wat beweging is

best goed. Trouwens, ik ren ook al een tijdje, hoor,' bromde Roos bozig.

'Ben je afgelopen weekend soms gehersenspoeld?' wilde Jet weten.

'Mag een mens niet gewoon een keertje met de fiets naar school komen?'

'Ja, een mens wel, maar jij niet. Miss Ik-haat-beweging!'

'Nou jongens, zo kan-ie wel weer. Wees blij dat Roos eens met de fiets naar school komt. Dat heb ik jou ook nog nooit zien doen,' kwam Karlijn tussenbeide.

Jet dacht even na. 'Hmm, dat is ook weer waar. Ik heb gewoon grote bewondering voor je, Bruinsma. Het laat zien dat een mens echt kan veranderen. Hé, daar loopt het liefdespaar van het jaar. Laten we naar hen toe gaan.'

Roos draaide haar hoofd. In de verte zag ze Noa naast Constantijn aan komen lopen. Ze liepen hand in hand. Het was de eerste keer sinds het feest dat Roos hen weer zag. Dat ze hém weer zag. Kriebels schoten vanuit haar buik door haar keel naar boven. Ze vond hem nog steeds leuk. Bah!

Hijgend kwam Roos het schoolplein op gefietst. De fietstocht had haar heel wat inspanning gekost. Haar maag was leeg toen ze vanmorgen op de fiets was gestapt. Zoals wel vaker de laatste tweeënhalve week had ze het ontbijt overgeslagen. Onderweg was ze zelfs een keer duizelig geweest, maar ze had het gevoel genegeerd en had stevig doorgetrapt.

In het fietsenhok stond Karlijn al op haar te wachten. Snel zette Roos haar fiets op slot. Toen ze overeind kwam, werd het even zwart voor haar ogen. Als Karlijn niet naast haar had gestaan om haar vast te grijpen, was Roos zeker gevallen. Bezorgd keek Karlijn haar aan.

‘Niets aan de hand. Beetje laat van huis gegaan,’ wuifde Roos de bezorgdheid van haar vriendin nonchalant weg, waarna ze zich uit de greep van Karlijn losmaakte.

‘Heb jij wel iets gegeten?’ vroeg Karlijn ineens.

Vragend keek Roos Karlijn aan. Heel even, echt heel even wilde ze het zeggen. Eerlijk zeggen dat ze verging van de honger. Omdat ze al een tijdje niets gegeten had. Omdat ze zo ontzettend bang was nog dikker te worden.

Het lag allemaal op het puntje van Roos' tong, maar ze slikte haar woorden in. Karlijn zou het niet begrijpen.

'Hoe kom je daar nou bij? Controleer je me, of zo?' reageerde Roos in plaats daarvan fel. Het kwam er bozer uit dan ze bedoeld had.

Verbaasd staarde Karlijn Roos aan. 'Hè? Hoezo?'

'Ach niets, zomaar. Maar waarom vraag je dat eigenlijk?'

'Je ziet er beroerd uit. En je bent zo... dun aan het worden.'

'Hoe kom je daar nou weer bij?' Roos trilde. Ze vond het vervelend als iemand op deze zorgelijke manier over haar lichaam sprak.

'Ik zie je bijna nooit meer eten,' zei Karlijn lichtelijk van slag.

Waarom moest ze daar nu over beginnen? Het liefst wilde Roos naar binnen. Door de fietstocht voelde ze zich nog steeds draaierig. 'Bemoei je er niet mee. Ik eet heus wel. En als je het per se wilt weten: ja, ik heb vanmorgen een boterham gegeten. Kan ik nu dan gaan?'

Zonder een antwoord af te wachten stormde Roos het fietsenhok uit. Weg van Karlijn. Weg van die stomme vragen. Verward en boos stampte ze naar de eerste de beste toiletruimte en sloot zich op in de wc. Waar bemoeide Karlijn zich mee? Ze zou haar eens laten zien

dat ze gewoon at. Tussen de middag zou ze haar boterhammen voor Karlijns neus een voor een opeten. En misschien zou ze dan ook nog een broodje kroket kopen. Alsof ze niet genoeg at! Pfff, ze at meer dan genoeg. Soms zelfs nog te veel.

Karlijn zag zeker niet hoe dik ze was. Of... ze was gewoon jaloers. Jaloers dat zij ergens goed in was waar Karlijn niets van terechtbracht. Jaloers dat zij zo sterk was om niet te eten. Roos glimlachte. Die gedachte maakte haar vrolijk.

Trouwens, Karlijn zocht het maar uit. Ze hoefde zich helemaal niet te bewijzen. Zij was tenminste sterk genoeg om niet te eten.

Roos rommelde in haar tas en viste er een plastic zakje met boterhammen uit. Vier boterhammen met kaas, weliswaar zonder boter, staarden haar aan. Ze zou nog sterker worden. Nog minder gaan eten. Ze zou, net zoals ze in de herfstvakantie al had gedaan, door de week gewoon niet meer lunchen. Niemand die het zag, zeker haar ouders niet. Verder moest ze er gewoon voor zorgen dat ze in de pauzes Karlijn uit de weg ging.

Ze luisterde even aan de deur om er zeker van te zijn dat er echt niemand in de toiletruimte was, voordat ze doortrok en de wc uit kwam. Het zakje met boterhammen had ze nog altijd in haar hand. Snel keek ze om zich heen.

Ze moest het zakje kwijtraken voordat er iemand binnen zou komen. In de hoek stond een prullenbak met een deksel erop. Mooi.

Uit de handdoekenhouder trok ze een dikke stapel groene papieren handdoeken. Die kon ze gebruiken om boven op haar brood te gooien. Gewoon, voor de zekerheid. Als een dief in de nacht sloop ze naar de prullenbak. Haar hart ging tekeer. Toen... gooide ze in een snelle beweging de boterhammen erin. De doekjes smeed ze er meteen achteraan. Oef, net op tijd, want daar kwamen een paar eersteklassers giechelend binnen.

Met een rood hoofd liep Roos het toilet uit. Aan de ene kant had ze het gevoel alsof ze iets schandaligs had gedaan, maar tegelijkertijd voelde het goed. Als een soort opluchting zelfs. Die boterhammen was ze kwijt. Calorieën die ze in ieder geval níét binnenkreeg. Haar maag rommelde als een gek, maar dat gevoel gaf haar juist kracht. Ze glimlachte.

Bijna zwevend kwam ze in het lokaal aan, waar ze het eerste uur biologieles hadden van Den Burg, een ontzettend saaie man, die geen les kon geven, zich slecht kleedde en tot overmaat van ramp witte sokken in zijn leren sandalen droeg.

Roos ging op haar plaats halverwege de klas zitten. Karlijn was er nog niet, terwijl zij meestal als eerste in het

lokaal zat. Haar gelukkige gevoel van zo-even zakte, als een zonsondergang. Ze voelde zich nu ineens schuldig. Schuldig en rot. Misschien was ze iets te hard tegen Karlijn uitgevallen, terwijl die zich waarschijnlijk alleen maar zorgen om haar maakte. Maar dat was meteen het probleem, want dat hoefde ze echt niet te doen. Het ging juist hartstikke goed met haar. Ze had alles onder controle. Waar bleef Karlijn nou?

Ongeduldig trommelde Roos met haar vingers op de tafel. Moest ze haar nou gaan zoeken? Of hier blijven? Argh... waarom zat ze zo te twijfelen? Belachelijk! Natuurlijk moest ze gaan, het was toch haar beste vriendin? Wat was er nou zo moeilijk aan om een beslissing te nemen? Roos wilde net opstaan toen Karlijn binnenkwam en zonder iets te zeggen op haar vaste plaats naast Roos ging zitten. Roos zag dat ze gehuild had. Ze legde haar hand op Karlijns arm, maar die trok haar arm snel weg en pakte haar boeken uit haar tas.

'Sorry', fluisterde Roos zo zacht mogelijk, want Den Burg kwam al binnen en die duldde geen enkel geluidje tijdens zijn lessen. Karlijn staarde aandachtig naar de leraar, die iets op het bord schreef. Alsof het om een belangrijke boodschap ging, schreef Karlijn alles op. Roos voelde zich nog steeds schuldig. Maar ze kon er toch ook niets aan doen dat ze zich de laatste tijd zo rot voelde?

Het lesuur ging traag voorbij. De spanning tussen Roos en Karlijn was om te snijden. Het lag als een loodzware steen op Roos' maag. Zwijgend zaten de vriendinnen naast elkaar.

Zodra de bel ging, stopte Karlijn haar boeken in haar tas en wilde weglopen. Roos hield haar tegen. 'Sorry van net,' mompelde ze schuldbewust.

'Wat is er toch met jou aan de hand?'

'Ik, eh... ik... weet het niet,' stotterde Roos. Haar hoofd voelde zwaar, alsof het gevuld was met dikke watten. Ze was misselijk. Ze wist het niet meer. Ze wist niet meer hoe ze zich voelde, wist niet meer hoe ze zich moest gedragen. Het werd steeds ingewikkelder. Een huilbui naderde, maar ze hield zich in.

'Sorry, echt. Ik had niet zo fel moeten reageren.'

'Ach, laat maar. Het is al over.'

'Alles weer goed dan tussen ons?'

Karlijn knikte. 'Tuurlijk! Ik maak me alleen een beetje zorgen om je. Je ziet er de laatste tijd zo slecht uit. Alsof je de hele tijd ziek bent of zo. Zo wit. En... en... slecht.'

Roos haalde haar schouders op. 'Combinatie van ongesteld moeten worden, veel te veel huiswerk en slecht slapen.'

Karlijn keek Roos bedenkelijk aan. Roos had geen idee of ze haar geloofde.

‘Als je maar wel weet dat als er iets is, ik er altijd voor je ben,’ zei Karlijn na een tijdje.

‘Weet ik,’ zei Roos. Opgelucht haalde ze adem. Karlijn geloofde haar verklaring.

‘Laten we dan maar gauw naar geschiedenis gaan, voordat Braakmeijer ons er bij voorbaat al uit stuurt omdat we te laat zijn,’ zei Karlijn en ze pakte haar tas. Roos volgde haar.

Na de geschiedenisles volgde nog de wiskundeles, waarna het pauze was. Hoewel het koud was, gingen Karlijn, Roos, Jet en Eva toch naar buiten om een frisse neus te halen na al die oersaaie lessen, zoals Jet altijd zei. Noa was, zoals bijna iedere pauze, bij Constantijn te vinden.

In de verte zagen ze haar nog net samen met hem het schoolplein aflopen. Hij sloeg juist een arm om Noa heen. Waarschijnlijk gingen ze naar een afgelegen plekje om ongestoord met elkaar te kunnen zoenen. Klef stel, bah! Roos voelde zich ellendig, want heimelijk was ze nog steeds verliefd op Constantijn. Maar Jet en Eva vonden het prachtig en ze maakten de ene na de andere opmerking.

‘Echt een schattig stel,’ lachte Jet.

‘Ze passen goed bij elkaar,’ zei Eva.

Karlijn zei niet zoveel.

‘Wat vinden jullie er eigenlijk van? Jullie houden je wel erg op de vlakte,’ begon Jet ineens tegen Karlijn en Roos. ‘Is er soms iets wat wij niet weten?’

‘Nou, eigenlijk niet. Ik geniet gewoon van de liveromantiek die we hier op school hebben,’ zei Karlijn snel. Jet knikte instemmend en keek Roos aan, wachtend op haar verklaring.

‘Wat moet ik erover zeggen?’ vroeg Roos aan Jet. ‘Dat ze geweldig hand in hand kunnen lopen?’

‘Bijvoorbeeld, ja. Wat is dat toch met jou en Noa?’ Met haar armen over elkaar en met haar kin in de lucht ging Jet voor Roos staan. ‘Volgens mij mag je Noa al vanaf de eerste dag niet. Ben je soms jaloers op haar of zo?’

BAM! Die opmerking kwam keihard aan. Roos had niet gedacht dat Jet er ooit achter zou komen. Of zou Karlijn soms iets gezegd hebben?

‘Ik? Jaloers op Noa? Eh... dus echt niet, hè,’ zei Roos zo kalm en luchtig mogelijk, maar ze voelde zich allesbehalve kalm. Haar hart ging als een razende tekeer.

‘Ik heb je heus wel naar Constantijn zien kijken!’

‘En als dat al zo is, wat dan nog?’

‘Volgens mij ben je gewoon verliefd op hem en ben je daarom stikjaloers op Noa.’

‘Nou, dan heb je het mooi mis. Want a, ik ben helemaal niet verliefd op Constantijn en het ook nooit

geweest, en b, je denkt toch niet serieus dat ik jaloers ben op Noa? Heb je wel eens gezien wat voor truttige rokjes ze draagt? Moet ik daar jaloers op zijn?" Roos sprak snel. Haar stem trilde, iets wat altijd gebeurde als ze zenuwachtig was.

Jet bekeek Roos van top tot teen. 'Jij zou zo'n truttig rokje niet eens passen met die kont van je,' zei ze scherp en ze liep boos weg. Een paar meisjes die in de buurt stonden, gniffelden. Roos kon wel door de grond zakken. Ze was tot in haar ziel geraakt door deze opmerking.

'Ze bedoelde het niet zo, Roos,' zei Eva zachtjes.

'Volgens mij heeft Jet gewoon een pestbui. Je weet toch hoe ze soms is,' vulde Karlijn snel aan.

Roos zei niets. Wezenloos staarde ze voor zich uit. Haar hoofd zat vol wolken. Ze bibberde. Haar handen voelden koud aan. Abrupt veegde ze met haar mouw een paar tranen weg. Ze had geen zin in een jankpartij midden op het schoolplein.

'Ik heb ontzettend veel trek in een tosti. Jullie ook?' probeerde Karlijn het gesprek duidelijk op een ander onderwerp te brengen.

'Over tosti's gesproken, vrijdag bij jou?' vroeg Eva. Roos keek haar vriendin verward aan.

'Filmavond?' herinnerde Eva Roos zich aan hun maandelijks filmavond.

‘Maar Jet komt er niet in,’ zei Roos. Zonder het antwoord af te wachten liep ze naar de eerste de beste wc. De rillingen hielden op. Haar hart klopte weer op de normale snelheid. Maar ze voelde zich allesbehalve gelukkig. Roos smachtte naar huis, naar haar eigen kamer. Om haar gedachten weer op een rijtje te krijgen. Helaas had ze nog twee uur te gaan, met Jet schuin achter zich. Daar had ze echt geen zin in. Jet kennende zou ze wel een of andere opmerking maken waar de hele klas om zou moeten lachen. Nee, liever niet. Zonder er verder over na te denken pakte Roos haar rugzak en liep naar het fietsenhok.

‘Waar ga jij heen?’ wilde Karlijn weten, die haar achterna was gerend.

‘Naar huis. Wil jij me ziek melden?’ antwoordde Roos. Ze keek Karlijn niet aan.

‘Moet ik met je meegaan?’

Roos schudde haar hoofd en stapte op haar fiets.

‘Ik bel je vanavond,’ riep Karlijn nog, maar Roos had geen zin om te antwoorden en fietste snel het schoolplein af. De eerste bel voor het volgende uur was zojuist gegaan.

Roos fietste zo hard ze kon. De zware rugzak vol schoolboeken bonkte telkens tegen haar rug, maar het kon haar niets schelen. Ze moest deze rottag uit haar hoofd fietsen. De opmerking van Jet, het kleffe gedoe van

Noa en Constantijn, de truttige, maar o zo kleine rokjes van Noa. Alles suisde als een orkaan door haar hoofd, zonder tot rust te komen. Pas nadat ze een kwartier achtereen keihard had getrapt en het zweet in straatjes langs haar rug naar beneden gutste, stopte ze met trappen en liet ze haar fiets van een bruggetje uitrollen. Een voor een verdwenen de wolken. Langzaam keerde de rust terug in haar hoofd.

Eenmaal thuis kwakte Roos haar fiets tegen de muur van de schuur. Hoewel ze tijdens de fietstocht haar gedachten op een rijtje had gezet en de chaos, de wolken en de paniek waren weggeblazen, was ze nog steeds in de war. Ze voelde zich echt niet goed.

Eerst vanmorgen de ruzie met Karlijn en dan nu met Jet. Vreselijk vond ze dat. Het liefst wilde ze ver wegkruipen in een donker hoekje, waar niemand haar kon vinden. Waar het veilig was, waar geen ruzies bestonden. Waar ze niet mee hoefde te doen aan al die narigheid. Als haar ouders wel eens bonje hadden, ging ze altijd meteen naar haar kamer, zette ze een koptelefoon op en luisterde soms wel een uur achter elkaar naar muziek, om maar niets van de ruzie te horen. Maar nu zat ze er middenin. Hoe graag ze het ook zou willen, ze kon zich helemaal niet afsluiten voor de ruzie. Weglopen of verstoppertje kon deze keer niet. Morgen zou ze Jet weer zien. Op school, in de klas, in de wc's. Ze kon haar toch moeilijk negeren.

Verdrietig en nog altijd bezweet liep Roos naar de slaapkamer van haar ouders. Ze moest van zichzelf in de

spiegel kijken, al was het maar voor even. Ze moest kijken of ze nog dikker was geworden, kijken hoe dik ze was. Snel kleepte ze zich uit. Haar kleren gooide ze als oude votten op de grond.

Vol afschuw staarde ze naar het naakte witte lichaam van het meisje in de spiegel. Het leek wel het lichaam van een vreemde, die de plaats van Roos had ingenomen. Ze bekeek het in de spiegel van top tot teen en ze sloeg daarbij geen stukje over. Het meisje in de spiegel leek dikker dan gistermiddag toen ze ook hier voor de spiegel had gestaan. Roos keek nog eens goed. Nee, het meisje leek niet dikker, ze was dikker. Geen twijfel mogelijk.

Langzaam maakte Roos zich los van het beeld in de spiegel. Ze keek omlaag naar zichzelf. Als in een roes pakte ze een stuk van haar buik tussen duim en wijsvinger. VET! Dat is puur vet, schreeuwde het in haar hoofd. Ze betaste haar lichaam verder en pakte een huidplooi bij haar dijbeen. Nog VETTER! Nog DIKKER!

Roos ademde onregelmatig. Ze hijgde haast. Natuurlijk zou zij nooit van die truttige Noa-rokjes passen. Daar was ze veel te dik voor. Jet had gelijk. Natuurlijk had Jet gelijk. Logisch dat ze haar dik noemde, logisch dat ze haar haatte en dat ze geen vriendinnen meer met haar wilde zijn! Logisch dat Jet ruzie met haar maakte. Logisch dat niemand haar leuk vond. De gedachten volgden

elkaar in razend tempo op, terwijl Roos gebiologeerd naar zichzelf in de spiegel bleef staren. Van top tot teen, van voor, achter en opzij. Ze werd dikker en dikker. Ze moest bewegen. Nog meer bewegen dan ze vandaag al had gedaan. En de chaos moest weg. Uit haar hoofd worden verbannen. De enige manier om dat te doen, was door nog minder te eten.

Paniekerig kleepte ze zich weer aan en rende de trap op naar de zolder. Daar stond de hometrainer van haar moeder. Die had ze ooit van Sinterklaas gekregen. Ze had hem een paar keer gebruikt bij wijze van goed voornemen en daarna had ze hem op zolder gestald naast de andere cadeaus die in de loop der jaren op zolder waren verzameld. Dat ze daar nooit eerder aan had gedacht!

Voorzichtig ging Roos op de hometrainer zitten. Ze zette haar voeten op de pedalen, stelde de computer in en begon te trappen. Eerst traag, maar al snel steeds harder en harder. Ze trapte alle gedachten van zich af: de ruzie met Karlijn, de ruzie met Jet en het vet dat haar grijnzend vanuit de spiegel had aangestaard. Het moest weg! Weg! Anders zou ze nooit perfect worden. Roos trapte en trapte. Anders zou ze nooit meer vriendinnen hebben, of een vriendje. Ze trapte en huilde. Haar maag knorde. Een goed teken! Dan wist ze dat ze het allemaal onder controle had.

Ze trapte. Want verder was ze nergens goed in. Ze trapte. Als ze dit vol zou houden, zou ze perfect worden. Na een uur flink trappen hield ze ermee op. Het was genoeg.

Bezweet, duizelig en met een rood hoofd stapte ze van de hometrainer af. Ze voelde zich rillerig, maar dat was alleen maar goed. Ze had honger, maar ze negeerde dat gevoel. Ze mocht en kon er niet aan toegeven. Ze had zichzelf volledig onder controle. Tevreden liep Roos de trap af naar de badkamer om te douchen.

Ze sloot de deur achter zich en kleepte zich uit. Onder het fonteintje stond de weegschaal. Als door een magneet werd ze ernaartoe getrokken. Zou ze? Ja, ze zou! Ze moest! Voorzichtig ging Roos op de weegschaal staan. Snel ademde ze in en uit. Ze durfde bijna niet omlaag te kijken. Ze durfde niet naar die schreeuwende rode cijfers daar beneden te kijken.

De aantrekkingskracht was te groot. Ze keek toch... en zag dat ze achtenveertig kilo woog. Wauw! Cool! Ze had het gered. Ze had haar streefgewicht gehaald. Ze was sterk. Dit kon ze. Met gemak. Ze was niet bezwijken voor al het eten waar vet in zat en dat haast uit elkaar spatte van de hoeveelheid calorieën. Roos voelde zich sterker worden, zekerder van zichzelf. Ze kon de wereld aan. Dit was wat ze kon, als de beste: ze had haar lichaam onder controle.

Roos staarde naar de digitale cijfers. Toen begon de

twijfel, de strijd in haar hoofd. Ze woog nu wel achtenveertig kilo, maar echt dun was ze nog lang niet. Ze keek naar beneden naar haar blote lichaam. Ze had nog steeds een laag vet. Een centimeterdikke laag VET, galmde het door haar hoofd. Haar blijde gevoel over de achtenveertig kilo was op slag verdwenen. Als ze iets zou eten, zouden alle kilo's er zó weer aan zitten.

Met beide handen gleed ze van boven naar beneden over haar lichaam, van haar borsten over haar buik naar haar heupen. Daar bleven haar handen even steken. Ze voelde haar heupbotten, maar nog niet goed genoeg. Er zat nog steeds een laag vet overheen. WEG moet dat! NU! Dat kon alleen als ze nog meer af zou vallen. Nog minder zou eten. Vijfenveertig kilo! Dat was een mooier getal dan achtenveertig. Een rond getal. Als ze dat zou wegen, zou ze dun zijn. Dan zou ze haar heupbotten echt goed voelen. Dan was ze perfect! Als ze vijfenveertig kilo woog, zou ze weer gewoon alles kunnen eten. Dat zou ze dan ook doen, want ze had honger. De hele dag door.

Met die gedachten ging Roos onder de warme douche staan. Alle stress, ellende en het vervelende gevoel van die dag spoelde ze van zich af, regelrecht het doucheputje in. Daarna voelde ze zich iets beter.

Aangekleed en met een handdoek om haar natte haren gewikkeld liep Roos naar haar kamertje en plofte

neer op haar bed. Ze was uitgeput. Een tijdlang staarde ze naar het plafond. Af en toe soesde ze even weg, maar dan klonk er wel weer ergens een geluid en schrok ze wakker. Zuchtend stond ze uiteindelijk op en liep naar haar bureau. Ze schoof haar bureaustoel naar achteren. Ze ging haar huiswerk maar maken.

Pas een paar uur later keek ze op uit haar boeken. Buiten was het al donker geworden. Ze had zo geconcentreerd zitten werken dat ze het nu pas in de gaten had. Ze knipte het licht aan. Het was pas halfvijf en ze had al haar huiswerk voor de dag erna af. Heerlijk!

Ze pakte haar mp3-speler, deed de oordopjes in haar oren en ging onderuitgezakt op haar bed liggen luisteren naar Björk. Pas toen Arne haar kamer kwam binnenstormen om te zeggen dat hij haar al tien keer had geroepen omdat Karlijn aan de telefoon hing, zette Roos de muziek uit. O ja, die zou nog bellen, herinnerde ze zich. Karlijn ging haar vast en zeker vragen hoe het met haar ging. Nou, goed! En dat zou ze zeggen ook.

Waarom belde ze trouwens niet gewoon via haar mobieltje? Zij had als enige van haar vriendinnen een abonnement dat haar ouders betaalden. Maar toen bedacht ze dat Karlijn dat waarschijnlijk ook wel had gedaan, maar dat ze het niet gehoord had, net zomin als het geroep van haar broer. Snel keek ze op het scherm

van haar mobiel: drie oproepen gemist.

Zuchtend liep ze de trap af. Voordat Karlijn ook maar ergens over kon beginnen, vroeg Roos haar of ze Allard nog had gezien. Bingo! Het hele telefoongesprek ging alleen nog over Allard.

Toen Roos had opgehangen, slenterde ze de keuken binnen.

‘Ha Roos, hoe was je dag vandaag?’ vroeg haar vader. Zoals gewoonlijk stond hij te koken. Haar moeder werkte op dit tijdstip nog steeds in de winkel, maar die zou zo ook wel thuiskomen.

‘Eh... ik voelde me niet zo lekker en ben iets eerder naar huis gekomen,’ antwoordde Roos naar waarheid, omdat ze morgen toch echt een briefje van haar ouders nodig had.

‘Beetje griepig?’ wilde haar vader weten, die de koekenpan met gebakken aardappelen op tafel zette. Roos’ ogen werden groot. GEBAKKEN aardappelen. Wist hij wel hoeveel calorieën daarin zaten? Alsof ze dat ging eten!

‘Ik, eh... voel me nog steeds niet zo lekker,’ mompelde ze zachtjes.

Haar vader legde zijn hand op haar voorhoofd. ‘Je voelt een beetje klam, maar volgens mij heb je geen koorts. Dus je kunt gewoon mee-eten!’

‘Maar..’

‘Niets te maren. Je eet gewoon met ons mee. Dan voel je je vanzelf beter,’ zei haar vader streng.

‘Maar ik voel me echt niet lekker,’ piepte Roos zachtjes. Van het idee alleen al om die gebakken aardappelen op te eten werd ze misselijk.

‘Des te meer een reden om goed te eten. Je ziet er de laatste tijd niet uit. Ik vind je veel te dun,’ zei haar vader. Roos voelde dat ze duizelig werd. Snel ging ze zitten.

‘Ik dun?’

Vragend keek haar vader haar aan.

‘Vind jij jezelf niet te dun?’

Roos wist dat ze nu op haar hoede moest zijn. Eén verkeerde opmerking en hij zou bij iedere maaltijd naast haar komen zitten om het eten in haar mond te kijken.

‘Eh... misschien een klein beetje.’

‘Een reden te meer om goed te eten,’ antwoordde haar vader.

‘Maar ik eet hartstikke veel. Ik kom gewoon niet zo snel aan. Ik denk dat het komt doordat ik in de groei ben!’ Roos hoopte dat haar vader haar geloofde.

‘Zou kunnen, zou kunnen,’ mompelde hij zachtjes. ‘Zou je anders niet eens naar een dokter gaan? Misschien werkt je schildklier wel veel te snel!’

Roos haalde opgelucht adem. Hij geloofde haar.

‘Welnee, pap. Met mij is niets aan de hand. Zal ik de tafel dekken?’

Ze wachtte niet tot haar vader antwoord had gegeven. Als een voorbeeldige dochter dekte ze de tafel, ruimde de keuken een beetje op en hielp haar vader met koken. Alles om hem maar niet aan haar dunne lichaam te laten denken. Om onzichtbaar te zijn, zodat hij haar niet meer als probleem zou zien.

Piep piep, piep piep, klonk even later haar mobieltje. Het geluid kwam ergens uit haar tas vandaan. Het was een sms’je van Jet. Meteen schoot er een kriebel door haar buik.

SORRY VAN VANMIDDAG. HAD PESTBUI. VERGEVEN? stond er.

Roos glimlachte. Oef, gelukkig! Geen ruzie meer.
VOORUIT JE BENT VERGEVEN.
BEN JE ER MORGEN WEER?
YEP! OP DE FIETS:)
GELUKKIG! TOT MORGEN.

Met een blij gevoel legde Roos haar mobiel naast zich op de tafel en begroette haar moeder, die net op dat moment met Floortje binnenkwam. Ze konden aan tafel.

Om zo min mogelijk voor vette verrassingen tijdens het avondeten te komen staan, ging Roos zich daar meer en meer mee bemoeien. Dat betekende een einde aan GEBAKKEN voedsel of aan vlees dat droop van de vette jus. Nee, zij kookte gezond. Met vooral veel groente en salades.

Soms probeerde ze onder het avondeten uit te komen door te zeggen dat ze tijdens het koken al zoveel had gegeten en geproefd. Maar vaak moest ze, vooral van haar vader, gewoon mee-eten. Soms, als haar ouders niet keken of met Floortje bezig waren, verstopte ze het vetste voedsel in haar mouw, om het na het eten zo onopvallend mogelijk weg te gooien. Bijna iedere avond hielp Roos mee de tafel afruimen. Alleen op die manier kon ze het eten van haar mouw in de prullenbak lozen zonder argwaan bij haar ouders te wekken. Haar ouders vonden het ontzettend lief van Roos dat ze meehielp. Roos vond het alleen maar fijn dat haar ouders tevreden over haar waren. Het gaf haar een goed gevoel. Dan voelde ze zich iets minder schuldig als ze weer eens eten weggooide.

Desondanks werd het iedere avond steeds lastiger om

onder het eten uit te komen zonder dat ze ruzie met haar ouders kreeg. Dralend zat Roos aan tafel achter een vol opgeschept bord. Ze speelde wat met het eten, verschoof de aardappelen van links naar rechts en weer terug, en at minuscule hapjes. Ze zag heus wel de bezorgde blik in de ogen van haar ouders, maar probeerde die te negeren.

Ergens wist ze wel dat wat ze deed niet goed was, maar ze wilde er niet mee stoppen. Ze wilde het niet en ze kon het niet. Niet eten werkte verslavend. Met een lege knorrende maag voelde Roos zich het best. Een lege maag betekende een leeg hoofd. En een leeg hoofd betekende geen problemen.

Zodra ze iets gegeten had dat op haar steeds langer wordende lijst met 'slecht' eten stond, voelde Roos zich zwak en ging ze hardlopen, klom ze op de hometrainer of fietste ze een paar kilometer extra als ze 's middags uit school kwam. Alles om dat voedsel uit haar lichaam te krijgen, om zichzelf en haar hoofd onder controle te houden.

De dagen kwamen en de dagen gingen voorbij. Op een avond ging Roos na het eten achter haar bureau zitten. Gedachteloos pakte ze haar 'bijbel' uit haar la en bladerde erdoorheen. In de afgelopen weken had ze er al behoorlijk veel in geschreven. De hoeveelheid calorieën van ieder product kende ze al uit haar hoofd.

Roos zuchtte. Hoe lang was ze nu al bezig om af te vallen? Drie maanden? En dan nog maar zo weinig afgevallen: in totaal pas zevenhalf kilo. Het was alweer drie weken geleden dat ze had besloten om nog drie kilo af te vallen; dan woog ze precies vijfenveertig kilo. Ze had flink haar best gedaan, maar ze was sinds die tijd pas anderhalve kilo kwijtgeraakt. Dat moest toch sneller kunnen?

Dat het zo langzaam ging, kwam vast en zeker doordat ze haast iedere avond mee moest eten. Was daar geen oplossing voor? Zouden andere meisjes dezelfde problemen hebben? Zouden zij ook verplicht moeten eten van hun ouders? Ze wilde weten of er andere meisjes waren die hetzelfde meemaakten als zij. Die, net als zij, niet meer dik wilden zijn.

Misschien kon ze iets op internet vinden. Meteen zette ze haar computer aan, wachtte enkele tellen, klikte op de internetverbinding, wachtte weer en zocht toen op Google naar verhalen van andere meisjes. Het was even zoeken, maar uiteindelijk vond Roos wat ze zocht: sites van meisjes in dezelfde situatie als zij. Met een grote glimlach rond haar lippen en een snel kloppend hart, alsof ze oog in oog stond met iemand op wie ze verliefd was, schoten haar ogen over het scherm.

Maar wat ze las, maakte Roos in de war. De meisjes

noem-

den zichzelf pro-ana. Ze las dat de meisjes anorexia nervosa hadden. Roos snapte het niet. Anorexia nervosa was toch een ziekte? Tenminste, dat had ze ooit eens ergens gelezen. Maar deze meisjes deden alsof het een levensstijl was. Roos twijfelde. Zij had toch zeker geen anorexia? Wat een onzin!

Ze hadden foto's van zichzelf en van dunne modellen op hun site gezet. Verward, jaloers en met afschuw bekeek Roos de foto's van de graatmagere meisjes. Sommige meiden zagen er echt eng uit. Overal staken botten uit. En dan die ruggengraat die als een extra bot over hun ruggen leek te lopen. Zo was zij echt niet. En zo zou ze ook niet worden.

Verbaasd keek ze verder. Ze wist helemaal niet dat je zo dun kon worden. Aan de ene kant gruwde ze ervan en zei haar gezonde verstand dat zo dun niet goed voor een mens kon zijn. Maar aan de andere kant – en die kant won steeds meer terrein: hoe langer ze naar de site keek, hoe mee ze gefascineerd werd door de verhalen van meisjes die het blijkbaar voor elkaar hadden gekregen om zo dun te worden. Het was dus mogelijk. Al haar twijfels verdwenen als sneeuw voor de zon. Ze verwierp elke gedachte dat zij anorexia zou hebben. Echt niet!

De sites voelden aan als een warme deken. Als iets

waar ze heel lang naar had gezocht en nu had gevonden. Eindelijk waren er meisjes die hetzelfde wilden als zij.

Roos las alsof haar leven ervan afhing. Waarom lukte het anderen wel om zo dun te worden? Om af te vallen? Want wat Roos nu wel doorhad, was dat zij er nog lang niet was. Oké, ze had besloten om nog drie kilo af te vallen, totdat ze vijfenveertig kilo zou wegen. Maar dat was nog veel vergeleken met sommige meisjes, die slechts veertig kilo wogen en net zo lang waren als Roos.

Ze las al hun verhalen. Al hun ervaringen en al hun tips om nog dunner te worden. Sommige tips waren echt goed! Ze zou er zelf nooit op gekomen zijn. Veel groene thee drinken, bijvoorbeeld. Broccoli eten en soep om de honger te stillen. Veel bleekselderij eten, omdat je daar enorm van afvalt. Bananen en rijst laten staan, want daar raak je van verstopt. Ook las ze dat er meisjes waren die hun eten uitspuugden. Roos vond het een luguber idee. Smerig en vies. Vooral omdat ze helemaal niet van overgeven hield. Dat deden toch alleen maar meisjes die ziek waren?

Maar hoe langer ze erover nadacht, hoe beter ze het idee vond. Op deze manier ving je twee vliegen in één klap: ze kon gewoon eten zonder aan te komen. En iedereen, vooral haar ouders, zou zien dat ze gewoon at. Ze zouden zich geen zorgen meer om haar maken. Toch

besloot ze alleen over te geven als het echt niet anders kon. Alleen als ze werd gedwongen te eten. Want niet eten was nog altijd beter dan overgeven. Je wist natuurlijk nooit of er eten achter zou blijven, wat direct naar haar dijen, buik en billen zou gaan. Niet eten gaf veel meer zekerheid over het aantal calorieën dat ze binnen zou krijgen.

Zorgvuldig schreef Roos de beste tips op in haar bijbel. Onder het woord 'overgeven' zette ze een dikke streep. Daarachter zette ze: 'Alleen in uiterste noodgevallen!'

Tevreden keek ze naar haar groeiende lijstje met tips. Op de een of andere manier voelde Roos zich door alle tips gesterkt in haar voornemen nog meer af te vallen. Ze wilde zijn zoals al die meiden op de sites: dun, sexy en mooi.

'Ik wil ook dun zijn,' mompelde ze in zichzelf. 'Sterk en zelfverzekerd!'

Een warme gloed kronkelde door haar lichaam.

Op een van de sites ontdekte ze dat ze met een zekere Ana kon chatten. Zij leek de leidster van de meiden die dunner wilde worden.

Roos twijfelde. Zou ze ook gaan chatten? Haar vragen stel-

len? Misschien kon zij Roos vertellen wat de beste

manier was om af te vallen. Roos' twijfels waren weg. Ze ging chatten. Met Ana. En misschien waren er nog wel andere meisjes die meededen.

Zonder er verder bij na te denken logde ze in met een verzonden gebruikersnaam en wachtwoord. Binnen enkele tel-

len was ze aangemeld en zat ze in een chatroom. Ze zag dat naast Ana ook Spriet, Anoniempje23 en Afvaller3 waren ingelogd en meededen met de chatsessie. Voor zichzelf bedacht ze de naam Sparretje. Een spar, wist ze, was een dunne, ranke boom.

HOI IK BEN SPARRETJE. WIE ZIJN JULLIE? schreef Roos.

DAG SPARRETJE, IK BEN ANA. GOED DAT JE ER BENT. WIL JIJ OOK AFVALLEN?

Roos dacht heel even na voordat ze antwoord gaf. JA, IK WIL DOLGRAAG AFVALLEN.

GOED, HEEL GOED! schreef Ana weer.

WELKOM BIJ DE CLUB, schreef Spriet1.

Toen Roos dat las kreeg ze een warm gevoel. DANK JE WEL!

IK HEET SPRIET. NOU JA, ZO NOEM IK MEZELF, HOEWEL IK HELEMAAL GEEN SPRIET BEN, HOOR. IK BEN NOG HARTSTIKKE DIK!

HOEVEEL WEEG JE DAN? vroeg Afvaller3.

IK WEEG NU 44 KILO! schreef Spriet.

Roos slikte. Wat? Vierenveertig kilo maar? En dan vond ze zichzelf nog te dik? Ze zou maar niet zeggen dat vijfenveertig kilo haar streefgewicht was.

HOE LANG BEN JE DAN? schreef Anoniempje23. IK BEN 1,73 EN WEEG 50 KILO. IK WIL MINDER WEGEN, MAAR IK WEET NIET HOE IK DAT MOET DOEN. KUNNEN JULLIE ME HELPEN?

IK BEN 1,70! antwoordde Spriet. ZEG SPARRETJE, HOEVEEL WEEG JIJ EIGENLIJK?

Roos wilde schrijven hoeveel ze woog, toen er een antwoord van Ana in beeld verscheen. Eigenlijk was dat wel een opluchting. Ze wilde namelijk niet dat de anderen wisten dat ze meer woog dan zij. Veel meer! Ineens schaamde ze zich er vreselijk voor.

JULLIE WILLEN WETEN HOE JE DUN WORDT? vroeg Ana.

YEP, schreef Spriet.

JAAAA! antwoordden Anoniempje23 en Afvaller3.

GRAAG, schreef Sparretje.

GOED DAN! BEDENK ALTIJD DAT ETEN JE DIK, VIES, VET EN AFSCHUWELIJK MAAKT! begon Ana.

HELEMAAL MEE EENS! schreef Anoniempje23.

Roos las de zin nog eens. Ze begreep niet hoe dit je dun zou moeten maken. MAAR DAAR WORD JE TOCH NIET DUN VAN? vroeg ze daarom.

KLOPT, SPARRETJE! MAAR HET IS DE EERSTE STAP NAAR HET PERFECTE LICHAAM! HERHAAL DEZE ZIN NET ZO VAAK TOTDAT JE HEM KUNT DROMEN! TOT HET IN JE SYSTEEM ZIT.

EN DAN? wilde Anoniempje23 weten.

LUISTER DAMES, STOP MET ETEN! DE EERSTE PAAR DAGEN ZULLEN JULLIE EEN ZEURENDE VERVELENDE MAAG EN PIJN VOELEN. DAT IS NIET ERG! DENK ERAAN DAT JE ER WAT VOOR OVER MOET HEBBEN OM DUN TE WORDEN. JULLIE ZIJN ONTZETTEND VET. HET WORDT NU ECHT TIJD OM AF TE VALLEN. JE MOET DE PIJN

DOORSTAAN OM AF TE VALLEN.

JA, MAAR JE KUNT TOCH NIET ZONDER ETEN? schreef Sparretje. Roos wilde best afvallen, maar om nou helemaal niets meer te eten...

ALS JULLIE TOCH GAAN ETEN, DAN ZAL IK ERVOOR ZORGEN DAT JULLIE NOG MEER VAN JEZELF GAAN WALGEN DAN JE NU AL DOET. EN IK ZAL JULLIE UITLACHEN.

Roos schrok van het antwoord van Ana. Ergens wist ze dat dit heel fout was, maar dat gevoel schudde ze snel van zich af. Het was de enige manier om af te vallen. Sommige van die meisjes wogen al ver beneden de vijfenveertig kilo. Als Roos dat ook wilde bereiken, moest ze niet zo bekrompen over de teksten van Ana denken. Gewoon doen! Op een of andere manier voelde ze zich ook enorm gestrekt door de tekst. En het belangrijkste: ze voelde zich niet meer zo alleen.

Ana vervolgde: DUN ZIJN IS BELANGRIJKER DAN WERK, JE STUDIE, JE VRIENDEN, JE FAMILIE EN JE GEZONDHEID. ALS JE NIET DUN BENT, BEN JE NIET AANTREKKELIJK. DAN ZUL JE NIET SLAGEN IN HET LEVEN. JE ZULT FALEN. ANDEREN ZULLEN HET NIET BEGRIJPEN. ZE ZULLEN WILLEN DAT JULLIE GAAN ETEN. DENK ER DAN AAN DAT ZIJ GEWOON JALOERS ZIJN!

De laatste week voor de kerstvakantie hadden ze een toetsweek. Iedereen mopperde flink. Niemand had er zin in, zo vlak voor de vakantie. Ze vonden het een grof schandaal. Een paar klasgenoten van Roos begonnen een handtekeningenactie, maar het mocht niet baten: uiteraard ging de proefwerkweek door.

Roos vond het prima. Zo kon ze zich nog meer op haar huiswerk storten dan ze al deed. Na school trok ze zich op haar kamer terug om te leren. Ze had gemerkt dat als ze zich maar op haar schoolwerk concentreerde, ze niet aan eten of aan haar lege maag behoefde te denken, waardoor het rustig werd in haar hoofd.

Op school ging ze bijna nooit meer met Karlijn, Jet en Eva mee. In iedere pauze en elk tussenuur liep ze naar het studielokaal, waar ze vaak in haar eentje met een studieboek zat. Haar plekje was bij de verwarming, want Roos had het de hele dag koud.

Haar vriendinnen probeerden haar vaak over te halen om mee te gaan, maar Roos zei overal nee tegen. Eva, Jet en Karlijn zeiden er niets van, maar Roos merkte wel dat ze het niet leuk vonden.

Thuis zorgde ze ervoor dat ze, naast de dagelijkse fietstoch-

ten van en naar school en het hardlopen, nog meer beweging kreeg. Dan liep ze met haar lesboek in haar handen rondjes door haar kamer. Ze liep de trap twintig keer op en af, voordat iedereen thuiskwam. En ze was vaak op zolder te vinden, waar ze haar lesboek aan de hometrainer vastmaakte en al fietsend de opgegeven stof leerde. Zo viel ze af terwijl ze aan het leren was. Twee vliegen in één klap.

Naast studeren keek Roos iedere dag wel even op een van de sites om te lezen hoe het met de andere pro-ana's ging. Ze voelde zich helemaal thuis bij deze meisjes. Af en toe chatte Roos met hen. De virtuele meiden en Ana waren goede vriendinnen geworden. Roos vond het heerlijk om hun tips en ervaringen te lezen. Ze merkte dat de meiden op de sites haar echt steunden. Haar 'echte' vriendinnen zouden Roos toch niet snappen, en bovendien zaten ze er vast niet op te wachten als zij de hele dag alleen maar over eten en afvallen zou praten. Iets wat ze naar hartenlust in de chats met deze meiden wél kon doen. Praten over hoeveel je was afgevallen en hoeveel je was aangekomen, tips uitwisselen om ervoor te zorgen dat niemand in je omgeving er iets van merkt.

Hoewel ze gelezen had dat andere meisjes hun eten

regelmatig uitspuugden, had Roos dat nog niet gedaan. Tot nu toe was het haar gelukt om het avondeten zo veel mogelijk met smoesjes te omzeilen. De ene keer ging ze zogenaamd bij Eva eten, de volgende dag bij Jet en dan weer bij Karlijn. In werkelijkheid ging ze hardlopen, een eind fietsen of gewoon rondjes lopen door de buurt. Soms voelde ze zich vlak voor het eten ineens niet zo lekker en ging ze op de bank liggen. Maar vanavond zou een probleem worden. Roos had nog niets bedacht om onder het eten uit te komen, waardoor ze wel aan tafel moest verschijnen.

Haar vader kwam als laatste aan tafel zitten. Roos zat in de pan met aardappelen te roeren. Zoals wel vaker de laatste tijd draaide ze keer op keer met de grote lepel rondjes en probeerde ze razendsnel in te schatten welke van de aardappelen de kleinste was.

‘Zeg Roos, we hebben niet de hele avond de tijd. Pak gewoon een paar aardappelen en schep ze op je bord. Wat zit je de laatste tijd toch te klieren,’ mopperde haar moeder toen ze even later nog steeds in de pan aan het roeren was.

Ondanks alles wat ze op de sites gelezen had, voelde Roos een paniekaanval opkomen. Ze moest en zou de kleinste aardappeltjes ertussenuit vissen. Anders kreeg zij de grootste en dan werd ze weer dik. Een voor een legde

ze drie piepkleine aardappelen op haar bord. Nu maar hopen dat niemand anders aan tafel een nog kleiner aardappeltje vond. Dat zou haar hele avond verpesten. Met argusogen keek Roos op de borden van haar ouders en Floortje. Gelukkig waren hun aardappelen stuk voor stuk groter dan de hare. Toch kon Roos zich nog niet helemaal ontspannen. Zo meteen zou ze een vet saucijsje uit de pan moeten vissen. Een vies, vet saucijsje. Alleen al van de geur werd ze misselijk.

Ze had al een paar keer in de pan naar de worstjes gekeken. Het worstje dat het dichtst bij haar moeder lag, was volgens haar het kleinst. Dat zou ze nemen. Het was het minst erge van de saucijsjes. Maar haar vader was haar voor. Hij prikte als eerste een worstje uit de pan. Háár saucijzenworstje.

Roos begon over haar hele lichaam te trillen. Haar handen werden klam. Haar lichaam ging van warm naar koud en weer terug naar warm. Wat moest ze doen? Nu had haar vader het kleinste stukje, het stuk dat zij zorgvuldig had bekeken en gemeten. Zenuwachtig staarde ze in de pan die haar moeder voor haar neus omhooghield, zodat ze er makkelijker bij zou kunnen. Roos wist niet meer welk stuk vlees ze moest pakken.

‘Kom Roos, pak een worst uit de pan. Ik krijg een lamme arm,’ klaagde haar moeder. In haar paniek pakte

Roos een willekeurig worstje. Vol afkeer keek ze naar het stuk vlees dat aan haar vork hing. De jus droop er aan alle kanten af. Naast de drie piepkleine aardappeltjes leek de saucijs reusachtig groot. Dit zou ze nooit op kunnen. Haar maag kromp bij de gedachte aan het eten van de worst ineen. Ze werd misselijk, draaierig.

Een kwartier lang zat ze in haar eten te prikken.

‘Roos, eet nou gewoon je bord leeg. Wat is dat toch voor onzin met jou?’ mopperde haar moeder weer.

‘Niets, hoezo?’ vroeg Roos zenuwachtig, en ze prikte wat in haar vlees.

‘Nou dan, eet je bord gewoon eens leeg. Je ziet er belabberd uit!’

‘Bemoei je er gewoon niet mee. Ik eet wat ik zelf wil,’ gilde Roos haast. Haar voornemen om kalm te blijven was plotseling verdwenen. Ze had zichzelf niet meer in de hand.

Floortje keek haar geschrokken aan. Haar ouders keken ook met grote ogen, maar hielden hun mond. De hele maaltijd lang was de spanning om te snijden. Niemand zei meer iets. Zelfs Floortje at zonder er gezellig tussendoor te kakelen.

Af en toe hoorde Roos haar ouders diep zuchten. Ze haatte ze! Waarom deden ze nou zo moeilijk over een stuk vlees? Jeetje, mocht ze tegenwoordig ook al niet meer

haar eigen eten uitzoeken? Toch voelde ze zich ook wel schuldig. Het was haar schuld dat de sfeer gespannen was.

‘Ik ben klaar,’ zei Roos halverwege de maaltijd en ze schoof haar bord van zich af. Ze had de helft nog niet gegeten.

‘Jij eet alles op,’ zuchtte haar vader. Hij keek bedroefd van het bord naar Roos.

‘Maar ik heb geen honger meer. Echt niet,’ probeerde die. Ze raakte in paniek, want als zij dit bord helemaal leeg moest eten, dan zou dat betekenen dat ze meer calorieën naar binnen kreeg dan ze wilde. En dat ze zich niet aan haar belofte aan Ana kon houden om bijna niets meer te eten.

Ze wilde dit bord echt niet leegeten, maar ze zag ook wel dat haar ouders, en dan vooral haar vader, het meenden. Ze zou niet eerder van tafel mogen, al zou ze de hele avond achter het bord moeten blijven zitten. Met haar vader er waarschijnlijk naast. Waarom deed hij zo belachelijk?

‘Je eet alles op. Einde discussie,’ zei haar vader streng. Wanhopig keek Roos naar haar moeder, maar die deed net alsof ze er niet bij hoorde. Ze sneed het vlees voor Floortje klein. Er zat niets anders op dan haar bord leeg te eten. Haar hele lichaam protesteerde. Kriebels schoten vanuit haar buik naar haar keel, die samengeknepen werd. Wat

moest ze doen? Wat moest ze doen? De vraag dreunde door haar hoofd, als keiharde muziek in een te kleine ruimte.

Ze zou enorm aankomen! Vreselijk aankomen. Misschien wel een kilo of vier. Dan was alles voor niets geweest en kon ze weer van voor af aan beginnen. Ze wilde huilen. Schreeuwen en gillen. Maar ze durfde niet. Ze was bang voor haar vader, die haar nauwlettend in de gaten hield. Radeloos prikte ze in haar vlees, totdat een opmerking op een van de sites door haar hoofd schoot: Als je echt niet onder een maaltijd uit kunt komen, zorg er dan voor dat je na het eten meteen naar de wc gaat, zodat je alles uit kunt spugen.

Die gedachte gaf Roos hoop. Ze kreeg weer adem. Maar zou ze dat wel doen: overgeven? Ze keek naar haar bord, waar het stuk vlees, de groenten en de aardappelen haar nog altijd aanstaarden. Ze moest wel. Ze dwongen haar om te spugen. Als ze dat niet deed, dan was ze in no time weer dik. Dus moest ze wel.

Ze sneed haar stuk vlees. Ze sneed het net zo lang tot het piepkleine stukjes geworden waren, groot genoeg voor een kabouter. Hetzelfde deed ze met haar aardappelen en groente. Het kleinsnijden van het eten was een van de vele tips geweest die Roos op de site had gelezen en zich goed had ingeprent. Dan kon je

makkelijker overgeven.

Met een vies gezicht prikte ze een minuscuul stukje vlees op haar vork en stak het in haar mond. Ze kauwde net zo lang totdat ze dacht dat het fijn genoeg was om het later zonder problemen weer uit te kunnen spugen. Daarna slikte ze het door en nam een volgende hap van haar bord. Bij iedere hap voelde Roos haar dijen, haar buik en haar bovenbenen. Het leek net alsof alle calorieën rechtstreeks daarheen gingen. Zich daar nestelden om er nooit meer vanaf te komen. Ze voelde zich vies.

Haar ouders keken haar opgelucht aan. 'Zie je nou wel dat je honger had?' zei haar vader, waarna hij een stuk worst in zijn mond stak. Haar ouders waren zo blij dat ze het laatste restje aardappelen mocht laten staan.

'Mag ik van tafel? Ik heb nog een enorme berg huiswerk,' glimlachte ze lief.

Haar vader glimlachte ook. 'Natuurlijk!'

Meteen liep Roos naar de gang. Ze moest zich beheersen om niet te gaan rennen. Ze wilde al die 'foute' calorieën uitspugen. Nu! Ze moesten haar lichaam uit. Voordat ze nog meer schade aanrichtten.

'Roos, wacht even,' riep haar moeder toen ze bij de deur stond. Nee, dacht Roos. Ik wil niet wachten. Ik wil naar de wc. Naar boven. Rennen. Alles eruit spugen. Ze

draaide zich om en keek haar moeder aan.

‘Ik ben blij dat je gegeten hebt. Je zult zien dat je je snel weer beter gaat voelen!’ Haar moeder lachte naar haar. Waar Roos het vandaan haalde wist ze zelf ook niet, maar ze lachte te-

rug. En dat niet alleen. Ze liep terug naar haar moeder en ze gaf haar een kus. Roos kon nog net de arm van haar moeder ontwijken, die over haar schouders en rug wilde wrijven. Ze moest er niet aan denken dat ze aan haar lichaam zou komen. Dat ze zou voelen hoe mager ze geworden was.

Beheerst liep ze de keuken uit. Terwijl het eten in haar lichaam zat. Terwijl het eten in haar maag langzaam werd verteerd. Gefilterd! Alle vetten waren nu op weg naar haar buik, dijbenen en bovenbenen. Zo rustig mogelijk liep Roos terug naar de gang, de trap op naar boven, eerste deur links de badkamer in. Daar draaide ze de sleutel in het slot om.

Roos stond voor de wc. Nu moest ze! Ze had een hele maaltijd in haar lichaam zitten. Die moest eruit. Zou ze het kunnen? Een vinger in haar keel en dan kotsen? Ze deed de wc-bril omhoog en ging boven de toiletpot hangen. Haar lange haren hingen in slierten om haar heen. Zuchtend stond ze op. Ze moest een elastiekje hebben. Dit was onhandig. Ze opende een van de lades,

rommelde er wat in en vond een roze haarelastiekje met een vlindertje erop. Een paar tellen staarde Roos ernaar. Het elastiekje was van Floortje. Zou ze dat wel gebruiken? Haar buik deed zeer. De pijnscheuten haalden haar terug naar de realiteit. En zonder er verder bij na te denken, draaide Roos haar haar in een staart en maakte de staart met het vlinderelastiekje vast.

Ze luisterde even bij de deur om te horen of er niemand naar boven kwam, ging voor de tweede keer boven de toiletpot hangen en stak haar vinger in haar keel. Haar keel werd dik. Ze moest kokhalzen. Spuug droop langs haar lippen de wc-pot in. Het lukte niet. Ze wachtte even. Haalde diep adem en probeerde het nog een keer. Deze keer stak ze haar vinger iets dieper in haar keel. Haar maag trok zich samen. Ze kokhalsde. Een golf van haar avondeten kwam erachteraan. Het lukte. Het eten kwam eruit, via haar mond en haar neus. Ze spuugde en spuugde. Haar lichaam maakte samentrekkende bewegingen. Haar hoofd gloeide van de inspanning en van het naar beneden hangen. Maar ze was klaar. Het was afgelopen. Het eten was eruit. Het was haar gelukt! Ze was blij dat ze haar eten zo fijngesneden en -gekauwd had. Snel trok ze door.

Hijgend stond ze op. De badkamer draaide om haar heen. Haar keel deed zeer. Het werd zwart voor haar

ogen. Op de tast zocht ze haar weg naar de wasbak. Ze draaide de kraan open en nam een slok water om haar mond mee te spoelen. Haar zicht kwam terug. Met beide handen ving ze het water op en gooide het in haar gezicht. Het voelde koud en fris aan. Ze wreef over haar hoofd, in haar ogen en over haar wangen. Langzaam hief ze haar gezicht op en ze keek naar zichzelf in de spiegel van het medicijnkastje. Een wit gezicht staarde haar aan. Roos glimlachte en het spiegelbeeld glimlachte terug. Ze had het gedaan. Het eten was eruit!

Even, heel even maar, voelde ze zich rot en schuldig. Ze had haar ouders voor de gek gehouden. Maar ze schudde het schuldige gevoel van zich af. Dan hadden ze haar maar niet moeten dwingen om te eten. Het was dan ook hun schuld dat ze nu had moeten overgeven. Het was een noodgreep geweest. Hoe dunner, hoe beter. Hoeveel zou ze nu wegen?

Met een wit en bezweet gezicht liep Roos naar de slaapka-

mer van haar ouders, waar ze meteen onder het bed dook om de weegschaal te pakken. Langzaam kwam ze weer omhoog, want na de spuugbui voelde ze niet nog niet zo lekker. Ze woog 46,1 kilo. Roos glimlachte flauwtjes. Daarna strompelde ze naar haar kamer en plofte op haar bed. Ze had een vieze smaak in haar mond.

Het aardrijkskundeproefwerk op vrijdag was het laatste dat klas 2b maakte. Meteen daarna begon de langverwachte kerstvakantie. Roos' vriendinnen doken voor een paar uurtjes het hol in voordat ze elkaar twee weken niet meer zouden zien. Ze hadden Roos ook meegevraagd, maar Roos had gezegd dat ze boodschappen moest doen voor haar oma. Haar vriendinnen hadden haar verontwaardigd aangekeken en waren daarna een voor een het hol in gegaan.

Ze was meteen naar huis gegaan. Ze had belangrijkere din-

gen aan haar hoofd. De kerstdagen en dat stomme Oud en Nieuw bijvoorbeeld. Ze zag er verschrikkelijk tegen op. Vooral de kerstdagen vond ze een afschuwelijk vooruitzicht. Beide kerstdagen zouden haar opa en oma komen. Die brachten altijd een tas vol eten en snoep mee. En natuurlijk zou oma weer een taart bakken. Haar ouders, en dan vooral haar va-

der want haar moeder stond alle dagen voor kerst in de winkel, maakten feestelijke, maar zeer overdadige maaltijden klaar. Zo'n maaltijd waar je een jaar van kon

leven vanwege de explosie aan calorieën en vetten.

Hoe dichterbij de kerstdagen kwamen, hoe slechter haar humeur werd. Alle keukenkastjes en de koelkast puilden helemaal uit van de kerstinkopen. Vooral de marsepeinen kerstkransjes werden gegeten alsof er geen calorieën in zaten. Vol verwondering en afgrijzen zag Roos iedere dag weer grote hoeveelheden snoep, suiker, vet en calorieën in de monden van haar familie verdwijnen. Zelf waagde ze zich niet in de buurt van al dat 'slechte' eten dat ze inmiddels boven aan haar lijst had gezet. Hoe meer haar ouders, haar broer en zusje aten, hoe minder Roos ging eten, maar hoe sterker ze zich voelde.

Buiten scheen een waterig zonnetje. Binnen stond de centrale verwarming te loeien. Toch liep Roos de hele dag in een grote, dikke trui door het huis. Voor de warmte, want ze had het altijd koud. Maar ook zodat niemand zou zien dat ze dunner werd. En niemand zich met haar kon bemoeien.

Zoals bijna iedere ochtend begon Roos ook deze morgen met buikspieroefeningen. Liggend op de grond met haar voeten achter haar bed geklemd en met haar armen onder haar nek, ging ze honderd keer omhoog en omlaag. Het liggen was pijnlijk. Haar botten raakten telkens de grond. Er zat bijna geen vet meer omheen om

de pijn te dempen.

Na de oefeningen pakte ze haar kussen, legde het op de bureaustoel en ging erbovenop zitten. Het was de enige manier om een tijdje te kunnen zitten zonder pijn te hebben. Ze zat meer op haar botten dan op haar billen. Ze zette de com-

puter aan om te kijken of er iemand was ingelogd in de 'gewone' chatroom, waar ze samen met Jet, Eva en Karlijn aangemeld stond. Zodra ze had ingelogd, kreeg ze een berichtje van Karlijn.

HA DIE ROOS, HEB JE ZIN OM VANAVOND MEE NAAR DE FILM TE GAAN? vroeg Karlijn.

DAN VRAGEN WE EVA OOK MEE! vulde Jet aan, die op dit vroege uur ook al was ingelogd.

Roos keek bedenkelijk naar de vraag van Karlijn. Ze had het te druk met andere dingen. Ze moest bedenken hoe ze de dag verder door zou komen. Wat ze wel kon eten en wat niet. In haar hoofd woedde een heftige strijd met als enige vraag: wat ging ze eten? Een boterham of een appel? Wat waren de consequenties daarvan? Zou ze aankomen van een paar stukjes appel? Of moest ze toch alleen maar een droge cracker eten? Wanneer zou ze die eten?

Waarom zou ze eten? En nog meer van dat soort vragen. Dat bracht een behoorlijke stress met zich mee. En het kostte veel tijd. Tijd die ze niet had als ze naar de film zou gaan.

KAN NIET. HEB MIJN MOEDER BELOOFD OM HAAR TE HELPEN IN DE WINKEL. WAS LIEVER MET JULLIE MEEGEGAAN, schreef ze. HET IS KOOPAVOND VANAVOND. JE WEET WEL, DE DRUKKE DAGEN VOOR KERST.

DAS BALEN :(

KUN JE ER NIET ONDERUIT KOMEN? vroeg Jet.

NIET ECHT. MIJN MOEDER HEEFT ER AL REKENING MEE GEHOUDEN.

PURE KINDERARBEID, schreef Jet. JE KRIJGT ER TOCH WEL VOOR BETAALD?

Roos gniffelde. Typisch een Jet-opmerking. WAT DENK JE ZELF? DAT IK HET VOOR NIETS DOE?

NOU JA, HAD GEKUND. JE WEET HET NOOIT MET DIE MOEDERS VAN TEGENWOORDIG. VOOR HETZELFDE GELD ZEGT ZE DAT HET GOED IS VOOR JE SOCIALE VAARDIGHEDEN EN DAT HET GOED OP JE TOEKOMSTIGE CV ZAL STAAN :)

HA, HA! ALSOF IK DAAR IN ZOU TRAPPEN! O, MIJN MOEDER

ROEPT ME. DAG! VEEL PLEZIER VANAVOND.

STERKTE VANAVOND, schreef Karlijn.

Bij het ontbijt vertelde Roos haar ouders dat ze die avond met Karlijn, Jet en Eva naar de film zou gaan. Ze zouden van tevoren een pizzaatje eten, zodat haar ouders niet op haar hoefden te rekenen tijdens het avondeten.

De rest van de dag lummelde ze een beetje. Ze had nergens zin in. Daar had ze geen energie voor. Tegen een uur of zes ging Roos de deur uit. Maar in plaats van naar Karlijn te gaan om van daaruit naar de film te gaan, pakte ze haar fiets. Ze had besloten een stuk te gaan fietsen. Een flink stuk, want ze had uitgerekend dat ze op z'n vroegst pas om halftien thuis kon komen.

Het was steenkoud buiten. Koud en donker. Roos fietste de ene straat in en de andere weer uit. Ze was nog nooit zo laat 's avonds alleen de stad in geweest. Erg op haar gemak voelde ze zich dan ook niet, maar ze kon echt nog niet naar huis. Ze keek op de torenklok van de kerk waar ze langsreed. Het was pas acht uur. Nog minstens anderhalf uur. Haar vingers waren intussen gevoelloos geworden. Ze moest echt even ergens naar binnen om op te warmen. Ze klopte met haar hand op haar broekzak om te voelen of haar portemonnee erin zat. Gelukkig, ze

voelde een bobbel.

Bij een eettentje ging ze naar binnen. Ze bestelde een groot glas thee. Zo kon ze in ieder geval een halfuur blijven zitten. Vanaf haar plekje keek ze om zich heen. Er zat een echtpaar en een paar tafels verderop zat een oude man. Ineens voelde ze zich vreselijk eenzaam. Waar was ze mee bezig? Ze wilde naar huis. Ze wilde niet nog een uur rondfietsen. Ze wilde douchen en naar bed. Ze was doodmoe, voelde zich niet lekker en rilde over haar hele lichaam. Zo snel ze kon, dronk ze haar glas leeg, waarna ze naar huis fietste. Om kwart voor negen stak ze haar sleutels in het slot en liep ze het halletje binnen.

Het was stil in huis. In de huiskamer lag een briefje van haar ouders. Nog natrillend van het fietsen vouwde Roos het open en las dat haar vader nog even met Floortje naar opa en oma was gegaan, maar dat ze tegen tien uur wel thuis zouden zijn. Roos moest lachen. Om zichzelf.

Na het douchen woog ze zichzelf eerst: 45,8 kilo. Tevreden keek ze naar de cijfers. Een vier en een vijf. Een vier en een vijf. Een vijf en een vier. Roos schrok. De cijfers dansten voor haar ogen. Een vijf en een vier: 54 kilo! WAT?

Roos greep zich vast aan het fonteintje. Het werd zwart voor haar ogen. Haar lichaam trilde en ze

transpireerde hevig. Een golf van misselijkheid kwam naar boven. Vlug deed ze haar ogen dicht. Dit was niet echt, herhaalde ze een paar keer. Dit was niet echt. Ze had het niet goed gezien. Ze ademde diep in en uit om het misselijke gevoel te verdrijven. Het hielp.

Nog een keertje kijken. Langzaam opende ze haar ogen en keek weer naar beneden. Deze keer dansten de cijfers niet. Er stond 45,8 kilo. Gewoon 45,8 kilo. Ze had zich vergist.

Opgelucht hief ze haar hoofd omhoog. Ze keek naar zichzelf in de spiegel van het medicijnkastje. Haar gezicht was spierwit. Onder haar ogen had ze wallen. Haar wangen waren ingevallen. Op haar kaaklijn zaten piepkleine donshaartjes.

Een paar minuten lang bekeek Roos iedere centimeter van zichzelf, met de handdoek om haar middel geslagen en zonder verdere gedachten. Ondanks de verwarming in de badkamer had Roos het koud. Voordat ze naar haar kamer terugging, pakte ze de borstel uit de kast en nam die mee. Haar maag rommelde vreselijk.

In haar kamer borstelde Roos haar lange bruine haren. Het verbaasde haar hoeveel haar er in de borstel achterbleef. Normaal had ze nooit zoveel last van haaruitval. Het was zoveel dat je er bijna een pruik van

kon maken. Zou dat komen doordat ze wat minder at?

Haar gepeins werd onderbroken door een zachte klop op haar deur.

‘Eh... wie is daar?’ riep ze.

‘Roos, mag ik even binnenkomen?’ Het was de stem van Arne.

‘Wacht even. Dan trek ik eerst iets aan,’ riep Roos, die nog steeds met alleen een handdoek om haar middel naakt in haar kamer stond. Snel griste ze haar pyjama van het bed en trok die aan.

‘Kom binnen.’

Arne liep haar kamer binnen en plofte op haar bed neer. Zijn gezicht stond zorgelijk. Meteen gingen bij Roos alle alarmbellen af. Ze fronste haar wenkbrauwen. Het was alweer een tijdje geleden dat Arne en zij elkaar hadden gesproken. Meestal was hij niet thuis en als hij thuis was, zat hij te studeren.

‘Mmm, lekker bed heb jij,’ lachte hij. Maar Roos zag dat het een neplach was, want zijn ogen lachten niet mee, zoals gewoonlijk als hij lachte.

‘Ik, eh... weet niet zo goed hoe ik moet beginnen,’ zei Arne langzaam.

Roos’ handen trilden. Arne ging rechtop zitten, met zijn rug tegen de muur als steun.

‘Ik, eh... heb het er al eens met je over gehad. Maar ik

doe het nog een keertje, want ik maak me zorgen om je,' begon hij.

Roos' hart klopte.

'Je bent afgefallen,' begon hij voorzichtig.

'Ja, en wat dan nog?' zei ze opstandig. Ineens moest ze aan een van de antwoorden van Ana denken. Maar... zou haar broer jaloers zijn op haar? Ze kon het zich amper voorstellen.

'Je valt te veel af,' reageerde Arne koel. 'Dat kan niet gezond zijn.'

Roos schoot meteen in de verdediging. 'O, en wat weet jij ervan? Heb je soms een cursus afvallen gevolgd? Of ben je gewoon jaloers dat ik iets kan wat jij niet kan?'

Even was Arne van zijn stuk gebracht. Roos zag het en glimlachte.

'Ik? Jaloers op iets wat ik niet kan en jij wel? En wat moet dat dan wel niet zijn?'

'Jij bent te zwak om af te vallen. Om te kunnen afvallen moet je sterk zijn. Sterk om niet in de verleiding te komen om te eten,' antwoordde Roos.

Arne schoof van het bed af en ging op het randje zitten. 'Hoor je zelf wat je zegt?'

Roos hoorde het, maar ze geloofde haar eigen woorden.

'Wat heb je vandaag gegeten?'

‘Gaaf je geen klap aan,’ reageerde Roos bits. Waaron begon iedereen toch altijd over dat stomme eten?

‘En gisteren?’

‘Dat gaat je nog minder aan. Zeg, ben je klaar? Dan zou ik graag willen dat je mijn kamer uit gaat. Ik wil slapen.’

Arne gromde. ‘Roos, je moet eten. Anders ga je dood!’

‘Daar weet jij helemaal niets van.’

Roos zag de bezorgdheid in Arnes ogen. Ze kromp ineem. Zo wilde ze haar broer helemaal niet zien.

‘Weet je nog dat ik je de vorige keer vertelde over dat meisje van mijn studie, dat ook bijna niets meer at, omdat ze af wilde vallen?’

Roos knikte. Ze kon het zich herinneren. ‘Maar ik ben niet zoals zij.’

Arne ging onverstoort verder. ‘Ze lijdt aan anorexia nervosa. Wel eens van gehoord? Daar kun je dood aan gaan, Roos.’

‘Natuurlijk heb ik daarvan gehoord. Maar wat heb ik daarmee te maken?’ vroeg Roos. Belachelijk! Alsof zij dat had, pfff. Sommige meisjes die ze op de sites had leren kennen misschien. Maar zij toch zeker niet?

‘Als je niet gewoon gaat eten, Roos, vertel ik het aan pa en ma,’ dreigde Arne.

Roos zag dat hij het meende. Haar opstandige

stemming sloeg om als een blad aan een boom. Ze raakte in paniek. Nee, dat mocht absoluut niet. Ze zouden haar nooit meer met rust laten. Die zouden haar met haviksogen in de gaten houden, haar nooit meer alleen laten. Roos' gedachten gingen razendsnel. Ze moest koste wat het kost zien te vermijden dat haar broer het tegen hun ouders ging vertellen.

‘Misschien heb je gelijk,’ begon ze met een poeslief stemmetje. ‘Misschien moet ik weer gewoon gaan eten. Dat kan ik trouwens heus wel, hoor!’

Arne haalde opgelucht adem. ‘Dat is goed, zus. Ik wil niet dat je doodgaat!’

‘Wie zegt dat ik doodga? Ik heb toch zeker geen enge ziekte?’

‘Die heb je volgens mij nou precies wel. Anorexia nervosa is een ziekte. Dat meisje dat ik ken ligt al maanden in het ziekenhuis!’

Roos schrok. Maar ze wist zeker dat zij niet was zoals Arnes studiegenoot. Welnee! Zij had namelijk helemaal geen anorexia nervosa.

‘Ik ga weer eten, oké? Vertel je het dan alsjeblieft niet aan papa en mama? Die gaan zich alleen maar zorgen maken, en ik weet zeker dat het nergens voor nodig is. Ik ga gewoon weer eten,’ beloofde Roos zachtjes.

Arne stond op van het bed en liep naar Roos.

Automatisch deed ze een stap achteruit. Ze wilde absoluut niet dat hij haar aanraakte.

‘Beloofd!’ benadrukte Roos nog een keer en ze glimlachte lief.

Gelukkig zei Arne er niets van en hij verliet zonder nog iets te zeggen haar kamer. Aan zijn houding zag Roos dat hij opgelucht was. Als hij wilde dat ze at, dan deed ze dat... Makkelijk zat.

Toch ging ze hem zo veel mogelijk uit de weg. De dreiging van Arne om het aan hun ouders te vertellen, drukte zwaar op haar schouders. Ze had nou wel beloofd om weer gewoon te gaan eten, maar van het idee alleen al raakte ze volkomen in paniek. Daarom had ze besloten om het op te bouwen. Iets waarmee ze... volgende week wel zou beginnen. Echt!

Ze was meer dan opgelucht toen een studievriend van Arne een etage kreeg en aan Arne vroeg of hij die samen met hem wilde delen. Uiteraard deed Arne dat.

De etage was midden in de stad, maar er moest nog veel aan geklust worden. Arne en die studievriend gingen meteen aan de slag om voor het einde van de kerstvakantie zo veel mogelijk klaar te zijn, als de colleges weer zouden beginnen.

Roos zag Arne bijna nooit meer. Ze had zelfs het gevoel dat hij haar door alle drukte een beetje vergeten

was. Ze was alleen maar opgelucht. Nu kon ze zich weer op andere dingen concentreren. Met de kerstdagen had Roos zich in moeten houden omdat Arne haar in de gaten hield. Maar tussen kerst en Oud en Nieuw had ze de schade ingehaald en was ze na iedere maaltijd naar de wc gelopen om alles er weer uit te spugen. Op Nieuwjaarsdag haalde Roos haar streefgewicht. Een goed begin van het nieuwe jaar! Maar tevreden was ze niet. Nee, ze moest doorgaan. Veertig kilo! Zoveel wilde ze wegen. Als ze dat woog, was het goed. Als ze veertig woog, dan zou ze alles kunnen eten zonder meteen weer een dikke vette koe te worden.

Het was vrijdag. Vandaag hadden ze maar vijf uur les. Het zesde en zevende lesuur waren uitgevallen. Roos stond samen met Karlijn, Eva en Jet voor het grote mededelingenbord.

‘Yes!’ riep Jet luidkeels toen ze het las.

‘Dat betekent dat we meer films kunnen kijken,’ riep Eva stralend. Vanavond stond de maandelijkse filmavond bij Eva thuis gepland.

‘Weten we al welke films we gaan kijken?’ vroeg Jet.

‘Ah joh, dat bedenken we wel in de videotheek op weg naar huis,’ zei Eva. Jet en Karlijn knikten.

‘Eh... ik moet eerst nog even naar huis,’ begon Roos.

Verbaasd keken haar vriendinnen naar Roos.

‘Mijn ouders werken tot laat en ik moet totdat ze thuiskomen op Floortje passen. Ik kan er om een uur of zeven, halfacht zijn? Is dat goed?’

‘Hè, sinds wanneer moet jij op vrijdagmiddag op Floortje passen?’ wilde Jet meteen weten. Roos merkte dat ze het maar vreemd vond. Ook Eva en Karlijn keken haar met een verbaasde blik aan.

‘Het is maar voor één keer. De buurvrouw, die

Floortje altijd ophaalt, is, eh... ziek geworden,' bedacht Roos snel. Smoesjes bedenken ging steeds makkelijker.

'Nou ja, als het moet, dan moet het. Je kunt moeilijk je zusje alleen laten. Dan zien we je vanavond wel verschijnen,' zei Eva.

'Ja, maar dan niet gaan piepen als je het niet met onze filmkeus eens bent.' Jet knipoogde naar Eva en Karlijn.

'Vrij spel,' riep Karlijn lachend.

'Als ik jullie was, zou ik Karlijn geen enkele film laten uitzoeken,' grapte Roos. Ze was opgelucht dat ze eerst nog even naar huis kon. Alleen kon zijn, nadenken om ruimte in haar hoofd te maken. Bovendien zag ze het helemaal niet zitten om een hele middag nutteloos op de bank te hangen. Ze wilde de tijd ook gebruiken om haar dagelijkse oefeningen te doen.

Jet schudde snel haar hoofd. 'Natuurlijk niet!'

'Hoezo dan? Ik ben heel goed in staat om goede films uit te zoeken,' pruilde Karlijn.

'Ja, goede romantische films!' zei Roos.

'Joh, wij houden haar wel in de gaten. Als jij vanavond langskomt, staat er geen enkele romantische film op het programma,' zei Jet en ze gaf Roos een zachte por in haar zij. Zogenaamd beledigd liep Karlijn met haar neus in de lucht gestoken voor Jet, Eva en Roos uit naar

het lokaal. Er stond Frans op het lesrooster. Een les waar je maar beter niet te laat kon komen.

Hoewel ze vandaag maar vijf uur les hadden, ging de dag traag voorbij. Karlijn, Jet en Eva zaten vaak verveeld uit het raam te staren, elkaar briefjes te schrijven of zacht met elkaar te praten. Roos niet. Die lette goed op, schreef alles op wat de docenten zeiden en op het bord schreven, en maakte alvast de opdrachten voor de volgende les.

Het was de enige manier om die eeuwige strijd in haar hoofd voor een tijdje te stoppen. Wel een halve appel? Geen halve appel? Of toch een kwart appel? Hoe meer ze zich op haar schoolwerk stortte, hoe stiller het in haar hoofd werd.

‘Zou jij vanavond niet naar Eva gaan?’ vroeg haar moeder toen Roos ’s middags thuiskwam. Ze zat samen met Floortje in de keuken.

‘Ja, maar haar ouders willen niet dat we er zijn als zij nog niet thuis zijn. Daarom hebben we Eva beloofd om wat later te komen,’ zei Roos meteen. Ze had het smoesje ter plekke bedacht.

‘Dag lieve Floor,’ begroette Roos haar zusje, die een tekening zat te maken.

‘Eet je dan met ons mee?’ vroeg haar moeder.

Roos schudde haar hoofd. ‘Nee, we eten bij Eva.’

‘Ik mocht vandaag de hele dag de juf helpen,’ zei Floortje zachtjes.

‘Wacht even, Floor, je mag je verhaal zo vertellen,’ zei Roos.

Floortje trok meteen een pruillip. Normaal gesproken was Roos daar heel gevoelig voor en gaf ze haar zusje bijna altijd meteen haar zin, maar vandaag niet.

‘Wel raar hoor, dat jullie niet mogen komen als de ouders nog niet thuis zijn,’ ging haar moeder verder.

‘Je weet toch dat Eva’s moeder overbezorgd is?’ antwoordde Roos.

Roos’ moeder knikte bedenkelijk. ‘Dat heb je me wel eens verteld, ja. Nou ja, doet er ook niet toe. Zin in een kopje thee?’

‘Lekker,’ zei Roos en ze ging naast haar moeder en Floortje aan de keukentafel zitten. Roos’ moeder schonk een beker thee voor Roos, Floortje en zichzelf in en zette de koektrommel open op tafel neer. Nog voordat ze was gaan zitten, had haar moeder er een koekje uit gehaald en in haar mond gestoken. Roos keek ernaar en voelde zich goed. Zij zou geen koekje nemen. Absoluut niet. Haar maag rommelde, maar Roos was tevreden.

‘Ik ga naar boven,’ zei ze nadat ze twee slokken van haar thee had gedronken. Ze had geen rust om beneden te

blijven zitten.

‘Maar je had beloofd dat ik over de juf mocht vertellen,’ zei Floortje teleurgesteld.

‘Straks, oké? Ik heb nu geen tijd,’ antwoordde Roos ongeduldig. Verdrietig staarde Floortje haar aan. Roos voelde zich schuldig, maar ze kon niet anders. Ze wilde naar boven. Ze moest nadenken, voordat ze naar Eva zou fietsen. Rust in haar kop krijgen.

‘Je kunt het ook aan mij vertellen, schat,’ hoorde Roos haar moeder tegen Floortje zeggen, maar er kwam geen antwoord. Floortje was boos, wist Roos.

Om het rotgevoel tegen te gaan, besloot Roos om honderd buikspieroefeningen te doen. En misschien nog wel meer, afhankelijk van haar stemming als ze ermee klaar was.

Precies om halfacht stond Roos bij Eva voor de deur en belde aan. Het had haar moeite gekost om te gaan. Het liefst was ze thuisgebleven om nog wat op de hometrainer te fietsen. Maar om thuis geen argwaan te wekken, was ze toch gegaan.

Eva's moeder deed open en begroette Roos hartelijk. ‘Ze zitten allemaal in de woonkamer. Ga maar snel, want volgens mij beginnen ze net met een nieuwe film.’

Roos liep de kamer binnen waar Jet, Karlijn en Eva

keurig op een rijtje op de bank zaten.

‘Hé Roos, we dachten dat je nooit meer zou komen,’ riep Karlijn.

‘We hebben woord gehouden hoor: er is geen enkele romantische film in deze stapel te bekennen. En we hebben er een hoop,’ knipoogde Jet.

‘Ik ben benieuwd naar jullie keus,’ glimlachte Roos.

‘Goed op Floortje gepast?’ wilde Eva weten.

‘Yep. Ach, ze is best lief hoor... als ze eenmaal slaapt,’ lachte Roos en ze plofte naast Karlijn neer op de bank.

‘Hé, daar zit ik,’ klonk een stem vanuit de deuropening. Roos’ nekharen gingen overeind staan.

Laat het niet waar zijn! Langzaam draaide ze zich om in de richting van de stem. In de deuropening stond... jawel: Noa. Ze had een spijkerbroek aan en een zwart T-shirt met glitters. Haar lange blonde haar had ze in een staart gebonden. Ze zag er prachtig uit. Uiteraard!

‘Hé Noa, wat doe jij hier?’ Het was eruit gefloept voordat Roos erover had kunnen nadenken.

‘Zo, wat zijn we weer lekker vriendelijk,’ riep Jet dan ook meteen.

‘Sorry, zo bedoelde ik het helemaal niet. Ik ben gewoon verbaasd je hier te zien,’ reageerde Roos zo gewoon mogelijk, maar ze merkte dat haar stem trilde. Wat deed zij nou weer hier? Dit waren toch haar

vriendinnen? Dit was toch hún filmavond?

‘Eva heeft me uitgenodigd,’ verontschuldigde Noa zich en ze liep in de richting van de bank. Roos wilde al opstaan om plaats voor haar te maken.

‘Nee joh, blijf lekker zitten. Opgestaan is plaats vergaan,’ zei ze met een lief stemmetje.

Een stem om van te kotsen, dacht Roos alleen maar. ‘Weet je het zeker?’

Noa knikte en ze ging op een stoel zitten. Roos trilde over haar hele lichaam. Niet alleen omdat ze het, zoals altijd, koud had, maar vooral omdat ze boos was. Verschrikkelijk boos. Op Eva, die Noa had uitgenodigd. Op Noa, omdat ze was gekomen en omdat ze verkering had met Constantijn. Op Jet, omdat die het natuurlijk meteen goed had gevonden dat Noa vanavond ook kwam. En op Karlijn, die haar niet even gewaarschuwd had dat Noa er zou zijn.

‘Zet de film maar aan. We zijn compleet,’ riep Jet vrolijk en ze graaide een handvol chips uit de bak.

‘Hé, er zijn nog meer liefhebbers, geef die bak eens door,’ protesteerde Eva toen de bak met chips op de schoot van Jet bleef staan. De film begon. Jet gaf de bak door aan Eva, die hem weer aan Karlijn doorgaf, die hem op haar beurt aan Roos gaf.

Vol afgrijzen keek Roos ernaar. Een paar maanden

geleden had ze er zonder erbij na te denken een handvol chips uit gehaald. Maar nu wist ze beter. Die vieze, vette chips waren alleen maar calorieënbommen.

Toch overwoog ze om een chipje te pakken, zodat ze geen commentaar van haar vriendinnen zou krijgen, maar haar maag protesteerde. Roos keek even opzij, maar geen van de anderen lette op haar. Zonder er chips uit te halen, gaf ze de bak door aan Noa.

Roos kon zich maar moeilijk op de film concentreren. De chips spookten nog altijd door haar hoofd. Haar maag knorde als een gek, maar ze mocht niet toegeven! Niet nu! Ze was nog lang niet op haar streefgewicht. Als ze nu een chipje in haar mond zou steken om het enorme hongergevoel te stoppen, zou ze de controle verliezen, terwijl het nu juist zo goed ging. Ze had al in geen dagen meer een volledige maaltijd gegeten en dan zou ze het nu gaan verpesten met chips? Vette chips nog wel. Hoewel haar maag erom schreeuwde. Eentje dan? NEE! Een halve, alleen om de smaak van chips te proeven. NEE-HEE! Dan was ze slecht. Slecht en zwak.

Om de strijd in haar hoofd te stoppen, keek ze vanuit haar ooghoek naar Noa. Tot haar grote vreugde zag Roos dat zij wel een handjevol chips uit de bak had gehaald en ze een voor een in haar mond stak. Mooi, dacht Roos. Eet

ze maar op. Allemaal. Laat het vet maar meteen naar je buik en dijen gaan. Tevreden leunde ze achterover tegen de leuning van de bank aan.

‘Wauw, dat was een gave film,’ riep Jet anderhalf uur later toen de aftiteling in beeld kwam. ‘Wat een lekker ding, die Pitt,’ verzuchtte ze erachteraan. ‘Wat jij, Roos?’

Roos keek Jet glazig aan. ‘Eh, ja... Ach, ik..’

‘Nou, ik zie het alweer. Aan jou is Brad Pitt duidelijk niet besteed,’ grinnikte Karlijn.

Op dat moment kwam de moeder van Eva binnen. Het werd meteen doodstil in de huiskamer. ‘Alles goed dames?’ vroeg ze en ze ging ongevraagd tussen Eva en Karlijn op de bank zitten. ‘Welke film hebben jullie gekeken?’

‘Mr. and Mrs. Smith, mevrouw,’ antwoordde Jet netjes.

‘Komt daar niet heel veel geweld in voor?’

‘Ma-ham!’ zei Eva. Roos zag dat ze wel door de grond kon zakken. ‘We zijn toch geen kleuters meer?’

‘Dat mag ik toch wel vragen, Eva? Te veel geweld is niet goed op jullie leeftijd!’

Oef, wat had Eva toch een overbezorgde moeder, dacht Roos. Misschien kwam dat wel doordat Eva enig kind was of doordat Eva’s moeder geen baan had, in tegenstelling tot haar eigen moeder. Die was er vaker niet

dan wel en was totaal niet overbezorgd.

‘Ma-ham,’ gromde Eva nu tussen haar tanden door.

‘Ja, ja, ik ga al weg. Wie heeft er zin in tosti’s?’

Iedereen stak zijn vinger in de lucht. Ook Roos, maar zodra de moeder van Eva weg was, zei ze dat ze naar huis moest.

‘Hè, ga je naar huis? Blijf je niet slapen?’

‘Ik, eh... heb mijn ouders beloofd dat ik vanavond thuis zou komen om Floortje morgenvroeg naar opa en oma te brengen.’

‘Jeetje, je moet ineens wel erg veel op je zusje passen.’

‘Jawel, maar ach, het is mijn zusje.’

‘Ja, nou? Je hebt zelf toch ook een leven?’

‘Ja, je kunt toch zeker wel één keer in de maand bij je vriendinnen een filmpje kijken?’

‘Nou, dat heb ik toch gedaan? Ik moet alleen nu naar huis in plaats van morgen,’ zei Roos nors. Wat was dit voor een kruisverhoor?

‘En de tosti’s dan? Kun je niet na de tosti’s naar huis?’ vroeg Eva zachtjes.

‘Voordat ik hierheen kwam, heb ik al zoveel gegeten dat ik nu nog steeds vol zit! Demonstratief wreef ze over haar buik en ze zuchtte. Het idee om een vette tosti te eten, maakte haar misselijk. En ze was blij dat ze er op deze manier van afgekomen was.

‘Weet je zeker dat je niet blijft?’ vroeg Eva nog eens.

‘Ja, ik weet het zeker.’

‘Jammer,’ zei Karlijn zachtjes.

‘Volgende keer blijf ik heus wel weer slapen, hoor. En die tosti’s komen ook de volgende keer wel weer.’

‘Het is je geraten, Bruinsma,’ zei Jet. ‘Zullen we dan nu Monster-in-Law kijken?’

Eva knikte. Noa knikte. Alleen Karlijn liep met Roos mee naar de gang.

‘Het is toch niet omdat Noa er is?’

‘Huh? Nee joh. Noa is prima,’ zei Roos zo verbaasd mogelijk.

‘Oh, oké.’ Vertwijfeld keek Karlijn Roos aan.

‘Echt! Ik heb geen moeite met Noa, hoor, als je dat soms denkt!’

‘Nee, misschien niet met Noa. Maar wel met Noa en Constantijn.’

‘Zullen we van de week samen iets gaan doen?’ vroeg Roos om van onderwerp te veranderen. Ze was het gesprek meer dan beu.

Karlijn knikte enthousiast. ‘Lijkt me gezellig. Het is al een tijdje geleden dat we samen iets hebben gedaan. Het lijkt wel of je je steeds meer afzondert!’

Roos deed net alsof ze die laatste opmerking niet had gehoord. ‘Hoe gaat het trouwens met je vorderingen op

Allard-gebied?’

Roos had de naam Allard nog niet uitgesproken of Karlijn kleurde al helemaal rood.

‘Hij is zó knap. En zo ontzettend grappig!’

‘Ah, dus je hebt hem al gesproken?’

‘Heel even maar, hoor. Ik wilde het je nog vertellen, maar je hebt bijna nooit meer tijd voor me.’

Weer negeerde Roos Karlijns opmerking. ‘Dan kent-ie je dus. Dan kun je hem toch wel vragen of hij zin heeft om iets met jou te gaan doen?’

‘Dat durf ik helemaal niet!’

‘Gewoon doen, je zult zien dat het oplucht!’

‘Misschien heb je gelijk,’ zuchtte Karlijn verliefd.

‘Ik moet gaan, anders kom ik te laat thuis.’

Karlijn knikte en ze gaf Roos drie zoenen op haar wangen. ‘Pas je goed op jezelf?’

Snel draaide Roos zich om en verdween naar buiten. Achter haar viel de deur in het slot. Opgelucht bleef ze enkele tellen voor de deur staan. De irritatie in haar lichaam werd al wat minder.

Pas nu merkte ze dat het best wel koud was, wat niet ongewoon was voor half januari. Rillend wikkelde ze haar wollen sjaal om haar nek, trok ze haar handschoenen aan en zette ze haar muts op haar hoofd. Het hielp niet echt. Snel stapte ze op haar fiets. Gatver, wat was het koud.

Keihard fietste ze naar huis.

‘Hè, jij zou toch bij Eva blijven slapen?’ vroeg haar vader toen Roos even later de woonkamer binnenkwam. Haar moeder was op de bank in slaap gevallen en haar vader zat in zijn leunstoel een film te kijken. Roos haalde haar schouders op. ‘Ach, je weet wel. Haar moeder vond het niet zo’n goed idee dat we met vijf meiden op Eva’s kamer sliepen!’

‘Nou ja, zeg! Dat had ze toch ook wel van tevoren kunnen bedenken?’ bromde Roos’ vader alleen maar.

‘Stom, hè? Waar kijk je naar?’

‘Naar een of andere actiefilm met Bruce Willis,’ antwoordde haar vader.

‘Cool! Is hij net begonnen?’

Roos’ vader keek op zijn horloge. ‘Hij is een kwartiertje bezig.’

Roos trok haar jas uit en ging in de andere leunstoel zitten. Het was lekker warm in de woonkamer. Toch trok ze de fleecedeken over zich heen om het nog warmer te krijgen. Ze had het ijskoud.

‘Goeie film,’ zei haar vader na afloop. ‘Beetje voorspelbaar, maar leuk vermaak van je avond!’

Roos knikte. Ze had geen flauw idee waar de film over was gegaan. Ze wist alleen wat iedereen gegeten en gedronken had.

Diep in gedachten verzonken liep Roos begin februari zoals gewoonlijk naar het studielokaal, toen Karlijn haar onverwachts tegenhield. Roos zag dat ze gehuild had. Haar ogen waren rood en dik. Snel keek Roos op haar horloge. Ze twijfelde wat ze moest doen. De pauze duurde nog maar een kwartier. Dat kwartier had ze echt nodig om te bedenken wat ze moest eten en wanneer ze dat moest doen. Maar ze wilde ook Karlijn niet verdrietig in haar eentje achterlaten. Roos bleef staan.

‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘O Roos, het is Allard,’ zuchtte Karlijn zachtjes.

‘Wat is er met hem?’

Roos zag dat Karlijn op het punt stond weer in huilen uit te barsten. Maar daar had ze echt geen tijd voor. Ze moest nog kiezen tussen een halve of een kwart Sultana.

‘Wat dan, Karlijn?’ drong Roos ongeduldig aan. Ze stond een eindje van haar vriendin vandaan.

Op dat moment kwamen Jet, Eva en Noa erbij staan.

‘Wat is er met Karlijn?’ wilde Jet meteen weten. Roos haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet. Er is iets met Allard, maar ik weet niet wat.’

Voordat Roos wist wat er gebeurde, omarmde Noa Karlijn en drukte haar hoofd tegen haar schouder. Meteen begon Karlijn hevig te snikken. Ergens wist Roos dat zij Karlijn had moeten omarmen en niet Noa. Het was toch zeker háár vriendin? Maar ze kon het niet. Ze had geen tijd! De pauze duurde nog maar tien minuten. Veel te kort om te beslissen hoeveel ze nou moest eten. Ze raakte in paniek. Onrustig schuifelde Roos heen en weer. Haar hart bonkte.

‘Och meisje, wat is er dan allemaal aan de hand?’ vroeg Noa en ze wiegde haar heen en weer.

‘Ik... Hij... Allard...’ hikte Karlijn alleen maar.

Roos ademde zwaar. Nog maar acht minuten voordat de eerste bel ging. Een halve of een kwart? In haar hoofd woog Roos alle voordelen tegen de nadelen af.

‘Ssst, haal eens even rustig adem. In en uit. Goed zo. En vertel nu nog eens wat er gebeurd is,’ zei Noa rustig. Jet wreef over Karlijns rug en fluisterde haar sussende woorden toe. En ook Eva bemoeide zich ermee. Alleen Roos bleef op een afstandje staan, niet goed wetend wat ze met de situatie aan moest. Nog maar zeven minuten. Een halve of een kwart Sultana?

‘Allard heeft een vriendin,’ snikte Karlijn even later. Ze hief haar hoofd op en zocht met haar ogen Roos. Niet Jet, niet Noa, niet Eva, maar Roos. Toen ze haar blik

gevonden had, zei ze snikkend: 'Hij heeft het me zelf verteld.'

'O,' was het enige wat Roos kon uitbrengen. Wat zou ze anders kunnen zeggen? Waarom kon ze nou niet gewoon beslissen of ze een halve of een kwart wilde? Zo moeilijk was die keuze toch niet? Karlijn begon weer keihard te huilen.

'Róós!' riep Jet boos.

Roos wist niet wat ze moest zeggen. Ze had Karlijn graag willen troosten. Iets willen zeggen waardoor ze weer zou lachen, maar haar hoofd zat vol met de keuze die ze nog moest maken.

Haar hoofd bonkte. Haar hart ging als een razende tekeer. Ze had het warm en koud tegelijk.

'Wat sta je daar nou stom te staan? Karlijn is verdomme je beste vriendin.' Jets ogen spuugden vuur.

'Ja, maar... ik... Nou ja... Ik moet gaan,' hakte Roos. Nog vier minuten. En ze had nog steeds geen keuze gemaakt.

'Ga maar. Trek je maar weer terug in dat stomme studielokaal. Je hoeft je van ons niets aan te trekken, hoor,' riep Jet.

Roos liep weg. Weg van haar vriendinnen. Weg van het verdriet van Karlijn. Ze moest nog steeds bedenken wat ze zo ging eten. Maar ze had nog maar twee minuten.

Veel te weinig om een goede beslissing te kunnen nemen. Ze zou het in de tweede pauze doen. Beslissen wat ze zou eten. Niets aan de hand. De tweede pauze was ook goed. Haar paniek zakte.

Opgelucht liep ze naar het klaslokaal waar ze het volgende uur Engels zouden hebben, en ze ging op haar eigen plaats zitten. De plek naast haar was leeg. Karlijn, Jet, Eva en Noa kwamen precies op de tweede bel binnen.

‘Zo dames, ga snel zitten. Dan kunnen we met de les beginnen,’ zei Smit en hij bladerde in het klassenboek om te kijken waar ze waren gebleven. Jet, Eva en Noa gingen zitten. Alleen Karlijn bleef staan.

‘Eh... ik zou graag op een andere plaats willen zitten als dat mag,’ zei Karlijn zachtjes. Roos keek met grote ogen naar Karlijn. Meende ze dat nou echt? Karlijn en Roos zaten al vanaf de eerste dag dat ze hier op school zaten naast elkaar. Een aantal klasgenoten fronste hun wenkbrauwen. Karlijn en Roos waren immers onafscheidelijk.

‘Hoezo? Is je oude plek niet meer goed?’

‘Ik zou graag naast Noa willen zitten,’ zei Karlijn.

‘Nou ja, als je dat echt wilt, dan moet het maar. Maar geen geklets, anders is je volgende nieuwe plek in de kamer van de conrector. Begrepen?’

‘Ja, absoluut. Dank u wel,’ zei Karlijn opgelucht en ze

ging naast Noa voor in de klas zitten. Roos' hart bonkte hard, terwijl een verdrietig gevoel door haar lichaam trok. Roos wist dat ze Karlijn aan het verliezen was.

‘Ik heb jullie proefwerken nagekeken en ik moet zeggen dat ik zeer bedroefd ben,’ begon Smit. ‘Op een van jullie na is het niveau in deze klas werkelijk beneden alle peil en ik schaam me ervoor jullie leraar te zijn.’

Bedroefd keek hij de klas rond. Je kon er een speld horen vallen. Roos staarde uit het raam. In haar hoofd woedde een onzichtbare strijd. Half, kwart, half, kwart, geen?

‘Hebben jullie daar iets op te zeggen?’

Voorzichtig stak John zijn vinger in de lucht.

‘Ah John, vertel het eens even.’

‘Misschien moet u de volgende keer geen onverwachte proefwerken meer geven,’ opperde John. Meteen kreeg hij bijval van een aantal klasgenoten.

‘Tja, dat kan ik doen. Maar wie gewoon z’n huiswerk bijhoudt, zou zelfs dat onverwachte proefwerk goed kunnen maken. Nee, helaas John, dat vind ik geen argument,’ zuchtte hij. ‘De enige die het goed gemaakt heeft, is Roos. Ze heeft als enige een tien. Iets waar jullie allemaal een voorbeeld aan kunnen nemen.’

Roos schrok even toen ze haar naam hoorde, maar het drong nauwelijks tot haar door dat ze een tien gehaald

had.

‘Nogal logisch dat zij een tien heeft. Zij heeft helemaal geen sociaal leven,’ fluisterde Marieke zachtjes tegen haar buurvrouw. ‘Ze zit altijd in haar eentje in het studiehok. Te leren.’

Hoewel haar achterburen fluisterden, kon Roos alles horen.

‘Tssst, nou als ik dat zou doen, dan zou ik ook een tien halen. Maar vrienden maak je er niet mee,’ fluisterde haar buurvrouw terug.

Marieke wilde nog iets zeggen toen de leraar door de klas bulderde. ‘Dames, zo kan-ie wel weer. Iedereen pakt zijn boek en schrift en noteert de volgende woorden..’

Roos begon meteen ijverig te schrijven, zodat de strijd in haar hoofd voor even naar de achtergrond verdreven werd.

Roos was blij dat de les afgelopen was. Ze hadden onverwachts een tussenuur. Een heel lesuur lang kon ze nadenken over de Sultana. Want de strijd woedde nog altijd voort. Ze werd er gek van. Net als van het knagende hongergevoel dat ze de hele dag voelde, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Honger had ze! Verschrikkelijke honger! Maar ze mocht er niet aan toegeven. Anders was ze zwak.

Maar eerst even naar de wc. Sinds ze zo weinig at, bleef ze naar het toilet gaan. Het kleine beetje water dat ze op een dag dronk, kwam er vaak meteen aan de onderkant weer uit. Ze had de deur van de laatste wc net achter zich dichtgedaan toen er precies op dat moment een stel meiden binnenkwam. Het waren Jet, Eva en Karlijn. Roos hoorde het aan hun stemmen.

‘Even kijken of er echt niemand is,’ zei Karlijn. Snel trok Roos haar benen omhoog. Ze hoefden niet te weten dat zij hier zat.

‘De kust is veilig,’ zei Karlijn.

Met ingehouden adem zat Roos op de bril.

‘Weet je zeker dat Roos naar het studiehok is gegaan?’ vroeg Jet.

Roos schrok bij het horen van haar eigen naam. Waren haar vriendinnen naar de wc’s gekomen om over haar te roddelen? Lekkere vriendinnen dan!

‘Natuurlijk is ze daarheen. Waar zou ze anders naartoe zijn gegaan?’ antwoordde Karlijn zachtjes. Roos fronste haar wenkbrauwen.

‘Dat is waar. Laten we dan maar met ons spoedberaad beginnen. Eva, hou jij de deur in de gaten? Er mag echt even niemand binnenkomen,’ sprak Jet. Roos hoorde voetstappen naar de deur gaan. Een spoedberaad? Over haar?

‘Moeten we niet even op Noa wachten?’ vroeg Eva.

‘Noa? Alsof die komt,’ zei Jet. ‘Sinds ze verkering met Constantijn heeft, zien we haar bijna nooit meer.’

Bij het horen van Constantijns naam, kreeg Roos het bloedheet, maar ze was blij dat ze niet op Noa wachtten.

‘Ik maak me vreselijk veel zorgen om Roos,’ begon Karlijn.

‘Ja, ze gedraagt zich raar. Zo afstandelijk, alsof ze geen vriendinnen meer met ons wil zijn. Zoals vanmorgen, toen jij over Allard vertelde. Het leek net alsof het haar helemaal niets kon schelen,’ zei Jet. Roos zoog haar adem naar binnen. Het had haar wel kunnen schelen, maar ze had zich totaal geen raad met de hele situatie geweten.

‘Daar gaat het nu niet om, Jet,’ hoorde Roos Eva vanaf de deur zeggen.

‘Precies, het gaat erom dat Roos volgens mij al weken bijna niets meer eet,’ zei Karlijn. Even leek het alsof Roos’ hart stilstond. ‘Hebben jullie haar onlangs nog wel eens een boterham zien eten?’

‘Nou nee, maar we zien haar ook nooit meer in de pauzes,’ zei Jet. ‘Het kan toch zijn dat ze eet als wij het niet zien? In het studiehok, bijvoorbeeld?’

‘Jet, kom op. Open je ogen eens. Hebben jullie haar armen wel eens gezien? Dat zijn net luciferhoutjes?’ reageerde Eva vanaf de deur. ‘Zou ze soms anorexia

hebben?’

Een tijdje was het doodstil in de ruimte. Niemand zei iets. Roos was bang dat ze haar hartslag zouden horen, want haar hart klopte ineens abnormaal luid. Anorexia. Daar had je dat woord weer. Arne was er ook al over begonnen. Maar tjonge, zij had GEEN anorexia.

‘Als ze bijna niets meer eet en steeds dunner wordt, zou dat goed kunnen. Maar als dat echt zo is, dan neemt ze van niemand hulp aan. Ook van ons niet,’ reageerde Jet na een tijdje.

‘Maar we kunnen toch zeker wel iets doen? We kunnen toch niet van een afstandje blijven toekijken hoe Roos zichzelf doodhongert,’ zei Karlijn geëmotioneerd.

Roos slikte. Waarom overdreef Karlijn toch altijd zo? Alsof zij zich doodhongerde. Ze had vandaag al een halve appel als ontbijt gegeten en dacht nu zelfs na over een halve of een kwart Sultana. Dat kon je geen doodhongereren noemen.

Au, haar benen begonnen in de kramp te schieten. Voorzichtig, om zichzelf niet te verraden, strekte ze eerst haar linkerbeen en daarna haar andere been.

‘Dat zeg ik ook niet. Ik zeg alleen maar dat het moeilijk is om tot zo iemand door te dringen.’

‘Hoe weet jij dat nou weer allemaal?’ wilde Karlijn weten.

‘Ik heb laatst zo’n shocdoc op de televisie zitten kijken. Je weet wel, van die Amerikaanse reportages over de meest rare en heftige onderwerpen.’

‘O ja, die heb ik ook wel eens gezien. Toen ging het over een vrouw bij wie ze een tumor van zeven kilo uit haar lichaam hebben moeten halen,’ zei Karlijn.

‘Dat meen je niet. Zeven kilo? Weet je het zeker?’ reageerde Jet ontzet.

‘Hallo dames, ter zake graag. Roos? Anorexia? Misschien moeten we eens met z’n drieën met haar gaan praten,’ riep Eva vanaf de deur.

‘Om wat te zeggen, dan? Dat we ons zorgen maken? Dat ze toch echt eens haar boterham op moet eten? Geloof me nou maar, ze luistert niet naar ons. Ze vindt zichzelf namelijk te dik,’ zei Jet.

‘Te dik? Maar ze is zo mager als een lat,’ zei Karlijn. Roos hoorde het ongeloof in haar stem.

‘Dat is dus het hele probleem. Zij ziet zichzelf niet meer zoals ze er echt uit ziet.’

‘We moeten het gewoon proberen,’ zei Karlijn.

‘Vind ik ook, ze is toch zeker onze vriendin? En zeker nu kunnen we haar niet aan haar lot overlaten,’ zei Eva.

‘Begrijp me niet verkeerd want ik wil niets liever dan Roos helpen, maar we moeten wel reëel blijven. Misschien kunnen we beter naar haar ouders gaan. Die

kunnen haar vast beter helpen dan wij'

Roos schrok vreselijk toen ze het voorstel van Jet hoorde. Dat zou een ramp zijn.

'Oef, ik vind het wel erg heftig om meteen naar haar ouders te gaan. Dat kunnen we altijd nog doen. Laten we nou eerst zelf met Roos gaan praten, dan kunnen we daarna nog altijd naar haar ouders,' opperde Eva.

Roos haalde opgelucht adem. Het gevaar was geweken.

'Oké, laten we eerst zelf met haar gaan praten. Wanneer zullen we dat doen?' vroeg Jet.

'Zo snel mogelijk, wat dachten jullie van...'

'Eersteklassers in zicht,' riep Eva op dat moment.

Even later hoorde Roos de deur dichtklappen. Ze waren weg. Een paar eersteklassers kwamen luidruchtig de wc binnen.

Te verbaasd om zich te bewegen bleef ze nog even zitten. Ze wilde nadenken over wat haar vriendinnen gezegd hadden, maar het lukte niet. Er zat een grote homp klei in haar hoofd, waar geen lucht bij kon. De klei belemmerde haar het denken. Wezenloos staarde ze enkele ogenblikken voor zich uit.

Pas toen de eersteklassers luid pratend de wc verlieten, kwam Roos weer in beweging. Uit automatisme trok ze door. Heel even bleef Roos staan kijken naar het

water dat wegspoelde, telde tot tien en ging toen het hokje uit. Tot aan de eerste bel liet ze het koude water over haar polsen stromen. Dat was lekker. Ze werd er rustig van. Ze kon weer nadenken. Misschien moest ze ervoor zorgen dat Jet, Eva en Karlijn haar de komende dagen iets zagen eten.

Roos was echt van plan om vlak voor de neus van haar vriendinnen iets te eten, zodat ze van hun bezorgde blikken zou zijn verlost. Maar het lukte haar gewoonweg niet. Trouwens, waar bemoeiden ze zich eigenlijk mee? Hoe langer ze erover nadacht, hoe meer ze erachter kwam dat ze helemaal niet wilde eten en al helemaal niet waar zij bij waren.

Woensdag ging voorbij zonder gesprek. En ook op donderdag kwamen haar vriendinnen niet naar haar toe. Gelukkig!

Vrijdag. Ze was blij dat het weekend was. Meteen na school was Roos gaan hardlopen. De chaos van de afgelopen week uit haar hoofd rennen. Bezweet kwam ze thuis. Ze had het zo warm dat ze meteen in het halletje haar trui uitdeed. Heel even maar, want ze wist dat ze het snel koud zou krijgen. In haar hemdje liep ze naar de keuken om een glas water te drinken. Ze had net een slok genomen toen er werd aangebeld.

Roos rende naar de deur omdat ze dacht dat het Floortje was, die thuis werd gebracht door de buurvrouw. Maar voor de deur stonden Karlijn, Jet en Eva. Oei, het

Gesprek. Ze zouden met haar komen praten. Gatver, daar had ze nu écht geen zin in.

‘Mijn hemel, Roos,’ fluisterde Jet geschrokken. Ze staarde naar het bovenlichaam van Roos alsof ze nog nooit een bovenlichaam had gezien.

Roos deed alsof ze niets in de gaten had. ‘Waren jullie toevallig in de buurt of zo?’

‘Nou, eigenlijk niet. We willen met je praten, Roos,’ zei Karlijn zachtjes.

‘O, nou ja, kom dan maar binnen.’

Even later zaten ze in de keuken. Zwijgend. Met alle vier een glas cola, water of sinas voor zich.

‘Eh... Roos, we maken ons nogal zorgen om je,’ begon Eva. Jet en Karlijn starden naar hun glas.

‘O,’ zei ze zo nonchalant mogelijk, maar haar hart klopte in haar keel. Ze begon het koud te krijgen. Waar had ze haar trui eigenlijk gelegd?

Jet schraapte haar keel. ‘Ik kan je ribben vanaf hier tellen.’

‘Dat is helemaal niet waar,’ verdedigde Roos zichzelf. Ze wilde dat ze haar niet zo zaten aan te gapen.

‘Ik durf te wedden dat je benen net stokjes zijn,’ ging Jet verder.

‘Waar heb je het over?’ stamelde Roos. Haar gezicht werd knalrood.

‘Hoeveel ben je afgefallen?’

Roos dacht even na over het antwoord. Ze moest nu vooral niet zeggen dat ze dat niet wist.

‘Misschien een paar kilo? Hoezo?’

Roos zag dat ze niet op dat antwoord hadden gerekend. Goed zo! Ze kon een lach nog net onderdrukken.

‘Kijk, het zit zo. Ik denk... wij denken... dat je anorexia hebt,’ nam Eva het gesprek over.

Hoewel ze dit aan had zien komen, knapte er op dat moment iets bij Roos.

‘Waar bemoeien jullie je mee? Ik anorexia? Mochten jullie willen! Moet je kijken hoe dik mijn benen zijn,’ riep ze nijdig en ze nam een stuk bovenbeen tussen duim en wijsvinger om het te bewijzen. De geschokte reactie van haar vriendinnen kon haar gestolen worden.

‘Zie je dan echt niet dat je vel over been bent?’ vroeg Karlijn zachtjes.

Jet sloeg haar hand vol ongeloof voor haar mond. ‘Je bent ziek, Roos,’ zei ze zachtjes. Verdrietig keek ze Roos aan. Die voelde zich ellendig. Waarom zagen ze niet dat ze dik was? Ontzettend dik? ‘Zien jullie dan niet dat ik dik ben?’ fluisterde ze radeloos.

Het was doodstil in de keuken.

‘Je bent dik in je hoofd, Roos. Niet in je lichaam! Maar

dik in je hoofd,' zei Karlijn na een tijdje.

'Je stopt toch niet gewoon met eten? Je bent een mens. Mensen hebben eten nodig, anders gaan ze dood.' Jet had het laatste bijna gegild. 'Ben je nou echt zo stom om jezelf dood te hongeren? Dat kan toch niet?' Ze hilde.

Roos trilde. Ze had het inmiddels ijskoud. Verkleumd tot op het bot.

'Roos, je moet weer gaan eten,' zei Karlijn. Ook bij haar liepen tranen over haar wangen.

'Ik eet toch? Wat zeuren jullie nou?' zei Roos boos. Ze kon niet meer aardig doen.

'Als je niet eet, ga je dood! Dat weet je toch?' probeerde Jet nog een keer.

Roos haalde haar schouders op. 'Laat me toch gewoon met rust!'

'We missen je, Roos,' zei Karlijn.

'We willen je alleen maar helpen,' zei Eva zachtjes.

'Wij zijn toch je vriendinnen?' snikte Jet.

'Echte vriendinnen laten me met rust.'

'Wil je dat echt?' vroeg Eva.

'Ja,' riep Roos.

Weer bleef het enkele tellen stil in de keuken. Roos schrok zich een hoedje toen even later de bel ging. Dat was Floortje. Opgelucht stond ze op om open te doen. Vrolijk kletsend kwam Floortje binnen. In haar hand had

ze een tekening. Roos bedankte de buurvrouw. Ze wilde net de deur dichtdoen toen haar vriendinnen het halletje in kwamen gelopen. Floortje liet meteen aan iedereen haar tekening zien, voordat Roos haar met lichte dwang de huiskamer in duwde.

‘We gaan nu, maar je bent nog niet van ons af,’ zei Jet. Haar ogen waren rood.

Ze liepen langs Roos, legden even een hand op haar schouder en liepen toen de deur uit. Roos zuchtte diep. Wat een bemoeials. Aan de kapstok vond ze haar trui, die ze meteen aantrok. Het gesprek was compleet misgelopen. Nu zouden ze waarschijnlijk haar ouders wel gaan bellen. Stomme grieten!

Snel gaf ze Floortje een koek en een glas limonade, waarna ze naar de slaapkamer van haar ouders rende om naar zichzelf in de spiegel te kijken. Ze wilde zien of ze haar ribben kon tellen. Of Jet gelijk had gehad, toen ze zei dat ze zo mager was als een lat. Latten waren dun, wist Roos.

Ze keek en zag ze: haar ribben. Trots streek ze met haar hand over haar bovenlijf. Ze voelde ze, zag ze. Haar hand ging verder naar beneden. Naar haar heupen. Nog voordat ze het in de spiegel zag, voelde ze twee botten die flink uitstaken. Wauw!

Toch vond ze zichzelf nog lang niet dun genoeg. Het

enige wat ze in de spiegel zag, was nog altijd dat dikke meisje. Het meisje dat maar niet dunner werd. Roos keek nog eens naar zichzelf. Ze haatte dat meisje in de spiegel. Ze haatte haar vriendinnen, die helemaal niet wisten waar ze het over hadden.

Over haar toeren liep ze naar beneden, naar de keuken. Dik in mijn hoofd? Ik? Waar hebben ze het toch allemaal over? Ze zijn jaloers! Allemaal. Wilden ze soms ook allemaal zo dun worden? Roos grijnsde. Ha, dat konden ze helemaal niet. Wedden dat niemand van haar klasgenoten zo sterk was als zij? Ze zouden het nog geen dag volhouden. Die gedachte gaf haar een goed gevoel. Als haar vriendinnen nou maar niet naar haar ouders gingen.

De eerste paar dagen na het Gesprek was Roos erg op haar hoede. Om te voorkomen dat een van haar zogenaamde overbezorgde vriendinnen haar ouders te spreken zou krijgen, zorgde ze ervoor dat zij steeds de telefoon opnam als die ging. Dat als de deurbel ging zij opendeed.

Op school ging ze haar vriendinnen zo veel mogelijk uit de weg. Ze had geen zin meer in hun zogenaamde bezorgdheid. Hun irritante blikken in iedere pauze. Hun gepraat over koetjes en kalfjes. Dachten ze nou echt dat ze haar vriendinnen niet doorhad? Ze kwamen alleen naar haar toe om haar te controleren of ze wel at. Echte vriendinnen deden dat niet! Echte vriendinnen zouden haar met rust laten.

Naarmate de weken verstreken, verdween het Gesprek met Jet, Eva en Karlijn meer en meer naar de achtergrond.

Bovendien had ze wel iets anders aan haar hoofd: de verjaardag van haar vader. Opa en oma zouden komen, haar vader zou uitgebreid koken en haar moeder zou, zoals ieder jaar, een grote slagroomchocoladetaart laten

bezorgen. Iets waar ze met geen mogelijkheid onderuit kon komen.

Ze vroeg Ana wat ze moest doen, want ze wilde absoluut de verjaardag van haar vader niet bederven. En door niet mee te eten zou dat precies gebeuren, wist Roos.

KOM OP SPARRETJE, JE KUNT HET. TREK JE VAN DIE VETTE MENSEN NIETS AAN. DAT ZIJ VET WILLEN ZIJN IS HUN PROBLEEM. NIET HET JOUWE. EET NIETS. EN ALS JE IETS EET, DAN SPUUG JE HET METEEN WEER UIT. NET ALS JE MET KERST EN OUD EN NIEUW HEBT GEDAAN. WANT DENK EROM... ALLEEN DUNNE MENSEN TELLEN MEE!!!

Nadenkend over de woorden van Ana liep Roos naar beneden, de huiskamer binnen, waar opa, oma, Floortje en haar ouders al zaten. Arne zou later die avond komen, omdat hij avondcollege had. Hij woonde nu ruim anderhalve maand op zichzelf. Sinds hun gesprek bij Roos op de kamer was hij er niet meer op teruggekomen. Maar Roos zorgde er dan ook voor dat als hij eens thuiskwam, zij altijd gewoon meeat of dat ze dan toevallig net iets aan het eten was. Ze zag aan zijn reactie dat hij haar geloofde. Toch was het maar goed dat ze vanavond extra dikke kleren had aangetrokken, anders zag hij misschien wel...

‘Zeg Roos, waar zit jij met je gedachten?’ vroeg haar moeder. Roos schrok op.

‘Eh... ik dacht even ergens over na,’ mompelde ze snel. ‘Zei je iets dan?’

‘Ik vroeg of je niet iets feestelijkers aan kon trekken.’ Haar moeder keek peinzend naar de outfit van haar dochter.

‘Wat is er mis met deze trui?’ vroeg Roos geërgerd. Ze mocht toch zeker wel een trui aantrekken met haar vaders verjaardag? Dat haar moeder er nou uitzag om door een ringetje te halen...

‘Niets, alleen doen we met verjaardagen meestal iets meer ons best om er feestelijk uit te zien.’

‘O, nou ik vind dat ik er feestelijk genoeg uitzie.’ Boos draaide Roos zich om.

‘Dag oma,’ zei Roos. Ze gaf haar drie zoenen op haar zachte rimpelige wangen. Ze kon nog net een knuffel van oma ontwijken.

‘Meid, wat zie je eruit. Eet jij wel genoeg?’ vroeg oma.

‘Ik eet meer dan genoeg, oma,’ reageerde Roos. Haar boosheid groeide. Waarom begon iedereen toch altijd over dat stomme eten? Ze zag heus wel dat oma een vragende blik naar haar ouders wierp. Dit kon nog een leuke avond worden. Nadat ze opa had begroet, ging ze mokkend op de bank zitten. Op de kleine tafel stonden allerlei schalen met lekkere hapjes. Roos dwong zichzelf een toastje te nemen, zodat ze daarover geen gezeur meer

zou krijgen. Het was een droog toastje, zonder iets erop. Want iets erop smeren ging haar toch echt te ver.

Voor Roos' gevoel duurde het een eeuwigheid voordat ze eindelijk aan tafel gingen zitten. En ook deze tafel werd vol gezet met flinke hoeveelheden eten. Vet eten. Roos zag het in een oogopslag. Maar ze nam zich voor niet in paniek te raken en gewoon mee te eten. Hier een hapje van, daar een hapje van... totdat ze echt niet meer kon. Toch dwong ze zichzelf meer te eten. En te glimlachen. Gezellig mee te praten, zodat niemand een aanleiding zag om te denken dat zij haar va-

ders verjaardag zou verpesten. Ach, uiteindelijk was het best gezellig.

Meteen na het eten vroeg ze of ze van tafel mocht om samen met Floortje een film te kijken. Het mocht. Juichend ren-

de Floortje naar de huiskamer, waar ze meteen op de bank plofte. Roos liep achter haar aan en zette de televisie aan. Ze gaf de afstandsbediening aan Floortje. 'Zoek jij maar een leuke film voor ons uit,' zei ze. 'Ik moet even naar de wc.' En weg was Roos, de trap op.

Voordat ze zich opsloot in de badkamer, pakte ze de weegschaal onder het bed van haar ouders vandaan. Met al dat eten in haar maag was ze vast en zeker aangekomen. Minstens een kilo, en anders toch echt wel

twee. Belachelijk dat mensen zoveel aten. Daarna stak ze vakkundig haar vinger in haar keel en spuugde alles weer uit. Dag diner!

Nadat ze had overgegeven, trok Roos opgelucht door, gooide er wat chloor achteraan, maakte de wc met de wc-borstel extra goed schoon en trok nog een keer door. Langzaam stond ze op, waste haar handen twee keer grondig met zeep om de penetrante kotslucht weg te boenen, veegde haar mond met water af, dronk een paar slokjes water en liep naar de deur. Zo, nu een leuke film kijken met Floortje. Daar had ze best zin in.

Maar toen ze de badkamerdeur opende, kreeg ze de schrik van haar leven. Midden in de slaapkamer stond haar vader. Ze kon wel door de grond zakken.

Waarom zat haar vader niet gewoon beneden in de keuken, aan tafel bij opa, oma en haar moeder? Wat deed hij hier? Stond hij haar soms te controleren? Te bejuren? Te... Ze wist het niet meer. Ze tolde op haar benen. Het duizelde haar.

Haar vaders gezicht stond op onweer. Hij was boos en bezorgd tegelijk. 'Naar benenden. Nu!' blafte hij haar toe.

Roos wist dat hier geen ontkomen meer aan was. Ze moest zich aan beide trapleuningen vasthouden om niet te vallen. Haar hart klopte als een idioot. Ze was bijna beneden.

‘Roos, kom nou, de film is begonnen,’ riep Floortje vanuit de huiskamer. O, waarom zat ze daar niet gewoon? Lekker naast Floortje op de bank. Roos wilde antwoorden, maar het leek alsof haar keel werd dichtgeknepen. Wanhopig draaide ze zich om en keek haar vader zo berouwvol mogelijk aan. Misschien mocht ze...

‘Floortje, Roos komt niet. Papa en mama moeten even met haar praten. Opa komt samen met je kijken!’ En daarmee was de enige uitvlucht, de enige nooduitgang die Roos had, definitief afgesloten. Ze moest de keuken in, of ze het wilde of niet. Roos huiverde.

Zodra ze de keuken binnenliep, werd het doodstil. Opa, oma en haar moeder keken haar bezorgd aan. Het leek zelfs alsof haar moeder had gehuild. Roos ging op haar eigen plekje zitten.

‘Ik ga naar Floortje,’ bromde opa. Kreunend stond hij op en gaf Roos toen hij langs haar liep een bemoedigend klopje op haar schouder, alsof hij wist wat er komen ging. Daarna was Roos alleen met haar ouders en haar oma in de keuken.

‘Roos, hoe kun je?’ begon haar vader. Zijn stem klonk verdrietig en nijdig tegelijkertijd.

Roos zei niets. Ze hield haar hoofd strak naar het blokjeszeil op de grond gericht.

‘Ik, eh... voelde me ineens niet zo lekker,’ verweerde

Roos zich zwakjes. Maar ze had meteen door dat niemand haar geloofde.

‘Roos, we hebben Karlijn gesproken,’ zei haar moeder alleen maar. Roos schrok. Dus toch? Wat een trut! Hun vriendschap was duidelijk over!

‘Hoe lang is dit al aan de gang? Hoe lang kots je al je eten er al uit?’ wilde haar vader weten. Bij het woord ‘kotsen’ kromp Roos ineen. Als het zo hardop werd uitgesproken, klonk het best erg en vies, dacht ze. Ze haalde haar schouders op. Ook oma was ervan geschrokken. Roos zag het aan haar verwarde blik.

‘Hoeveel ben je afgefallen, Roos?’ klonk de zachte stem van haar moeder.

Weer haalde Roos haar schouders op. Ze ging echt niet zeggen hoeveel. Want ergens wist ze heus wel dat ze te weinig woog, en dat dat absoluut niet gezond was. Een stemmetje in haar hoofd zei dat, maar zodra ze het hoorde, legde ze het het zwijgen op.

‘Wie denk je wel niet dat je bent om al dat kostbare voedsel uit te spugen?’ schreeuwde haar vader, nu over zijn toeren. Aan zijn stem hoorde Roos dat hij gefrustreerd was, maar ook bang en boos. Zuchtend stond Roos’ moeder op om de keukendeur dicht te doen. Floortje hoefde dit allemaal niet te horen.

‘Weet je wel hoe duur eten is? En ik maar werken en

werken. Om mijn familie te kunnen voeden.'

Haar moeder sprak sussende woorden tegen haar man. 'Met schreeuwen lossen we niets op.'

'Maar dit kan toch niet langer? Moet je zien hoe dun ze is!' huilde Roos' vader bijna. Ze had haar vader nog nooit ho-

ren huilen. Het was een rotgeluid. Roos kromp nog meer ineen. Het liefst wilde ze verdwijnen, niet horen hoe verdrietig haar vader om haar was. Niet horen hoe haar moeder haar vader probeerde te kalmeren en haar dochter probeerde te begrijpen.

'Hoe kan zo'n intelligent kind dat alleen maar goede cijfers op school haalt, zo dom zijn?' vroeg haar vader snikkend.

'Ik denk dat Roos zich ongelukkig voelt,' antwoordde oma ineens zachtjes. Verward keek Roos op. Ze keek oma recht in haar verdrietige ogen.

'Is dat zo? Voel je je ongelukkig?'

Bijna onmerkbaar knikte Roos. Haar vader rolde met zijn ogen. 'Dat begrijp ik niet. Je stopt toch niet met eten omdat je je ongelukkig voelt? Wat is dat voor een onzin?'

'Schat, soms werkt dat zo,' reageerde haar moeder zachtjes. 'Sommige mensen proppen zich vol met chocolade en allerlei ander voedsel als ze zich ongelukkig voelen. Anderen, zoals Roos, stoppen met eten.'

‘En dat gedrag keur jij goed?’ vroeg haar vader met overslaande stem.

‘Absoluut niet! Maar het heeft geen zin om Roos de schuld te geven van iets wat ze zelf ook niet snapt!’

‘O, dus mevrouw snapt het niet. Ze doet het toch zelf? Ze is toch zelf gestopt met eten? Wat valt daar nou niet aan te snappen?’ Roos’ vader was buiten zinnen. Met verdriet in zijn ogen keek hij zijn dochter af en toe aan. Deed hij dat nou maar niet, kon Roos alleen maar denken. Was hij maar niet zo verdrietig.

Ze voelde zich beroerd. Legde haar moeder nu maar een arm om haar heen. Kon ze nu maar uithuilen met haar hoofd op haar schoot. Ze wilde huilen, alles eruit gooien, alles bekennen.

Maar ze kon het niet. Ze kon de juiste woorden niet vinden. Ze kon haar ouders toch niet vertellen dat ze zich sinds de zomervakantie niet goed voelde? Dat ze zich verloren voelde op school, dat ze helemaal niet volwassen wilde worden, omdat ze alle gevoelens en emoties die daarbij hoorden verwarrend en bedreigend vond? Dat Constantijn haar niet wilde? Dat het donker in haar hoofd was? Dat ze wilde verdwijnen van deze wereld? En dat alleen als ze weinig at ze het idee had dat ze haar leven onder controle had? Dit alles kon ze haar ouders niet vertellen. Ze zouden er niets van begrijpen.

Uiteindelijk legde oma haar arm om Roos heen. Zachtjes begon Roos te snikken.

‘Huil maar, mijn kind. Huil maar eens flink,’ zei oma, terwijl ze zachtjes over de rug van haar kleindochter wreef.

‘Wat moeten we doen?’ vroeg Roos’ vader na een tijdje. ‘Wat moeten we doen? Als je niets eet, ga je dood. Hoor je? Dood!’

‘Pap, ik ga niet dood,’ snikte Roos zachtjes. Als een hoopje ellende zat ze naast oma op haar stoel, diep ineengedoken.

‘En hoe weet jij dat zo zeker?’ vroeg haar vader bitter. ‘Hoe weet jij zo zeker dat je niet doodgaat?’

‘Omdat ze weer gaat leren eten. Stapje voor stapje,’ antwoordde haar moeder rustig. ‘En omdat we na het weekend naar de dokter gaan om te kijken hoeveel ze momenteel weegt.’

Op dat moment ging de deur open en kwam Arne binnen. Zonder iets te zeggen ging hij aan tafel zitten. Even hapte Roos naar adem. Toen herstelde ze zich weer. Vol afschuw keek ze haar moeder aan. Had ze het nou goed gehoord? Dwongen ze haar naar een dokter te gaan? NOOIT!

‘Jullie hebben gelijk. Ik ga echt weer eten,’ zei Roos kalm. ‘Ik zal weer aankomen. Ik beloof het jullie. Maar ik

hoef echt niet naar een dokter. Als jullie me voorlopig in de gaten houden, dan komt het vanzelf weer goed. Echt. Ik beloof plechtig met mijn hand op mijn hart dat ik er alles aan zal doen om weer aan te komen.' Snel hield ze haar hand op haar hart en ze keek zo ernstig mogelijk.

'Dat is mooi,' antwoordde haar vader.

Roos haalde opgelucht adem. 'Dank je, pap!'

'Maar vanaf nu is de wc verboden terrein voor je!'

'En als ik moet plassen?' vroeg ze vol ongeloof.

'Dan hou je het maar in,' gromde haar vader.

'Menno, niet doen. We gaan eraan werken. Toch, Roos? En als jij belooft om vanaf nu weer gewoon mee te eten, dan hoeft je wat mij betreft niet naar de dokter.'

'Mam, pap, jullie geloven haar toch zeker niet?' zei Arne. Met grote ogen keek hij zijn ouders aan. 'Ze heeft mij ook beloofd weer te gaan eten, maar volgens mij is ze alleen maar meer afgevallen.'

'Wat? Wist jij hiervan? En je hebt ons niets verteld?'

Haar vaders woede laaide weer op.

'Pap, rustig nou alsjeblieft. Ik dacht dat het misschien beter was om eerst alleen met haar te praten in plaats van jullie er meteen bij te betrekken.'

'Je had het moeten doen, Arne. Je had het ons meteen moeten vertellen.'

'Jullie hadden me toch niet gelooft. Jullie hadden het

weggewimpeld als ik had gezegd dat ze misschien wel anorexia heeft. Net als nu, gromde Arne.

‘Wat? Anorexia?’ schreeuwde hun vader.

Roos schudde heftig haar hoofd. ‘Ik heb heus geen anorexia, echt niet. Anorexia is heel erg. Die meisjes zijn ziek. Ik niet. Echt, ik beloof jullie met mijn hand op mijn hart dat ik weer zal eten.’

Ze keek van haar vader naar haar moeder. Geloofden ze haar nou? Was Arne maar een kwartier later thuisgekomen. Dan zaten haar ouders haar nu niet zo vreselijk zorgelijk aan te kijken.

‘Mam, pap, geloof haar niet. Dit zijn alleen maar loze beloftes. Ze leidt jullie om de tuin!’

‘Niet. Echt niet,’ schreeuwde Roos haast. Ze keek wanhopig van haar vader naar haar moeder. Het was doodstil in de keuken. Af en toe drongen de tekenfilmgeluiden uit de huiskamer tot hen door.

‘Ik geloof haar,’ zei Roos’ vader na een tijdje.

‘Ik ook,’ zei haar moeder. ‘We gaan je helpen om weer aan te komen.’

‘Jullie zijn niet goed snik. Jullie steken je kop in het zand. Het gaat helemaal niet om het afvallen. Het is een manier om aandacht te vragen. Een manier om te zeggen dat het niet goed met haar gaat! Een manier om de controle over haar eigen leven weer in handen te krijgen.’

Maar geloof zelf maar wat jullie willen geloven. Ik ga niet zitten wachten tot ze zichzelf doodgehongerd heeft,' zei Arne somber en hij liep de keuken uit naar de huiskamer.

Verward keek Roos' vader van Arne naar Roos. Van oma naar hun moeder. 'Welke controle? Hoezo gaat het niet goed met haar? Ze haalt toch allemaal tieners op school? Ze heeft toch vriendinnen genoeg? Ik snap het niet.'

Maar niemand gaf antwoord. Roos al helemaal niet.

'Ik ga echt weer eten. Arne heeft ongelijk,' zei ze alleen maar zachtjes.

'We gaan je helpen,' mompelde haar vader verdrietig, waarna hij zwijgend de tafel afruimde.

Oef, daar was ze goed vanaf gekomen. Roos had plechtig en vooral aan zichzelf beloofd dat ze haar best ging doen. En haar ouders geloofden haar. Maar in haar hoofd was het grote paniek. Als ze niet meer mocht overgeven en met geen enkel smoesje meer onder het ontbijt, de lunch en het avondeten uit kwam, hoe moest ze dan afvallen?

Het werd erger toen haar moeder nog een allerlaatste opmerking maakte, voordat ze met oma naar de huiskamer vertrok.

'Vanaf nu ga je iedere week op de weegschaal. Te beginnen met vandaag! Als je de komende weken niet

aankomt, gaan we alsnog naar een dokter,' zei haar moeder streng en ze liep voor Roos de keuken uit de trap op naar boven, naar de weegschaal. Daar kon Roos het mee doen. Te verbouwereerd om te reageren, zat Roos nog een tijdje als een hulpeloze mus aan tafel, terwijl intussen haar vader driftig stond af te wassen. Het gevaar was nog niet geweken. Ze moest op de weegschaal staan.

In volle hevigheid kwam de opmerking van haar moeder bij haar aan. De uitkomst van de weegschaal drukte loodzwaar op haar schouders. Wat moest ze doen? Als haar moeder zou zien dat ze onder de vijfenveertig kilo woog, dan werd ze vandaag nog aan haar haren mee naar de dokter gesleept.

Paniekerig keek ze om zich heen. Op het aanrecht stonden een volle pot pindakaas en een pot sandwichspread. Zonder dat haar vader het merkte, griste ze die van het aanrecht en stak ze in de zakken van haar vest. Dat was toch weer bijna een kilo bij elkaar opgeteld. Op weg naar boven vond ze nog een aantal dingen die ze in haar zakken kon steken om vooral zwaarder te wegen dan ze eigenlijk was. Ze wilde niet naar de dokter, want die zou haar meteen doorhebben.

Toen Roos uiteindelijk op de weegschaal ging staan, woog ze 46,7 kilo.

'Roosje toch,' fluisterde haar moeder. 'Hoe heb ik dit

niet kunnen zien?’

Roos antwoordde niet. Haar hart klopte in haar keel, want op de weegschaal stond 46,7 kilo. Een enorm gewicht. Ging haar moeder nou maar weg, dan kon ze haar werkelijke gewicht zien.

‘Hoe lang kijk ik al dwars door je heen?’ Haar moeder schudde haar hoofd. Ze had het meer aan zichzelf gevraagd dan aan Roos. Ze verwachtte dan ook geen antwoord. Zuchtend schreef ze het gewicht op in een notitieblokje. Zonder verder nog iets te zeggen, ging ze even later naar beneden. Aan haar houding zag Roos dat ze boos en bedroefd tegelijkertijd was.

Roos verroerde zich niet. Ze luisterde naar de wegstervende voetstappen van haar moeder. Zodra de kust veilig was, trok Roos razendsnel haar kleren uit. Met bonkend hart stapte ze voor de tweede keer op de weegschaal. Nu stond er 44,8 kilo. Roos glimlachte. Veel beter!

Dagenlang was de sfeer in huis gespannen. Iedereen had ruzie met elkaar. Arne met hun ouders, omdat hij niet begreep waarom ze niet met Roos naar een dokter gingen. Hun ouders met Arne, omdat ze boos op hem waren, omdat hij hun niets verteld had. Haar vader met haar moeder en haar moeder met haar vader, omdat ze er

allebei op een andere manier mee omgingen en daarom elkaars gevoelens niet begrepen. En omdat ze eigenlijk ook niet goed wisten hoe ze ermee om moesten gaan. Ze gaven elkaar de schuld dat het zover had kunnen komen zonder dat de ander het opgemerkt had.

Roos had ruzie met haar ouders, omdat ze zich ineens overal mee bemoeiden en haar in de gaten hielden alsof ze een klein kind was. Haar ouders waren boos op Roos, omdat ze hun vertrouwen voorgoed had geschonden. Hoe konden ze haar ooit nog vertrouwen?

Hoewel hij niet meer thuis woonde, had Roos ruzie met Arne, omdat hij haar niet had geholpen. En Arne met Roos, omdat hij haar totaal niet begreep en het hem frustreerde dat hij machteloos moest toekijken hoe zijn zus zichzelf doodhongerde, zoals hij een paar keer had gezegd.

En haar vader werd zelfs boos op Floortje als ze niet snel genoeg haar bord leegat. Floortje was de enige die geen ruzie met iemand had, maar ze was wel stiller dan ze ooit was geweest.

Het kon Roos allemaal weinig schelen. Net als Floortje trok ook zij zich volledig terug in haar eigen wereld. Het enige wat haar kon schelen, was het aantal calorieën in het eten, het aantal kilo's dat ze afviel en het bedenken van smoezen om onder de haviksogen van

haar ouders uit te komen. Soms lukte dat. Maar vaker niet, want haar ouders, en dan vooral haar vader, hielden haar nauwlettend in de gaten.

Eén keer in de week, op zaterdag, moest Roos van haar moeder op de weegschaal staan om te kijken of ze niet was afgevallen. Haar moeder bleef er dan naast staan en noteerde iedere keer Roos' precieze gewicht. En iedere week was haar moeder tevreden, omdat ze op hetzelfde gewicht bleef en soms zelfs zwaarder was dan de week ervoor. Natuurlijk wist haar moeder niet dat Roos haar gigantisch in de maling nam. Een halfuur voordat ze gewogen werd, dronk Roos liters water om aan te komen. Hoe meer water ze dronk, hoe meer haar gewicht omhoogging, terwijl ze in werkelijkheid afviel. Het enige nadeel van deze methode was dat Roos de rest van de dag naar de wc rende, omdat ze zo vaak moest plassen. Maar haar moeder was blij en lachte.

School was de enige plek waar Roos echt haar eigen gang kon gaan. Daar konden haar ouders haar tenminste niet controleren. Het gaf haar dan ook een bevrijdend en goed gevoel als ze haar boterhammen in de prullenbak kon gooien of aan de eendjes in de gracht voor de school kon geven. Uiteraard zorgde Roos er goed voor dat geen van haar inmiddels ex-vriendinnen zag wat ze deed. Voor je het wist, renden ze weer naar haar ouders om haar te

verraden. Nee, die verraders sprak ze niet meer. Ze zou hun hun verraad nooit vergeven. Never nooit niet. Voor haar bestonden Karlijn, Eva en Jet niet meer.

Roos merkte dat het hele gedoe met haar ouders haar sterker had gemaakt. Ze had hen en zichzelf overwonnen, want ondanks de controles van haar ouders en de wekelijkse weegsessies was het Roos toch gelukt om af te vallen. Iets waar ze bijzonder trots op was. Voor haar gaf het aan dat zij degene was die de touwtjes in handen had en niet haar ouders. En dat ze alles, dus ook dat vage en nare gevoel in haar borst en hoofd, onder controle had. Maar Roos was nog altijd niet tevreden. Pas als ze veertig kilo woog, zou ze gelukkig zijn. Zou ze perfect zijn. Pas als ze veertig kilo zou wegen, zou ze weer 'gewoon' mee kunnen eten.

Soms verlangde Roos naar dat moment. Ze had geen zin meer in steeds die honger, in de pijn die de honger veroorzaakte. Pijn die ze in haar maag had op de momenten dat haar ouders haar dwongen om haar bord leeg te eten. Pijn die ze in al haar botten voelde als ze op een harde stoel of op de grond ging zitten.

Ze wilde het niet altijd koud hebben en met blauwe nagels rondlopen. Ze wilde niet meer dat haar haren uitvielen. Ze wilde die donshaartjes op haar gezicht niet meer. Op die dagen verlangde ze nog wel het meest naar

het moment dat ze gewoon weer kon eten. En ze had genoeg, meer dan genoeg, van de overbezorgde blikken van haar ouders.

Dat gevoel stopte Roos snel ver weg. Want door niet te eten, voelde ze zich juist heel goed. Ze had zichzelf volledig onder controle. Juist doordat ze al die symptomen had, wist ze dat ze goed bezig was, dat ze sterk was. Toegeven was een zwaktebod. Nee, ze moest volhouden. Ana zei het ook: VOLHOUDEN, WANT JE BENT VET! Roos wist dat Ana gelijk had, want ze woog nog altijd te veel! Roos nam nog een keer extra de trap.

‘Vandaag, dames en heren, gaan we een koeienoog ontleden. We werken in groepjes van twee en wie er overblijft, schuift bij een groepje aan,’ begon Den Burg de les van vandaag. Het was eind maart. De altijd zo stille en slaapverwekkende biologieleraar leek helemaal op te fleuren bij de gedachte aan ontleding. De klas joelde.

‘Gatver, dat meent u niet,’ gilde Jet.

‘Dat doe ik niet, hoor,’ riep Eva verontwaardigd.

‘Meneer, moet je dat ook doen als je vegetariër bent?’ wilde Suzanne weten.

Den Burg knikte met een haast satanische lach om zijn mond. Zijn ogen straalden.

Roos zuchtte. Ze hield niet van koeienogen ontleden. Bovendien zat er niemand naast haar. Sinds de laatste ontmoeting met Karlijn liet die haar met rust. Karlijn was naast Eva gaan zitten.

Ze zou ergens aan moeten schuiven, maar veel van haar klasgenoten zaten waarschijnlijk niet te springen om haar erbij te hebben. Roos keek om zich heen. Iedereen zat wel naast iemand. Zij was echt de enige die alleen zat, zoals altijd de laatste tijd. Ze meden haar. Noemden haar

anorexiatrut, stick of calorieëenneuroot. Ze deden maar. Roos wist wel beter. Ze waren hartstikke jaloers op haar.

‘Ieder tweetal krijgt een koeienoog,’ ging de leraar verder.

‘Koopt u ze ook altijd bij de koeienoogspeciaalzaak, meester?’ grapte John.

De klas lachte.

‘Meneer De Waal, zou u zo vriendelijk willen zijn uw grappen voor na de les te bewaren? Ieder van jullie krijgt een schort, een scalpel en een bakje waarin je de stukjes ontleed koeienoog kunt leggen.’

Roos luisterde niet meer naar Den Brug. Ze vroeg zich af of ze Karlijn zou vragen of ze bij hen mocht komen zitten. Roos draaide zich om en probeerde Karlijns aandacht te trekken. Het lukte niet. Karlijn zat aantekeningen in haar schrift te maken. Waarom keek ze nou niet even op?

Roos voelde zich ellendig. Alles deed zeer. Het zitten deed pijn. Haar maag deed pijn. Haar huid, haar spieren, haar darmen, haar hele lichaam ook. Ze had het koud, steenkoud. Ze zag dat ze blauwe nagels had. Geen wonder, dacht Roos. Het is om te bevriezen in dit stomme klaslokaal. Toch glimlachte ze flauwtjes. De pijn die ze voelde was een teken dat ze goed bezig was, een bevestiging dat ze dit heel goed kon. Dat ze iets kon wat

maar weinig andere mensen konden. Roos gruwde ervan als ze naar haar klasgenoten of ouders zat te kijken. De hele dag door zaten die mensen te eten: brood met vette boter en vet beleg, vlees met het vet er nog aan, liters jus over hun stukje vlees, snoep, chips, tosti's, broodjes kroket. Iedere keer als iemand anders iets te eten in z'n mond stak, voelde Roos zich sterk. Soms voelde ze zich zelfs een beetje verheven boven de mensen die aten. Die waren zwak! Zij niet, want dit was wat ze heel goed kon: niet eten.

'Goed, als iedereen een partner heeft, dan deel ik de koeienogen uit.' De biologieleraar bukte zich en haalde een grote glazen pot met een heleboel koeienogen tevoorschijn. Een paar meiden die helemaal vooraan zaten, gilden. Roos schrok op uit haar gedachten. De jongens deden alsof ze dagelijks een koeienoog op hun tafel hadden liggen om te ontleden.

Roos draaide op haar stoel. Als ze nu niet naar Karlijn zou gaan, dan zou Den Burg haar bij een willekeurig tweetal neerzetten. Iets waar ze helemaal geen zin in had. Vermoeid stond Roos op. Toen ze stond, moest ze met beide handen de rugleuning van haar stoel vasthouden. Het klaslokaal draaide om haar heen. Ze ademde diep in en uit en deed even haar ogen dicht, zodat het draaien zou stoppen.

‘It’s alive,’ fluisterde Marieke zachtjes tegen haar buurvrouw, maar net hard genoeg zodat Roos het kon horen. Roos deed haar ogen open en liep naar achteren, naar het tafeltje van Karlijn.

‘Een beetje voorzichtig, De Waal,’ zei de leraar streng toen hij een oog bij John en zijn buurman neerlegde.

Roos moest nog een paar stappen zetten. Dan zou ze bij Karlijn zijn. Ze hijgde als een oude vrouw.

‘Uiteraard! Met uiterste precisie zien wij erop toe dat dit oog goed ontleed wordt,’ zei John serieus. Roos was nog maar twee rijen van Karlijn en Eva verwijderd.

‘En anders ziet de koe er zelf wel op toe...’ grapte Marcel, die naast John zat. De hele klas lag dubbel. De leraar droop met een rood hoofd af.

Nog één rij. Alles draaide in Roos’ hoofd. Waarom bleef die rij stoelen niet gewoon op zijn plaats? Ze voelde zich misselijk worden. Ze begon hevig te transpireren, haar hart klopte als een gek in haar borstkas, ze trilde als een rietje en ze moest zich vasthouden. Ze had een tuuttoon in haar hoofd. De tuut zoemde zo hard dat het net leek alsof er een mug in haar oor zat. Wat deden die vlekken trouwens voor haar ogen? Stapje voor stapje ging ze verder.

Niemand zag haar. Iedereen keek gruwend of geïntrigeerd naar zijn eigen koeienoog. Niemand zag haar

door de klas schuifelen. Niemand zag het bloed uit haar wangen wegtrekken en haar gezicht spierwit worden. De grappen over koeien vlogen over en weer het lokaal door.

Roos stond voor Karlijn en Eva. Tegelijkertijd keken ze op van hun oog. Geschrokken staarden ze Roos aan. Die wilde iets zeggen, maar haar keel schuurde. Er kwam geen geluid uit. Toen begaven haar knieën het. Het werd zwart voor haar ogen en als een zak aardappelen zakte Roos voor Karlijn op de grond. Ze was flauwgefallen.

Het duurde een paar minuten voordat Roos weer bijkwam. Naast haar zaten Jet, Karlijn en Eva aan de ene kant en Den Burg aan de andere kant. Bezorgd staarden haar vriendinnen haar aan. Hun ogen leken net theeschoteltjes. Verder was het lokaal helemaal leeg.

‘Weet je waar je bent?’ riep Den Burg.

Roos knipperde met haar ogen. Jasses, wat stonk zijn adem.

‘Eh... in het biologielokaal?’

Karlijn aaide over haar hoofd.

Jet lachte opgelucht.

Eva zweeg.

‘Hoe heet je?’

Gatver, weer die adem. Wat is dat nou voor een stomme vraag?

‘Roos, natuurlijk!’

Nu lachten ook Karlijn en Eva.

‘Roos, je bent flauwgevallen. Probeer voorzichtig overeind te komen!’

De stem van Den Burg klonk eigenaardig. Roos keek hem aan om te zien of hij geen kikker in zijn keel had zitten of misschien een koeienoog had ingeslikt. Het duurde even voordat ze zich realiseerde dat de stem van Den Burg bezorgd had geklonken. Vreemd om een emotie bij een leraar te horen.

Zo langzaam mogelijk kwam ze overeind. Karlijn en Eva hielpen haar.

‘Jezus Roos, je hebt ons laten schrikken,’ lachte Jet zenuwachtig.

‘Hoe voel je je?’ vroeg Den Burg.

Roos zat bijna overeind. Het lokaal draaide nog een beetje om haar heen. Het zoemende tuutgeluid, dat ze voordat ze flauwviel in haar oor had gehoord, werd al minder. De vlekken voor haar ogen waren verdwenen. ‘Wel goed, geloof ik!’

‘Wat heb jij vandaag gegeten?’ vroeg Den Burg ineens streng.

Oef, daar moest Roos even over nadenken. Trouwens, wat ging hem dat nou weer aan. Ze was toch alleen maar flauwgevallen? Toch gaf ze antwoord. Ze moest wel. Hij

bleef haar aanstaren en hij zou daar waarschijnlijk pas mee ophouden als ze antwoord had gegeven.

‘Een appel... en...’ Ze wist het echt niet meer.

‘Ik ga je ouders bellen, Roos. Je moet naar een dokter.’

Roos zuchtte alleen maar. Ze had de kracht niet meer om tegen te stribbelen. Karlijn aaide nog altijd over haar hoofd. Jet en Eva zwegen.

‘Wij helpen je, Roos,’ zei Karlijn alleen maar.

De volgende dag zat Roos samen met haar moeder bij de dokter. Eerst had ze nog wat tegengestribbeld en beloofd dat ze echt weer zou gaan eten. Ze was flauwgevallen omdat ze zich niet lekker had gevoeld, niet omdat ze niets gegeten had. Maar haar ouders wilden er niets van weten en haar moeder had haar mee naar de dokter genomen.

Haar moeder voerde het woord, terwijl Roos zweeg. Ze staaarde uit het raam, alsof het om iemand anders ging en niet om haar. Daarna stelde de dokter een aantal vragen.

‘Roos,’ begon de dokter op zachte toon, ‘vind jij jezelf te dik?’

Roos vond dat ze een lieve stem had. Ze keek de dokter aan. Moest ze haar nou echt een antwoord geven waar haar moeder bij zat? De dokter knikte bemoedigend.

‘Ja,’ mompelde ze alleen maar zachtjes. De dokter krabbelde iets in haar dossier. Ineens wilde ze de dokter meer vertel-

len, over haar dikke lijf, de chaos in haar hoofd die de ene keer als een wolk in haar hoofd zat en de andere keer als een homp klei, waardoor ze niet meer kon nadenken.

Ze wilde de dokter vertellen dat ze het leven zo moeilijk vond, niets van vriendschappen en vooral niets van verliefdheid begreep.

Maar de aanwezigheid van haar moeder hield haar tegen. Roos had haar geschrokken reactie heus wel gezien.

‘Heb je wel eens van anorexia nervosa gehoord?’ begon de dokter voorzichtig nadat ze was uitgeschreven.

Roos knikte. Natuurlijk had ze daarvan gehoord. Ze hoorde de laatste tijd niets anders.

‘Ik heb goede redenen om te denken dat je dat hebt, Roos.’

NEE! NEE! NEE! Dat had ze helemaal niet. Waarom dacht iedereen altijd meteen dat ze anorexia had? Roos frummelde aan de onderkant van haar T-shirt. Ze had geen zin meer in dit gesprek. Maar de dokter praatte gewoon verder.

‘Je bent veel te licht voor iemand van jouw lengte en leeftijd. Hoe lang ben je al bezig met jezelf uit te hongeren?’

Nog altijd klonk de stem van de dokter lief. Veel te lief. Roos had haar schouders opgehaald. Schichtig keek ze naar haar moeder, die nerveus op haar stoel zat te schuiven. Roos wilde het helemaal niet zeggen waar zij bij was. Opeens schaamde ze zich vreselijk. Maar de dokter keek haar streng aan. Ze stelde haar vraag zelfs nog een

keer, zonder rekening met Roos' gevoelens te houden. Dus antwoordde ze braaf.

'Ik denk... ik geloof sinds september,' zei ze zo zacht mogelijk.

Natuurlijk hoorde haar moeder het wel. Ze had gekreund.

'Sinds september? Dus het is al een halfjaar aan de gang? O, mijn hemel. Het is mijn schuld. Allemaal mijn schuld. Als ik niet zo vaak van huis was geweest, dan had ik het misschien eerder gezien. Dan had ik er nog iets aan kunnen doen. Dan had ik...' riep ze huilend.

'Mevrouw, dat had u allemaal niet,' antwoordde de dokter. 'Ook dan had u het niet gezien en het pas gemerkt als het te laat was. Anorexiapatiënten staan erom bekend dat ze alle smoezen uit de kast trekken om maar niet te hoeven eten.' Ze sprak haar moeder toe alsof Roos niet in de kamer was. Roos voelde zich op dat moment heel erg klein. Het was een afschuwelijk gevoel. De dokter schreef weer iets op in haar dossier, waarna ze het dichtklapte. Ze verwees Roos door naar een kliniek die gespecialiseerd was in anorexia nervosa. Zij kon weinig doen. De hele weg naar huis zeiden haar moeder en Roos geen woord tegen elkaar. Roos keek door het zijraam van de auto naar buiten, terwijl haar moeder achter het stuur af en toe een snik wegzuchtte.

Roos wilde absoluut niet naar een gespecialiseerde kliniek. Praten met vreemden over wat zij voelde, terwijl ze dat niet eens aan haar eigen ouders kon vertellen? Vreemde mannen en vrouwen die zich met haar leven ging bemoeien? Die vragen over haar leven gingen stellen? Daar voelde ze helemaal niets voor. En haar vader gelukkig ook niet. Hij vond al dat psychologengedoe maar niets.

‘We lossen het zelf op. Daar hebben we geen psychiater voor nodig,’ vond hij. ‘Roos gaat gewoon weer eten en dan wordt het weer net als vroeger.’

Dagen achtereen maakten haar ouders ruzie met elkaar. Roos vond het prima. Zolang haar vader het niet wilde, was zij veilig. Dan hoefde ze niet naar een kliniek, waar ze niemand kende. En waar ze zou MOETEN eten. Zolang haar vader stug nee bleef zeggen, hield Roos de controle over het eten en over haar eigen leven. Het idee te MOETEN eten en daarmee die controle te verliezen, vond ze vreselijk.

Uiteindelijk was Arne degene die hun vader ervan overtuigde dat Roos echt moest gaan. Urenlang had hij op hun vader ingesproken: dat het zo niet langer kon en dat hij deze strijd niet in z'n eentje kon winnen. Schoorvoetend gaf hun vader zich gewonnen. Roos ging naar een kliniek.

Haar mening en gedachten telden niet meer mee.

‘Vrijwillig’ meldde ze zich een aantal dagen later aan bij de kliniek. Arne bracht haar weg. Dat wilde ze zelf. Ze had geen zin in preken van haar ouders tijdens de autorit en ook niet om de teleurgestelde blik in de ogen van haar ouders te moeten vermijden als ze haar daar achterlieten.

De autorit leek uren te duren, terwijl het maar een ritje van een halfuur was. Geen van beiden zeiden ze iets. Roos staaarde uit het raam en keek naar de koeien in de wei. Was ze maar een koe, dan hoefde ze nu niet naar die stomme kliniek waar ze aan zou MOETEN komen. Ver weg van haar huis, haar familie, die ze ondanks het feit dat die haar nu wel in een kliniek ‘stopte’ ontzettend zou missen, en ver weg van haar vertrouwde leventje. Ze zuchtte diep.

‘Roos,’ begon Arne vlak voordat ze bij de kliniek waren.

‘Mm-mm,’ gromde Roos alleen maar.

‘Ik ben blij dat je gaat!’

‘Fijn voor je,’ reageerde Roos geërgerd. Ze was echt niet van plan om gezellig tegen die broer van haar te gaan zitten doen. Door hem stond ze nu voor de deur van het aankomziekenhuis.

‘Ik sta altijd voor je klaar!’

Roos merkte dat ze toch een brok in haar keel kreeg.

Het liefst wilde ze zich nu in zijn armen storten en tegen zijn schouders in huilen uitbarsten. O, wat miste ze hem, nu al.

‘Ik heb het gemerkt,’ bromde Roos alleen maar, waarna ze het portier opendeed om naar buiten te vluchten.

‘Je bent mijn zusje. Ik hou van je,’ zei Arne vlak voordat ze de auto uit stapte.

Roos zei niets terug. Ze moest vreselijk haar best doen om haar tranen in bedwang te houden. Zonder verder nog iets te zeggen of om te kijken, liep ze naar de voordeur van de kliniek. Eenmaal binnen hoorde ze de auto weggijden. Een dikke traan gleed over haar wangen naar beneden. Stomme, lieve broer.

In de kliniek kreeg ze na het intakegesprek een kamer toegewezen en maakte ze kennis met de andere meiden van de groep. De eerste week was een wenweek geweest, waarin gekeken werd wat Roos wat eten betrof aankon. Daar werden de maaltijden op aangepast. Na die week werden de maaltijden opgebouwd.

Ze begon met het basismenu, waarbij ze bij het ontbijt twee boterhammen moest eten, bij de lunch drie, en daarna twee tussendoortjes en avondeten. Lichaamsbeweging nemen mocht Roos nog niet. Ze

voelde zich per dag, nee, eerder per minuut, dikker en dikker worden. Als niemand keek, probeerde ze in haar bed oefeningen te doen door onder de dekens haar benen een tijdlang omhoog te houden, zodat haar buik aangespannen werd. Zo had ze toch nog een beetje het gevoel dat ze iets deed om af te kunnen vallen. Maar al snel kwam een verpleegkundige daarachter en werd ze continu in de gaten gehouden. Want de vrijheid die je kreeg om bijvoorbeeld lichaamsbeweging te nemen, hing af van je gewicht op dat moment. Hoe meer je aankwam, hoe meer je mocht doen. En Roos was nog niet zoveel aangekomen dat buikspieroefeningen alweer waren toegestaan.

De dagen waren iedere dag hetzelfde. Vroeg opstaan. Ontbijten. Corvee, hoewel Roos daar de eerste weken niet aan mee mocht doen, omdat ze als anorexiapatiënt nog niet te veel met eten bezig mocht zijn. Therapie. Koffie of thee drinken. Rusten op je kamer. Naar school (in de kliniek). Lunch. Corvee (dat was meestal de tijd dat Roos zich in de gezamenlijke huiskamer met een dik boek terugtrok). School. Rusten. Therapie. Vrije tijd. Avondeten. Rusten. Beetje televisiekijken (meestal werd er naar Goede Tijden, Slechte Tijden gekeken, omdat het merendeel van de groep dat wilde zien). Thee drinken. Kletsen met de meiden van de groep. Slapen.

Langzaam kwam Roos aan, kilo voor kilo. Vreselijk walgelijke, ziekmakende kilo's. Ze kreeg een bolle kop, vond ze zelf. En een buikje. De artsen waren tevreden, maar Roos kon wel janken. Ze haatte de kilo's aan haar lichaam. Ze wilde dolgraag weten hoe ze eruitzag, maar in de kliniek waren geen spiegels. Ze haatte haar eigen lichaam, dat weer vol calorieën zat.

In het begin had Roos totaal geen behoefte gehad om haar vriendinnen tot haar wereld in de kliniek toe te laten, maar na een aantal weken begon ze toch naar hen te verlangen. En ze kwamen. Ondanks alles lieten ze Roos niet vallen.

‘Jullie zijn echte vriendinnen, door dik en dun,’ zei Roos op een dag lachend toen ze met z'n vieren aan een tafel in de gezamenlijke tuin zaten. Ze staarden haar aan alsof ze zojuist haar verstand verloren was, maar moesten toen ook hard lachen.

‘Ik ben blij dat je je humor weer terug hebt,’ hikte Karlijn blij.

Om de beurt bezochten ze Roos in de kliniek. Ze namen huiswerk, taken en aantekeningen voor haar mee, zodat ze niet te ver achter zou komen met schoolwerk. Roos vond het fijn als Jet, Eva en Karlijn langskwamen, maar het allerfijnst vond ze het toch als Karlijn alleen

langskwam. Dat voelde vertrouwd. Dan deden ze een spelletje, kletsten over koetjes en kalfjes of bespraken de laatste schoolroddels. Ze spraken over alles, behalve over Roos zelf. Dat wilde ze niet. Ze kon er niet met Karlijn over praten.

‘Wist je trouwens al dat Noa en Constantijn uit elkaar zijn?’ vroeg Karlijn op een dag.

Roos voelde dat ze rood werd. En dat er opeens een vreemde kriebel door haar buik ging. Ze had al heel lang niet meer aan Constantijn gedacht of zelfs maar zijn naam gehoord. Nu ze die hoorde, merkte ze pas dat ze hem nog leuk vond.

‘Heeft hij het uitgemaakt?’

Karlijn schudde haar hoofd. ‘Noa. Ze heeft hem gedumpt voor een ander. Iemand van buiten school. Een oudere jongen van vijftientig!’

‘Is ze gek of zo? Hoe oud is ze zelf?’

‘Nou ja, gewoon veertien, net als wij!’

‘Ik heb altijd al geweten dat ze niet spoorde,’ zei Roos.

‘Ze is ontzettend aangekomen!’

Roos grijsde. Mooi, dacht ze.

‘En jij? Ben jij weer verliefd?’ wilde Roos van Karlijn weten.

‘Ik ben nog steeds op Allard. Stom, hè?’

‘Helemaal niet. Gevoelens verdwijnen toch niet

ineens alleen maar omdat hij toevallig een vriendin heeft? Ik denk dat ik nog steeds op Constantijn ben,' bekende Roos.

Karlijn glimlachte. 'Ik wist het wel. Nou, ik zou zeggen: grijp je kans. Hij is weer vrijgezel.'

'Alsof hij mij ziet zitten. Hij weet niet eens meer wie ik ben.'

'Nou en? Dan zorg je er toch gewoon voor dat hij dat wel weer weet?'

'Alsof dat zo makkelijk gaat'

'Tuurlijk gaat dat makkelijk. Je trekt gewoon dat kanariegele trainingspak van je broer weer aan. Wedden dat hij het dan meteen weer weet?' antwoordde Karlijn droog, waarna ze allebei in lachen uitbarstten. Maar als antwoord gaf Roos haar vriendin een stomp in haar zij.

Roos volgde in de maanden dat ze in de kliniek zat allerlei therapieën, waardoor ze meer over zichzelf leerde. Over haar gedrag, haar lichaam en haar gedachten. Ze begon het eten en de consequenties ervan meer te accepteren, maar grote vrienden zouden het niet van haar worden. Ze leerde hoe ze op een andere, normale manier met eten om kon gaan, zodat haar angst voor het eten verdween.

Naast de individuele- en groepstherapieën volgde

Roos samen met haar ouders ook een gezinstherapie, om erachter te komen hoe de verschillende gezinsleden met elkaar en met de ziekte anorexia omgingen. Om met elkaar te praten over anorexia. En om te proberen de ziekte een plekje te geven binnen het gezin.

Toen ze vijftig kilo woog, mocht ze naar huis. Het was midden augustus. Ze had nog vier weken zomervakantie voor de boeg, want het schooljaar begon dit jaar laat. Ze beloofde alle dokters en psychologen, haar ouders en zichzelf om nog meer aan te komen. Ze zou blijven eten en deed hard haar best om zich aan die belofte te houden. Want terug naar de kliniek wilde ze absoluut niet.

Ze was over naar de derde klas.

Zomervakantie. Pas over vier weken, halverwege september, zou de school weer beginnen. Tot die tijd kon Roos op haar gemak weer wennen aan haar normale leventje. Zover je van normaal kon spreken, want sinds haar thuiskomst hielden haar ouders Roos met argusogen in de gaten en zagen ze erop toe dat ze genoeg eten binnenkreeg. Roos vond het behoorlijk irritant, omdat ze het gevoel had dat ze als een klein kind werd behandeld. Soms zei ze er wat van, maar dan antwoordden haar ouders steevast dat ze het alleen maar voor haar eigen bestwil deden. Dat Roos hun vertrouwen enorm had geschonden en dat het een hele tijd zou duren voordat ze haar weer zouden durven te vertrouwen.

Roos had daar niets tegen in te brengen. Daarom deed ze flink haar best om haar beloftes na te komen en at ze rede-

lijk mee, maar wel nadat ze met haar ouders de afspraak had gemaakt dat haar vader minder vet zou koken. Ze at veel groenten, het kleinste aardappeltje dat ze kon vinden en een piepklein stukje vlees of vis. Haar ouders stemden ermee in.

Roos trok veel op met Jet, Eva en Karlijn, die alle drie al met vakantie waren geweest. De ene keer gingen ze een dagje naar het strand, de andere keer zaten ze bij een van hen thuis met z'n vieren op een bed naar muziek te luisteren. En de volgende keer gingen ze de stad in om te winkelen. Ondanks de strenge behandeling van haar ouders, was Roos erg blij dat ze uit de kliniek was.

Twee weken voordat de school weer begon, ging de familie Bruinsma op vakantie. Ze gingen een weekje met het hele gezin naar Turkije, op Arne na, die zich toch echt te oud voelde voor dit soort familiebijeenkomsten en met zijn vrienden in Thailand ging rondtrekken. Zon, zee, strand en een stapel boeken waren de ingrediënten van deze vakantie. Het liefst lag Roos de hele dag op een ligstoel in de schaduw van een parasol te lezen. Ze had misschien wel vijftien boeken meegenomen.

Toch las ze amper. Ze voelde zich schuldig tegenover Floortje. Die had ze de afgelopen maanden compleet uit het oog verloren. Nu ze haar zusje de hele dag weer zag, viel het Roos pas op dat ze stiller geworden was, meer in zichzelf gekeerd. En dus liet Roos de boeken steeds vaker links liggen en ondernam ze leuke dingen met Floortje: zwemmen in zee, zandkastelen bouwen op het strand, op zoek gaan naar het allergrootste ijsje, dat Floortje uiteindelijk dan toch liever niet wilde, en kleine

cadeautjes kopen in de bazaar voor haar vriendinnen.

Het was een heerlijke vakantie, waar iedereen aan toe was geweest. Bruin en volledig uitgerust kwamen ze een week later weer thuis. 's Ochtends vroeg landden ze op Schiphol, waarvandaan ze met de trein terug naar huis gingen.

Roos liep net met haar volle koffer haar kamer binnen, toen haar mobieltje ging. In het kleine venster verscheen een foto van Jet.

'Jij bent er vroeg bij,' begroette Roos haar vriendin vrolijk.

'Hoe laat is het dan?'

Roos keek op haar wekkerradio.

'Halfnegen?'

'Oei, dat is inderdaad erg vroeg, maar ik hoorde van Karlijn dat je vandaag heel vroeg thuiskwam. Hoe was het eigenlijk?'

'Heerlijk, vooral dat nietsdoen beviel me goed.'

'Nou, wen er maar niet te veel aan, want volgende week moeten we alweer naar school.'

'Zo, jij weet iemand ook op te vrolijken,' reageerde Roos.

'Weet ik. Dat is een talent. Zeg, maar over school gesproken: ga je mee schoolcampussen? Ik durf te wedden dat je nog helemaal geen schoolspullen gekocht

hebt. Karlijn en Eva gaan ook mee,' vroeg Jet.

Roos moest bekennen dat ze inderdaad nog niets aan schoolspullen gekocht had. 'Ik ga mee. Hoe laat spreken we af?'

'Drie uur voor de V&D.'

'Zie ik je dan. Doeg.'

Roos drukte op het uitknopje, gooide het mobieltje op haar bed en bedacht wat ze het eerst ging doen: koffer uitpakken, douchen of op haar nieuwe rooster kijken voor welke vakken ze schoolspullen nodig had.

Twee tellen later stapte ze onder de douche.

Stipt om drie uur stond ze voor de V&D. Eva en Karlijn waren er al. Jet was nergens te bekennen.

'Die is vast onderweg een open brug tegengekomen of een bekende die ze al tien jaar niet heeft gezien en absoluut niet voorbij kon rijden zonder daar een praatje mee te maken. Of ze moest haar moeder op het allerlaatste moment nog helpen met een klusje,' grapte Eva.

'In die volgorde?' vroeg Roos glimlachend.

'Jet kennende? Waarschijnlijk wel.'

'Nog even wachten of gaan we alvast naar binnen?' vroeg Roos.

'Laten we nog maar even wachten. Ze zal zo wel

komen,' zei Karlijn.

'Zeg, maar hoe was je vakantie eigenlijk?' vroeg Eva.

'Tof,' begon Roos en ze vertelde over haar geluier in Turkije.

'Even op Jet wachten' duurde nog een kwartier.

Met een knalrood gezicht van het fietsen kwam Jet op haar fiets aangesjeesd. 'Sorry dat ik te laat ben. Maar net toen ik de deur uit wilde gaan, kwam mijn oma. Ik kon het echt niet maken om niet even een praatje met haar te maken.'

Eva keek Roos en Karlijn aan met een blik van 'zie je wel dat ik gelijk heb', waarna ze alle drie in lachen uitbarsten. Jet, die haar fiets een stukje verderop op slot had gezet en nu haastig kwam aanlopen, fronste haar wenkbrauwen. 'Wat staan jullie te lachen?'

'O, niets bijzonders. Gewoon zomaar. Kom, gaan we schoolcampussen,' grinnikte Roos.

Er waren die dag meer scholieren op het idee gekomen om schoolspullen voor het nieuwe jaar in te slaan. Het was in de winkel een drukte van jewelste en Roos moest moeite doen om de spullen te pakken te krijgen die ze wilde hebben. Schriften, pennen, potloden, een nieuw etui, kaftpapier, een passer, een geodriehoek en een zak vol gummetjes. Het verdween allemaal in het mandje dat Roos aan haar arm had hangen. Goedkeurend

keek ze erin. De kleur zilver was duidelijk aanwezig: zowel de schriften als de pennen, potloden, het nieuwe etui en het kaftpapier waren zilver van kleur.

‘Romanticus,’ zei Roos zachtjes toen ze in het mandje van Karlijn keek, waar overwegend roze spullen in lagen. Eva was voornamelijk voor de zwarte schoolspullen gevallen en Jet had er een bonte puinhoop van gemaakt met vooral felle kleuren, stippen en strepen.

Na de schoolinkopen besloten ze om even naar de Hema te gaan.

‘Laten we make-up proberen, want ik voel me zonder zo kaal,’ acteerde Jet als een volleeerde actrice. Grinnikend liepen ze naar de make-upafdeling om zich met alle testers op te maken.

‘Dames, gaan jullie nog iets kopen of maken jullie je alleen maar op?’ klonk ineens een zware stem. Roos schrok zich een hoedje. Naast hen was een verkoper komen staan, die hen vragend aankeek.

‘Eh, ik... Nee hoor,’ hakte Karlijn, die het dichtst bij de verkoper stond.

‘We testen alleen even voordat we tot een weloverwogen besluit komen. Je kunt tegenwoordig niet voorzichtig genoeg zijn met de aanschaf van make-up, meneer.’

Dat was Jet. Roos beet op haar onderlip om haar

lachen in te houden. Ze zag dat Eva en Karlijn hetzelfde deden.

‘Nu u hier toch bent, kan ik uw hulp wel gebruiken,’ ging Jet onverstoorbaar verder. ‘Vindt u deze kleur beter bij mijn ogen passen of toch deze?’ In haar handen hield ze twee verschillende kleuren lippenstift, waarvan al een kleur op haar lippen zat. Ze tuitte haar lippen zo dat het net leek alsof ze de verkoper een luchtzoen gaf. De arme man wist niet waar hij moest kijken, bromde iets onverstaanbaars en ging ervandoor. Roos en haar vriendinnen kwamen niet meer bij. Huilend van het lachen liepen ze de trap op naar boven, waar ze tegen een hekje moesten gaan hangen om niet om te vallen.

Het was een ouderwets gezellige middag en voordat ze het wisten, was het al bijna zes uur.

‘Wie heeft er zin in een pizzaatje?’ vroeg Jet toen ze uitgesloopt waren. ‘Ik weet een goedkope pizzeria. Hij zit een paar straten verder’

Eva knikte. Karlijn riep enthousiast ja. En Roos dacht na. Even voelde ze een schok onder in haar buik, alsof haar hele lichaam er weer tegen was. Want tja, van pizza’s word je dik, vet, blubberig. Ze schudde haar hoofd om al die gedachten uit te bannen. Ze was immers genezen. Ze had geen eetstoornis meer.

‘Ja, lekker,’ zei ze daarom vastbesloten. ‘Maar dan

moet ik wel even mijn ouders bellen om te zeggen dat ik niet thuis eet.'

Meteen drukte ze op sneltoets 1, waaronder het telefoonnummer van thuis stond. Het duurde even voordat haar vader opnam.

'Ha, pap. Ik ben met Karlijn, Jet en Eva in de stad. We gaan even een pizzaatje eten, dus je hoeft geen rekening met me te houden met het eten.'

Roos hoorde haar vader zwaar ademen.

'Ik, eh... ja, dat is goed. Ja, natuurlijk is dat goed,' antwoordde haar vader hartelijk, maar Roos had de twijfel in zijn stem allang gehoord.

'Nou, ik ga hangen, hoor. Mijn beltegoed is bijna op,' zei ze geïrriteerd. Zouden haar ouders haar ooit weer vertrouwen? Een paar seconden was Roos met zichzelf in conflict. Ze kon nu makkelijk onder die vette pizza uit komen. Ze hoefde zich alleen maar om te draaien en tegen haar vriendinnen te zeggen dat ze thuis werd verwacht.

'Alles goed?' wilde Karlijn weten, die ook net ophing.

Roos knikte. 'Alles goed. Kom laten we gaan. Ik heb wel zin in een pizzaatje.'

Roos kon maar moeilijk haar bed uit komen. Het was te lekker om eruit te gaan. Zo zacht. Ze draaide zich om. Kon ze maar gewoon blijven liggen. Ze had helemaal geen zin om weer naar school te gaan. Het was inmiddels een halfjaar geleden dat ze daar voor het laatst was geweest.

Karlijn zou haar komen ophalen. Roos keek nog een keer op de wekker. Ze moest nu echt opstaan als ze Karlijn niet wilde laten wachten. Roos zuchtte diep. Ze was zenuwachtig voor vandaag. Wat zouden haar klasgenoten tegen haar zeggen? Hoe zouden ze reageren? Zouden ze nog met haar willen praten? Roos wist het niet.

Zuchtend stond ze op, zocht haar kleren bij elkaar, kleedde zich aan en liep met haar rugzak naar beneden. Haar ouders waren al op. Meteen golfde er een paniekstoot door haar lichaam heen. Ze stonden, allebei in ochtendjas, tegen het aanrecht geleund. Floortje zat in haar kommetje melk met cornflakes te roeren, terwijl ze over de nieuwe juffrouw kletste.

‘Goedemorgen, schat,’ zei haar moeder snel toen Roos binnenkwam.

‘Vind je het eng om weer naar school te moeten?’

vroeg haar vader.

Roos knikte. 'Gelukkig komt Karlijn me zo halen.'

'Dat is fijn. Ik heb...'

Hij maakte zijn zin niet af. Roos zag dat haar vader twijfelde. In zijn handen hield hij een plastic zakje met daarin twee boterhammen.

'Voor tussen de middag,' zei hij bijna verontschuldigend.

'Lekker, pap. Dank je wel,' zei Roos.

Ze zag dat haar vader opgelucht het zakje aan haar gaf.

Snel lepelde ze een bakje yoghurt leeg. Daarna zei ze haar ouders gedag en liep ze de voordeur uit. Karlijn stond al te wachten.

'Hé, goedemorgen. Beetje zin in vandaag?'

Roos schudde haar hoofd.

'Ik kan het me voorstellen. Maar je zult zien dat je zo weer aan het schoolritme gewend bent,' glimlachte Karlijn. Roos klom op haar fiets. Samen fietsten ze naar school.

Roos had zich om niets druk gemaakt. Bijna al haar klasgenoten waren blij haar weer te zien en wilden oprecht weten hoe het met haar ging.

Roos lachte. 'Het gaat heel erg goed met me.'

Haar klasgenoten waren aardig en begripvol.

Ook biologieleraar Den Burg was blij Roos weer te

zien. 'Je ziet er een stuk beter uit dan een paar maanden geleden. Ik ben blij dat je weer terug bent,' zei hij en hij gaf haar een hand.

'Ik ook,' lachte Roos. Daarna draaide ze zich snel weer om. Zijn adem rook in ieder geval nog precies hetzelfde als een paar maanden geleden.

Aan het einde van het eerste uur kwam Robert naast haar lopen.

'Je ziet er goed uit, Roos,' zei Robert zo zachtjes mogelijk. Hij bloosde zo dat hij er tranen van in zijn ogen kreeg.

'Dank je wel. Lief van je om te zeggen,' lachte Roos en ze liep snel verder. Waar kwamen die kriebels nou ineens vandaan? Zou ze...? NEE, dat kon niet!

Karlijn stootte haar aan. 'Eh... niet om het een of ander, maar je wordt wel erg rood.'

'En ik heb geen idee waarom,' antwoordde Roos lachend.

'Nou, ik kan je wel een paar redenen geven als je dat wilt,' zei Karlijn glunderend.

'Dat zal best, maar dat hoeft je niet te doen. Jeetje, is dat Noa?' vroeg Roos om het onderwerp verder af te kappen. In de verte zag ze haar lopen. Noa was inderdaad wat dikker geworden, maar ze zag er nog altijd jaloersmakend mooi uit. Noa zwaaide naar Roos. Roos

zwaaide terug. Er borrelde een zwaar gevoel in haar onderbuik omhoog, terwijl haar handen begonnen te zweten. Roos herkende de symptomen onmiddellijk. Dit waren de eerste tekenen van een paniekaanval! Ze ademde diep in en uit, in en weer uit.

‘Wil je naar haar toe?’

Roos schudde haar hoofd; dat wilde ze niet. Het zware gevoel verdween langzaam uit haar buik, net als lucht die uit een volle fietsband met een gaatje ontsnapte.

De eerste paar dagen kostte het Roos erg veel moeite om aan het schoolritme, het huiswerkgeweld en haar klasgenoten te wennen. Maar daarna was het weer de normaalste zaak van de wereld. Ze kon makkelijk meekomen, zat weer naast Karlijn en had in de pauzes weer lol met Eva en Jet. Toch betrapte Roos zichzelf erop dat er soms weer een chaos in haar hoofd dreigde te ontstaan. Haar gedachten werden dan steeds zwarter en haar hersenen voelden aan als een grote spons. Roos onderdrukte het door het te negeren. Makkelijk was dat niet. Vooral niet toen Constantijn een nieuwe vriendin kreeg. Zonder dat Roos het had gewild, had dat haar heel veel pijn gedaan. Ze beschouwde de reden dat hij haar niet zag staan als een teken dat ze weer veel te dik was. Maar ze negeerde het verdriet, het zware gevoel dat op

haar borst drukte en het brok lood in haar maag.

Gelukkig namen school en haar gewone leven haar weer volledig in beslag. Huiswerk, proefwerken, opstellen schrijven, verslagen maken, stapels boeken lezen en dan nog haar so-

ciale leven slokten Roos min of meer helemaal op. Ze vond het heerlijk, want op deze manier had ze geen tijd om na te denken.

Het was november. Sinterklaas kwam aan in het land. Roos nam Floortje mee naar de intocht. Floortje had van een Zwarte Piet uit de stoet een handvol pepernoten gekregen. Ze had ze aan Roos, die achter haar stond, gegeven om te bewaren. Daarna had ze zich snel weer omgedraaid in de hoop dat er nog zo'n aardige Piet langskwam die haar een handvol pepernoten zou geven. Roos glimlachte. Floortje genoot zichtbaar, hoewel Roos het liefst naar huis wilde. Ze had het koud. Ondanks de dikke, met wol gevoerde winterjas, die ze pas van haar ouders had gekregen, rilde ze over haar hele lichaam. Haar handen werden steeds kouder. Stom dat ze haar handschoenen vergeten was mee te nemen. Stom ook dat ze geen boterhammenzakje had meegenomen om die pepernoten in te doen. Haar nagels werden al blauw.

Voorzichtig stak ze een pepermoot in haar mond. Het was de eerste sinds twee jaar. Roos kauwde erop. Ze smakte flink om de smaak beter te kunnen proeven. Het was een intense ervaring. Lekker! Voordat ze het wist, was haar hele hand leeg. Zomaar. Alle pepernoten lagen in haar maag, vet aan te maken dat zich zou afzetten op haar

heupen.

Roos kreeg het benauwd. Stomme pepernoten. De nasmaak was vies. Ze had spijt. En Floortje was boos, want er was geen aardige Piet meer langsgekomen om haar nog eens een handjevol pepernoten te geven. Nu had ze niets meer.

De hele weg naar huis zei Floortje geen woord tegen haar grote zus. Maar die merkte het amper op. Ze zat met haar gedachten bij de pepernoten in haar buik.

Thuis vertelde Floortje boos dat Roos al haar pepernoten had opgegeten. Haar ouders lachten alleen maar. 'Wees blij dat je zus weer gewoon alles eet,' riepen ze blij. Maar Floortje kon hun blijdschap niet delen.

Roos had nog steeds spijt. Haar huiswerk maakte ze die avond voor het eerst sinds maanden weer op de hometrainer.

Ondanks al haar goede voornemens en plechtige beloftes vond Roos het steeds moeilijker worden om zich eraan te houden. Hoe graag ze ook wilde eten om haar ouders, broer en vriendinnen geen pijn te doen, de drang om af te vallen en de angst om nog dikker te worden werden groter. Want ondanks alles voelde Roos zich te dik.

De chaos in haar hoofd, die ze lang had weten te negeren, werd weer sterker. Ze raakte de controle over

haar eigen hoofd kwijt. Daarom stortte ze zich weer volledig op haar huiswerk, om niet na te hoeven denken. Maar het was niet genoeg. Ze wist het en voelde het in iedere cel van haar lichaam.

De drang om zich weer iedere dag te wegen werd sterker. En na een week gaf ze zich eraan over en woog ze zichzelf voor het eerst in weken weer. De drang om meer te bewegen dan nodig was om in conditie te blijven groeide ook. Als er niemand thuis was, liep ze tientallen keren de trap op en af, met in haar handen haar huiswerk. De drang om minder te eten werd groter. Steeds vaker bedacht ze opnieuw smoesjes om niet mee te hoeven eten met de anderen.

's Ochtends stond Roos vroeg op, om haar ouders en zusje voor te zijn, zodat ze niet samen met hen hoefde te ontbijten. Ze rommelde wat met borden en bestek. Zette thee en gooide kruimels uit de broodtrommel op haar bord met wat hagelslag ernaast, zodat het net leek alsof ze al uitgebreid had zitten eten. Of ze at een bakje yoghurt als ontbijt. De eerste paar keer deed ze er demonstratief vijf scheppen muesli in, maar al gauw bouwde ze dat af, totdat ze er uiteindelijk nog maar een halve lepel muesli in deed.

Ze begon haar lunch weer weg te gooien. Stiekem, als ze zeker wist dat ze alleen was. Wel zorgde ze er goed voor

dat altijd wel iemand zag dat ze iets at. Meestal was het maar een muizenhapje en gooide ze de rest van de boterham weg, maar zo voorkwam ze wel dat iedereen ging denken dat ze weer anorexia had.

In eerste instantie at Roos 's avonds nog gewoon mee, maar al snel begon ze weer minder op te scheppen. Over iedere hap deed ze uren. Tenminste, zo leek het. Ze zag de paniek en de angst in de ogen van haar ouders terugkomen. Hun mond lachte bemoedigend als ze wel gewoon at, maar hun ogen schreeuwden iets anders: 'O nee, toch niet weer?'

Roos schrok er zo van dat ze op internet zocht naar een alternatief. Want overgeven durfde ze echt niet meer. Ze was te bang geworden dat ze weer betrappt zou worden.

Het alternatief heette laxeermiddelen, die ze bij steeds weer verschillende drogisterijen kocht. Het grote voordeel daarvan was dat je gewoon alles kon eten zonder absurd veel aan te komen. Een paar van die laxeerpilletjes per dag, en hup... rennen naar de wc. Het eten kwam er met dezelfde vaart weer uit.

Dus at ze 's avonds weer gewoon mee, wetende dat ze altijd haar laxeermiddelen nog had. Niemand die het doorhad. Roos voelde zich prima. Ze had het leven en vooral zichzelf weer onder controle. Weg schuldgevoel. Maar de angst uit de ogen van haar ouders verdween niet.

Sinterklaas was allang weer naar huis. Kerst kwam en ging weer. Oud en Nieuw vierde Roos bij Karlijn thuis, maar ze raakte de zelfgemaakte oliebolletjes van Karlijns moeder niet aan. Ze at een bord salade en een kommetje soep. Het nieuwe jaar begon voor Roos met een rommelende maag. Ze glimlachte. Ze had het weer onder controle!

Januari ging voorbij, februari kwam. De hoeveelheid laxeerpillen die Roos per dag gebruikte werd steeds groter, want de paar pillen per dag waarmee ze begonnen was, hielpen allang niet meer. Ze moest steeds meer slikken om hetzelfde resultaat te bereiken. Haar darmen werden steeds luier, de krampen in haar maag en darmen steeds erger.

Ze fietste de hele stad af op zoek naar laxeerpillen. Ze kocht ze bij telkens een andere drogisterij of apotheek, zodat haar geen vragen werden gesteld. Roos' haar viel weer uit. Ze had weer donshaartjes op haar gezicht. En ze had het de hele dag koud.

'Je valt weer af,' zei haar vader op een avond toen ze samen stonden af te wassen. Het was geen vraag, maar een constatering.

Roos pakte een druipend bord uit het rek. 'Dat is helemaal niet waar,' wierp ze zachtjes tegen.

'Roos, lieg niet tegen me. Ik zie het toch? Je hebt het de hele dag koud en je krijg weer van die donshaartjes op je gezicht!' Hij duwde de afwasborstel zo hard in een glas dat het brak. 'Verdomme!' gromde hij. Roos zag dat zijn

hand bloedde.

‘Pap, je hand bloedt,’ zei ze geschrokken.

‘Nou en? Dat is lang niet zo erg als een kind dat zich doodhonger!’ Hij zakte neer op een stoel, met een stuk keukenrol om zijn hand gedrapeerd.

‘Pap, niet doen. Ik...’

‘... kan er niets aan doen? Was dat wat je wilde zeggen? Volgens mij kun je er heel goed iets aan doen. Je zou bijvoorbeeld weer gewoon kunnen eten.’

Roos wilde hier weg, maar ze stond als aan de vloer vastgenageld, met in haar handen een bord en een droogdoek.

‘Roos, we weten het niet meer. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Misschien moet je toch maar weer naar een dokter.’

‘Pap, echt. Dat hoeft niet. Ik beloof je...’

‘Een belofte van iemand met anorexia is niets waard,’ gromde hij zachtjes, terwijl hij het stuk keukenpapier van zijn hand haalde. Het bloedde nog een beetje.

Roos keek naar haar vader en zag een zielig hoopje mens. Zijn gezicht stond bezorgd. Haar maag draaide zich om in haar lichaam. Toen hield ze het niet meer: ze begon keihard te huilen. Ze hilde met lange halen. Haar vader stond op, pakte het bord en de droogdoek uit haar handen en trok haar naar zich toe. Roos liet het toe. Het voelde

fijn om in zijn sterke armen te zijn. Snikkend legde ze haar hoofd tegen zijn schouder. Haar hele lichaam schokte op een neer.

‘Het is al goed, meisje. Huil maar eens flink!’

Zachtjes wreef hij met zijn goede hand over haar rug. Zo was het goed.

Roos behoefde niet naar de dokter. Wel zorgde ze ervoor dat de bezorgdheid van haar ouders minder werd door iedere avond goed mee te eten en door in het weekend weer gewoon mee te ontbijten en te lunchen.

Het werd maart. Buiten was het warm. De natuur was in de war. Overal schoten vrolijk gekleurde krokussen uit de grond omhoog. Narcissen en tulpen bogen gezellig mee met de wind, maar ze gingen allemaal dood zodra het eind maart ging sneeuwen.

Op een dag, toen de bel voor de tweede pauze was gegaan, trok Karlijn Roos mee naar een stil hoekje in de benedengang. Met een ernstig gezicht ging ze voor Roos staan.

‘Heb jij wat gegeten vandaag?’ begon Karlijn meteen, zonder enige inleiding.

‘Je weet toch dat ik genezen ben verklaard door de kliniek?’ zei Roos geïrriteerd. Ze voelde zich letterlijk en figuurlijk in een hoek gedreven.

‘Is dat wel zo?’

‘Ja, natuurlijk! Hoezo?’

‘Dan kun je me vast wel vertellen wat je vandaag gegeten hebt, nietwaar?’

‘Niet dat het jou iets aangaat, maar als je het zo nodig wilt weten: mijn boterhammen.’

‘En wat zat erop?’

Roos voelde dat ze boos werd. De kwaadheid begon in haar buik en kwam langzaam naar boven geborreld.

‘Worst,’ zei ze met samengeknepen stem. Dat was waar. Ze had die morgen haar vader worst op haar boterhammen zien doen.

‘En hoe verklaar je dan dat dit jouw lunchpakket is?’

Gepikeerd en verdrietig haalde Karlijn een plastic zakje met vier boterhammen met worst tevoorschijn. Het waren de boterhammen van Roos.

‘Je doet het weer, hè? Je hongert jezelf weer uit, hè?’

‘Dat is helemaal niet waar! En trouwens, wat gaat jou dat aan?’

Boos en met haar lichaam strak gespannen keek Roos naar Karlijn.

‘Alles! Je bent mijn beste vriendin. En ik zie dat het weer helemaal de verkeerde kant met jou opgaat.’

‘Mens, stel je niet aan! Het gaat prima met me.’

‘Nietes. Je bent weer aan het afvallen.’

Karlijn schreeuwde het uit. Ze huilde bijna. Roos zei hele-

maal niets meer. Ze keek alleen maar. Wat zou ze graag willen roepen dat het inderdaad weer niet goed met haar ging. Natuurlijk ging het helemaal niet goed met haar. Ze had weer honger. Gruwelijke, schreeuwende honger. Haar maag kromp weer ineen. Ze had weer pijnscheuten. Maar ook nu hield Roos haar mond.

‘Karlijn, het gaat goed met me. Je hoeft je echt geen zorgen om me te maken. Nogmaals: ik ben genezen in de kliniek. Ik weet nu echt wel dat een lichaam niet zonder eten kan. Dat je haar niet op je kop blijft zitten als je niet eet, dat je het altijd koud hebt, dat je hart er helemaal niet tegen kan als je altijd maar je eten uitkotst, dat je donshaartjes op je gezicht krijgt, en nog meer van dat soort dingen. Dat weet ik. Dat hebben ze me wel geleerd. Dus waarom zou ik dan mijn gezondheid weer in gevaar brengen?’

‘Ik geloof je niet,’ snikte Karlijn zachtjes.

‘Dan niet. Het gaat prima met mij’

‘Ik ga naar je ouders,’ zei Karlijn ineens.

‘Als je dat maar uit je hoofd laat,’ siste Roos.

‘Denk ook eens aan mij, Roos. Denk je dat ik het leuk vind om naar je ouders te gaan? Om te vertellen dat het weer niet goed met je gaat? Denk je dat het leuk is om

machteloos te moeten toezien hoe een vriendin zich doodhongert?’ huilde Karlijn hartstochtelijk. ‘Roos, je bent mijn vriendin en ik hou van je, maar je moet stoppen met jezelf dood te hongeren. Ik kan het niet meer aanzien. Open je ogen eens, Roos. Kijk eens hoe je eruitziet!’

‘Geloof me, er is niets met me aan de hand,’ probeerde Roos nog een keer.

‘Nee, er is van alles aan de hand. Ik ga met je ouders praten.’

Roos zuchtte diep. Ze voelde zich nijdig worden. Waar bemoeide Karlijn zich mee? Toch hield ze zich in.

‘Wat jij wilt. Maar zou je dat alsjeblieft na de verjaardag van Floortje willen doen? Ze wordt morgen zeven en als je nu met mijn ouders gaat praten, is haar hele verjaardag verpest!’

‘Dus je geeft toe dat je jezelf weer aan het uithongeren bent?’ vroeg Karlijn.

‘Nee, maar ik kan je blijkbaar toch niet op andere gedachten brengen!’

Daarna liep Roos weg. Ze was woedend, ziedend. Wat een rotstreek om het aan haar ouders te vertellen. Wie dacht Karlijn wel niet dat ze was? Haar persoonlijke politieagent soms?

Buiten zinnen liep ze het toilet binnen en knalde de wc-deur achter zich dicht. Ze klapte de deksel van de wc

naar beneden en ging erop zitten. Ze moest nadenken, de chaos uit haar hoofd denken. Ze voelde ze zich verscheurd. De ene helft vond het verschrikkelijk. Die helft wilde schreeuwen dat Karlijn haar kop moest houden, op moest rotten en zich met haar eigen zaken moest bemoeien. Terwijl de andere helft het juist verschrikkelijk fijn vond dat haar vriendin aan haar vroeg hoe het met haar ging.

Alleen zou ze willen, zo graag willen, dat Karlijn niet weer over eten begonnen was. Altijd maar weer de vraag hoeveel ze vandaag gegeten had, wat ze gegeten had. Om gek van te worden! Ze begreep heel goed dat Karlijn dat alleen maar deed omdat ze zich gruwelijk veel zorgen om haar maakte. Maar jeetje, ze was toch wel meer dan alleen dat eten? Daar zat nog een hele Roos achter.

De volgende dag was Floortje jarig. Ze werd zeven. De keuken en de huiskamer hingen vol slingers. Het zag er gezellig en vrolijk uit, maar Roos voelde zich allesbehalve vrolijk. Haar maag woelde. Zou ze zeggen dat ze zich niet lekker voelde? Dat ze straks wel een stuk taart zou eten? Zouden ze daar intrappen? Wat maakte het ook uit? Als Karlijn morgen toch alles tegen haar ouders ging vertellen, moest ze waarschijnlijk terug naar die kliniek om aan te komen. Roos gruwde bij het idee alleen al.

Misschien kon ze Karlijn op andere gedachten brengen, zodat ze niet met haar ouders ging praten. Die zouden doodongelukkig zijn als ze zouden horen dat hun dochter nog steeds probeerde af te vallen. Dat konden ze niet aan. En zichzelf ook niet, want ze wilde niet dat haar ouders verdrietig waren. Roos keek op de klok. Karlijn was ook uitgenodigd voor het partijtje van Floortje. Ze zou zo wel komen.

Tien minuten later ging de bel. Karlijn stond voor de deur met een groot cadeau in haar handen. Floortje, die samen met Roos open had gedaan, sprong een paar keer in de lucht. Zo'n groot pakje wilde ze wel openmaken.

Maar het mocht niet van mama. Ze moest wachten tot iedereen er was, en dan mocht ze na de taart alle cadeautjes uitpakken. Gelukkig voor Floortje kwamen alle gasten snel na elkaar binnen. Ze had vier vriendinnetjes uit haar klas uitgenodigd, het buurmeisje en natuurlijk opa en oma.

Iedereen stond in de huiskamer. Op de grote tafel in de hoek van de kamer lagen alle cadeautjes op een stapel. Het zag er indrukwekkend uit. Iedereen stond te wachten op het grote moment: het moment dat de deur openging en haar moeder met de grote slagroomtaart met daarbovenop zeven brandende kaarsjes binnenkwam. Gespannen keek iedereen naar de deur, die langzaam openging.

‘Lang zal Floortje leven, lang zal Floortje leven, lang zal Floortje leven in de gloria, in de gloria, in de gloria, hieperdepiep, HOERAAAAAAAAAAAA!’ Alle kinderen zongen mee. Roos’ vader maakte plaats op tafel voor de taart. Het was een Winnie de Poeh-slagroomtaart. Roos wist dat haar ouders die speciaal hadden laten maken, omdat Floortje zo ontzettend van Winnie de Poeh hield.

‘Dan mag je nu alle kaarsjes uitblazen,’ zei haar vader tegen Floortje en hij tilde haar op zodat ze er goed bij kon. Roos stond het van een afstandje te bekijken, met Karlijn naast haar.

‘We tellen allemaal tot drie en dan mag je blazen,’ riep haar vader. ‘Een... twee... drie.’

Floortje blies bijna alle kaarsjes uit. Roos zag dat haar vader snel de laatste twee kaarsjes uitblies. ‘Wauw, dat heb je goed gedaan! Dan mag nu iedereen een stuk taart!’ Hij zette Floortje weer op de grond en begon de taart in gelijke stukjes te snijden. Roos liep naar hem toe om hem te helpen. ‘Het grootste en het mooiste stuk is voor de jarige job,’ zei Roos en ze gaf haar zusje het bordje met het stuk taart erop.

‘Ik wil geen taart!’ riep Floortje ineens boos door de kamer.

Verbaasd staarde Roos haar zusje aan. ‘Waarom niet? Ben je ziek?’ Meteen legde Roos haar vrije hand op het voorhoofd van Floortje. ‘Nee, volgens mij heb je geen koorts!’

‘Toch wil ik geen taart,’ riep Floortje nog een keer.

‘Het is slagroomtaart. Je lievelings!’

‘Van taart word je dik. En ik wil niet dik worden.’

In één klap was het doodstil in de huiskamer. Zelfs Floortjes luidruchtige vriendinnetjes waren stil. Ontzet staarden haar ouders, Arne en Roos naar Floortje, die met een grote frons op haar voorhoofd terugkeek. Dat betekende dat het menens was.

Roos hapte naar adem. De kamer draaide om haar

heen. Snel zette ze het bordje met de taart op tafel, voordat ze om zou vallen en de taart door de kamer zou vliegen. Ze voelde overal steken. Dit was haar schuld. Door háár wilde nu ook Floortje niet eten. Roos moest zich ergens aan vasthouden. Ze zag dat haar vader een aanval van woede probeerde te onderdrukken en haar moeder een huilbui. Roos slikte. Maar het hielp niet. Ze haalde diep adem. Maar ook dat hielp niet. Ze bleef zich misselijk en draaierig voelen.

‘Wat zei je daar?’ vroeg mama.

‘Van taart word je dik!’

‘Wie heeft jou dat geleerd?’ vroeg Karlijn vriendelijk. Ze was door haar knieën gezakt en zat op gelijke hoogte met Floortje.

‘Niemand. Van de televisie. Daar zeiden ze het!’

Roos haalde diep adem. Van de televisie. Dus het is niet mijn schuld. Ze heeft het van de televisie geleerd, niet door mij. Niet doordat ik nooit eet. Roos liet zich op de bank zakken.

‘Maar wat ze op de televisie zeggen is niet altijd waar, hoor,’ zei Karlijn.

‘Wil je echt zo’n lekkere taart laten staan omdat iemand anders heeft gezegd dat je daar dik van wordt? Daar geloof ik niets van!’

Floortje begon te lachen. Ze omhelsde Karlijn, pakte

haar bordje en at samen met haar vriendinnetjes het stuk taart alsnog op. Binnen een paar tellen zaten ze alle vijf onder de slagroom. Opgelucht haalden haar ouders, Arne, Karlijn, opa, oma en Roos adem.

Roos was zich rot geschrokken, en voor het eerst voelde ze echt hoe haar ouders zich moesten voelen toen ze erachter kwamen dat hun dochter niets meer at. Ze schaamde zich dood. Er moest iets gebeuren. Er moest absoluut iets gebeuren. Ze moest onder ogen zien dat het helemaal niet goed met haar ging. Wéér niet goed met haar ging. Ze wilde absoluut niet dat Floortje hetzelfde zou gaan doen als zij had gedaan. Roos zat met haar hoofd voorovergebogen op haar schoot, met beide armen over haar hoofd heen geslagen. Ze wiegde heen en weer. Er moest iets gebeuren. Anders ging het niet goed. Morgen zou ze zelf naar de dokter gaan.

Karlijn trok haar mee van de bank. Gedwee liet Roos zich mee naar buiten voeren. Daar gingen ze op het stenen tuinmuurtje zitten, naast elkaar, met hun rug naar het huiskamerraam. Roos' gedachten gingen van hot naar her, van de hak op de tak en weer terug. Maar langzaam voelde ze dat ze weer rustig werd.

Ze haalde diep adem. Dat moest, want voor wat ze nu tegen Karlijn ging zeggen, had ze veel lucht nodig. 'Karlijn?'

Karlijn bleef voor zich uit staren. ‘Ja?’

‘Ik, eh... voel me de laatste tijd niet zo goed!’

Het was de eerste keer dat Roos tegen haar vriendin had toegegeven dat het niet goed met haar ging. Karlijn zei niets. Ze ging dichterbij Roos aan zitten en legde een arm om haar schouders.

Zo bleven ze een hele tijd zitten. Stil. Zwijgzaam, allebei met hun eigen gedachten voor zich uit starend. De wereld om hen heen was voor even vergeten. ‘Ik heb chaos in mijn hoofd,’ begon Roos na een tijdje te vertellen. En Karlijn luisterde. Aandachtig.

Adressen

Wil je meer weten over anorexia, ken je misschien iemand in je omgeving die anorexia heeft of wil je er naar aanleiding van dit boek zelf met iemand over praten? Dat kan! Hieronder staan adressen in Nederland en België waar je terecht kunt.

Nederland

Kenniscentrum Eetstoornissen Nederland (KEN)
Postbus 422, 2260 AK Leidschendam
Telefoon 070 – 444 1085
Internet www.eetstoornis.info

Stichting Anorexia en Boulimia Nervosa (SABN)
Postbus 67, 6880 AB Velp
Telefoon 0900 – 821 24 33 (a 0,20 per minuut)
E-mail info@sabn.nl
Internet www.sabn.nl

Stichting ZieZo – Zelfhulp Informatie Eetstoornissen,

Zelfhulporganisatie

Postbus 4121, 7200 BC Zutphen

Telefoon 0575 – 50 34 37

E-mail info@ziezo.eu

Internet www.ziezo.eu

hé: Helpdesk Eetstoornissen

Oude Arnhemseweg 260, 3705 BK Zeist

Telefoon 030 – 69 99 174

E-mail info@hezelfhulp.nl

Internet www.hezelfhulp.nl

Vereniging Eetstoornissen Net (VEN)

E-mail info@eetstoornis.net

Internet www.eetstoornis.net

Kindertelefoon Nederland

De Kindertelefoon kun je elke dag van 14.00 tot 20.00 uur bellen. Maar je kunt ook chatten op maandag, woensdag, vrijdag en zondag vanaf 16.00 uur. Je kunt de Kindertelefoon ook met je mobiele telefoon bereiken, maar dan is het niet gratis.

Telefoon 0800 – 0432 (gratis)

Telefoon vanaf je mobiel 0900 – 0132 (a 0,20 per minuut + de kosten van je mobiele telefoon)

Internet www.kindertelefoon.nl

België

Vereniging an-bn

E Schoevaersstraat 24, 1910 Kampenhout

Telefoon 016 – 89 89 89

Email info@anbn.be

Internet www.anbn.be

Kinder- en jongerentelefoon België

Postbus 50, 2800 Mechelen

De Kinder- en jongerentelefoon kun je elke dag van 16.00 tot 22.00 uur bellen, behalve op zon- en feestdagen. Maar je kunt ook chatten op woensdag van 18.00 tot 21.00 uur.

Telefoon 102

E-mail brievenbus@kjt.org

Internet www.kjt.org

Een goede site om te checken is www.eetstoornis.be